

— insanī ferant sine littore fluctus.

Insanum studium equorum, armorum, &c. id est, immodicum, *ἰν-*
μηρία, ὑποτροφία. Insanae vites, id est, triferæ, Plin. dicuntur lib. 16.
cap. 27. Vites quidem & triferæ sunt, quas ob id insanas vocant,
quoniam in iis alia maturescunt, alia turgescunt, alia florent. Sunt
qui existimant, Insanum aliquando accipi pro bene sano, ut (in)parti-
cula intendendi vim habeat, sicut in dictione Infractus, & Inclu-
tus: citantque illud Persii ex Satyr. 3.

— & insano multum laudanda magistro.

Insana, et jucundamus, altercum, *ὑποτροφίας*. Serenus Sammonicus cap.
de mammis,

Et qua vulgari sermone Insensa vocatur.

Gracos hyioscyamon propria scito dicere lingua.

Insanè, adverbium: Vehementer, propterea quod insanī omnia vehe-
menter faciunt, inquit Varro, neque rei alicujus servant modum.
{ *ἰνιγρῶς, ἀνάντως*. GALL. Furiosement, en folie. ITAL. PAZZA-
mente. GERM. Unsinniglich. HISP. Locamento. ANGL. Madlie, lyk a
wood man. } Plaut. Milit. sc. 1. a. 1. Eluriens insanè benè.

Insaniter, Pomponius apud Non. Metuo illum, jocari nescit, ludit ni-
mum insaniter.

Insanī: Dementia, stultitia. { *תְּלִילָה הַולֶּה*, *לִיעֵשׁ שְׁכִיחְגָּהָהָן*,
בָּנָזִים, יְגָרָה. GALL. Maladie qui met hors du sens, folie, phrenesie.
ITAL. PAZZIA. GERM. Unsinnigkeit, taubheit. HISP. Locura. ANGL. Ma-
dness. } Terent. in Adelph. Proh Jupiter, tu homo adiges me ad
insaniam. Plaut. Aul. Larvae hunc, atque intemperie insanæque
agitant senem. Idem Men. sc. 5. a. 5. Priulquam percipit cum insania
quid cessas dare potionis aliquid?

Insanīo, is, itum: à sanus compositum: est futere, vel insanum esse,
{ *γύναι την ισχήθαλη μεταρρυθμίαν*. GALL. Estre insensé,
ou hors du sens. ITAL. Impazzire. GERM. Unsinnig oder taub sein.
HISP. Enloquecer. ANGL. To be mad or out of is with. } Terent. in
Adelph. Minimè miror qui insanire occipiunt ex injuria. Plaut. in
Menach. Hei mihi, insanire me aiunt, ultrò quum ipsi insaniant. Idem
Cure. sc. 3. a. 1. Paritet perire amando video. Uterque insanunt.
Idem Menach. sc. 2. a. 2. Insanit hic qui ipse maledicit sibi. Ibid. sc. 2.
a. 5. Quando me insanire prædicant, insanire me adsimilem. Ibid.
Hei mihi insanire me aiunt, cùm ipsi insaniant. Ibid. sc. 5. a. 5. Insanire
occœptat primulū. Ibidem sc. 3. a. 5. Qui me vi cogunt ut va-
lidius insaniam. Ibid. sc. 5. a. 2. An qui me perperam insanire aiunt,
ipsi insanunt. Seriò insanire, *καὶ τὸν δῆν παρεφεγγάνειν*. Hippocr. Cels.
lib. 3. cap. 18. Neque ignorare oportet, leviorē esse morbum cum
risu, quam seriò insanientium. { Quandoque est carmen condere.
Virg. 3. Eclog. Insanire libet. Nam insani, *λύτροι* dicuntur, id est, Deo
pleni. Servius.

Insanīrās, atis: Insania. { *תְּלִילָה הַולֶּה*, *לִיעֵשׁ שְׁכִיחְגָּהָהָן*,
בָּנָזִים, יְגָרָה. GALL. Folie, rage, fureur. ITAL. PAZZIA. GERM.
Unsinnigkeit/ungesundheit. HISP. Locura. ANGL. Madness. } Cicero. 3.
Tusc. Insipientia autem quasi insanitas, eadēque dementia.

Insapiens, *ἀρρενός*. Gloss. usitare dicimus insapiens. ||

INSATIABILIS, e: Insaturabilis, inexsaturabilis, quod satiari non po-
test. { *ἀπόλητος*. GALL. Insatiabile, qu'on ne peut saouler, ni rassasier.
ITAL. Non satiabile, che non si può satiare. GERM. Unersättlich.
HISP. Cosa que no se puede hartar. ANGL. Unsatisfiable, that can not
be filled or satisfied. } Insatiabilis cupiditas. Cicero. 1. Tusc. & 1. fin.
Insatiabilis voluptas. Idem 4. de fin. Insatiabilis animus. Liv. 4.
ab Vrb.

Insatiabilitas, atis. Plaut. Aul. sc. 5. a. 3. Quorum animis avidis, atque
insatiabilibus lex non potest capere modum.

Insatiabilitē, adverb. { *ἀπόλητως*. GALL. Insatiably. ITAL. Insati-
abilmente. GERM. Unersättlich. HISP. No se podiendo hartar. ANGL.
Unsatiably. } Plin. in Epist. Quos ego quum recordor in te inani, fri-
gida, assidua tam insatiabiliter desiderare, &c. Tacit. lib. 4. Unum in-
satiabiliter parandum.

Insatiivūs, a, um, quod non scitur, quod sponte provenit. { *αὐτονόμος*.
GAL. Qui ne se semine pointe. ITAL. Che non si semina. GERM. Unge-
saydas von un selbs wöchst. HISP. Cosa que no se sembra. ANGL. which is
not sown. Plin. lib. 19. cap. 12. Hoc insatiuum rumex vocatur, nasci-
turque fortissimum.

Insatūrābilis, e: Insatiabilis, quod saturari non potest. { *ἀπόλητος*,
ἀπλητός. GALL. Qu'on ne peut saouler & rassasier. ITAL. Che non si
può satiare, insatiabile. GERM. Unersättlich. HISP. Cosa que no se
puede hartar. ANGL. That can not be filled. } Cicero. pro Sestio, Libel-
liam pro ulno sāpe oppignerabantur: manebat insaturabile ab-
domen, copiæ deficiebant.

Insatūrābilitē, adverb. { *ἀπόλητως*. GALL. Sans se saouler & rassasier.
ITAL. Senza satiarsi. GERM. Unersättlich. HISP. No podiendo hartar.
ANGL. Unsatisfiable. Cic. 2. de nat. deor. Ex se enim natos co-
misse singitur solitus, quia consumit ætas temporum spatia, anni-
que præteritis insaturabiliter expletur.

INSCENDO, is: Ascendo, concendo, supra scando. { *עַלְיָה haláh*, *עַלְיָה*.
GALL. Monter sur quelque chose. ITAL. Ascendere, montar-
sust. GERM. Aufsteigen/klümmern. HISP. Subir arriba. ANGL. To go up
upon any thing. } Plaut. in Amph. Quadrigas si nunc insecendas Jo-
vis, atque hinc fugias. Idem Men. sc. 2. a. 5. Curium insecendere.
Mox, Ascendo in currum. Idem Mil. sc. 1. a. 2. Insecendere navem ut
ad herum nunciem. Idem Aul. sc. 3. a. 4. Insecendam in aliquam arbo-
rem, inde observabo. Idem Afin. sc. 3. a. 3. Insecende actutum (sup.
equum, bis.) Ibid. sc. 1. a. 4. Cùm surgat, non in lectum insecndat pro-
ximum. Gell. usus est passivo, Insecendor: ita enim ait lib. 5. cap. 2. de
Bucephalo Alexandri equo: Haud unquam sese ab alio insecndi, nisi
à rege passus est.

Inscensor, qui navim insecndit, miles classarius. *inßame*.

INSCIENS, tis, adjecit. Ignarus, inquit Donatus. { *לִיעֵשׁ שְׁכִיחְגָּהָהָן*,
אַגְּבָה. GALL. Qui n'en sait rien, ignorant du fait. ITAL. Ignorante.
GERM. Unverständ. HISP. Cosa necia, ò no sabidora. ANGL. Unwrit-
ting, no thinking on that he doeth. } Plaut. in Trin. Me absente, atque
insciente, inconsultu meo, *Ἄδες νεαλες* hasce insecrit litteris.
Idem Pseud. sc. 2. a. 3. Peccavi inseciens. Liv. lib. 7. ab Vrb. Inscienti.

bus cunctis quid faceret. Ter. in Heaut. Si peccavi, mi Chremi, in-
sciens feci. cih. Id equidem ego, etiam si tu neges, certò scio, Te
inscientem atque imprudentem dicere ac facere omnia.

INSCIENĀ, æ: Ignorantia, insecitia. { *תְּלִילָה שְׁכִיחְגָּהָהָן*. GALL.
Ignorante, faute de savoir. ITAL. Ignoranza. GERM. Unwissenheit.
HISP. Necedad, ò no sabiduria. ANGL. Unskillfulness, ignorance. } Cic.
pro Syl. Vos denique in tantis tenebris erroris & insecitiae clarissi-
mum lumen præstulisti menti mea. Idem 1. Acad. Sed inter sci-
entiam & insecitiam comprehensionem illam quam dixi collocabat.
} Idem in Acad. Quast. Quam rationem, inquit, maluerunt deinde
teneri, si sciens falleret, quod insecitia multa versaretur in vita. Ta-
cit. in Dial. Oratorum. Sed & desidia juventutis, negligentia paren-
tum, & insecitia præcipientium, & oblivione moris antiqui.

INSCIENĒ, adverbium: Inscitè, insecitè, indoctè. { *בְּשָׂגָג בְּשָׂגָגָהָהָן*.
di agnosco. GALL. Ignoramēt. ITAL. Ignoramente. GERM. One
wössentlich. HISP. Nosabiamēt. ANGL. Ignorantlie. } Cic. in Topic.
Partitione autem sic utendum est, nullam ut partem relinquis: ut si
partiti velis tutelas, inseciter facias, &c.

INSCIENĀS, a, um, non scitus, inlegans, & male compositus. { *עַמְשָׁר*.
GALL. Sot, lourd, de peu d'esprit. ITAL. Inelegante, mal composto.
GERM. Uneschick, unkönned. HISP. No polido, mal compuesto. ANGL.
Evill fashioned, foolish. } Plaut. Men. sc. 4. a. 2. Sed ego insecitus, qui
heto postulem moderari. Idem Mostell. sc. 3. a. 1. Insecita eaſtor tu
quidem es. Suprà, stulta. Idem in Menach. sc. 4. a. 2. Mulier hac in-
secita est, & stulta quantum perspexi modo.

INSCIENĒT: Imperitè, incomptè, impolitè, inleganter, inceptè, indoctè.
{ *אַמְלָהָן, אַמְלָהָן*. GALL. Sottement, lourdement sans jugement.
ITAL. Lordament, senz a giudicio, goffamente. GERM. Uneschicklich/
unverstendiglich, ontfrey. HISP. No sabia y ignorantemente, sin juzio.
ANGL. without judgement, fashion, or order. } Plaut. in Trin. Si quid
scis me fecisse insecitè, aut improbè, si id me non accusas, tute ipse
objurgandus es, scio.

INSCIENĀT: Ignorantia, imprudentia, insecitia. { *תְּלִילָה שְׁכִיחְגָּהָהָן*,
אַמְלָהָן, אַמְלָהָן. GALL. Ignorance, faute de savoir. ITAL.
Ignoranza. GERM. Unwissenheit/unkennenheit. HISP. Necedad, no
sabiduria. ANGL. Ignorance, unskilfulness. } Plaut. in Cure. sc. 3. a. 1.
Heus tu mulier, male mereti de immerente, insecitia est. Terent. in
Heaut. O Jupiter tantam inesse animo insecitiam! Plaut. Milit. sc. 6.
a. 2. Ignoscas meæ insecitæ & stultitiae.

INSCIENS: Nescius, imprudens, non sciens. { *לִיעֵשׁ שְׁכִיחְגָּהָהָן*.
GALL. Qui n'en sait rien, ignorant du fait. ITAL. Che non sà, im-
prudente. GERM. Unverständ/unverstendig. HISP. Necio, ò no sabidor.
ANGL. Ignorant, unwriting. } Cic. 4. Acad. Quam si subtraxeris, qui
distingues artificem ab insecio? Idem 5. de fin. Nec verò sum insecius
esse utilitatem in historia, non modò voluntatem. Inscia ac tem-
ratia turba. Liv. 4. bell. Pun. Ovid. Eleg. 1. lib. 2. Trist.
Inscius Acteon vidit sine vestis Dianam.
Ibid. Eleg. 5. lib. 3.

Inscia quod crimen viderunt lumina plector.

Inscitè, ut insecitè, inseciter. Apul. Inscitissimè, *ἀρρενότατος*. Gell.

INSCRIBO, is, libro vel alii alicui rei nomen, sive titulum indo, litteras
impono. { *תְּלִילָה חַתָּהָבָה*. GALL. Escrire, ou graver en ou sur
quelque chose, intituler. ITAL. Soprascrivere. GERM. Einschreiben.
HISP. Initular poniendo titulo, sobrescrivir. ANGL. To intitle, to
writ in or upon any thing. } Cicero. 1. Tusc. Quid nostri philosophi,
nōne in his ipsis libris quos scribunt de contemnda gloria, sua
nomina inscribunt? Idem Cassio, in statua quam posuit in rostis, in-
scripsit, Parenti optimè merito. Apud Plaut. verberate, *ἰμζέι, ιμζέα-*
φει. Idem, Corpus tuum virgis ulmeis inscribam, id est, insigniam.
Inscribere, aliquando ponitur pro Subscribere actioni, id est, suum
nomen accusationis libello addere. Unde libelli Inscriptio, l. 3. de accusat. l. 3. qui accus. non poss. Hotomannus. Tibull. lib. 4.

Venostrum tantis inscribam nomen in attis.

Gellius cap. 3. lib. 5. Cujus nomen Plato illi libro inscripsit. Senec.

cap. 12. de vita beata, Inscibit sapientiam vitiis suis, id est, pre-

textit nomen.

INSCRIPTUS, a, um: Non scriptus, in scripta non relatus. { *אַגְּבָה*. GALL.
Qui n'est point écrit. ITAL. Non scritto. GERM. Ungezeichnet. HISP. No
escrito, ANGL. That is not written. } ut apud Varr. lib. 2. cap. 1. Itaque
greges ovium longè abiguntur ex Apulia in Samnium astivatum
atque ad publicanum profitentur, ne si inscriptum pecus paverint, le-
ge Censoria committant multam. Quint. lib. 3. cap. 8. Alia esse scri-
pta, & alia in scripta. *אַגְּבָה*. Ovid. 13. Metam.

Littera communis mediis puerisque virisque

Inscripta est foliis.

De inscripto maleficio, vide Fabii declamationem 2 § 2. & 344.

INSCRIPTILIS, e: Diomedes, Inscriptilis vox.

INSCRIPTUM, i: Breve quoddam in chartula scriptum, cuiusmodi solent
date Præfecti urbium iis, qui merces exportant. { *תְּלִילָה חַתָּהָבָה*.
GALL. Un bulletin, un billet, un passeport, certifi-
cat. ITAL. Fede pubblica, passaporto, la bulletta. GERM. Ein geschribner
zedel. HISP. Letra del principe. ANGL. A prince's letter, a passport. }
Lucil. Facit idem quod illi qui inscriptum è portu expottant clau-
cultur, ne portorium dent. } Inscriptum, pro inscriptione. Gell.
lib. 20. cap. ult. Quædam alia in scripta nimis lepida, multasque prot-
sus concinnitates redolentia.

INSCRIPTIO. Titulus, nota. { *תְּלִילָה תְּסִיאָהָן, תְּלִילָהָן*. GALL. Eri-
teau, inscription, titre. ITAL. Soprascrittura. GERM. Ein überschrif-
f zedel. HISP. Sobre escritura, titulo. ANGL. A title or inscription. }
Plin. lib. 29. cap. 1. Hinc illa in-licis monumenti inscriptio, Turba
se medicorum periisse. Velleius, Inscriptio templi ac fixa posti tabu-
la id testatur.

INSCRIPTURĀ, æ, pro ipsa inscriptione, sive nota impressa alicui rei. Terr.
adversus Valent. Nobis enim in scriptura hujus seminis.

INSCRUTOR, *εἰσρετός*. Macrobi. Sat. lib. 7. c. 1. Nam si Homeri latentem
prudentiam inscruteris altius. }

INSCULPO, is, psi, prum, à scalpo compositum est, teste Diomede, non à
sculpo, quod Latinum esse negat: Incido, indo. { *פְּנַחַק, תְּרַחַק*.
Gell. lib. 20. cap. ult. Quædam alia in scripta nimis lepida, multasque prot-
sus concinnitates redolentia. }

chikáh, मन्द pittách. ઇસુફા. GALL. Entailler, engraver. ITAL. Scopare. GER. Eingraben. HISP. Esculpir. ANGL. To carve in or engrave. ¶ Mutatur autem prima vocalis in ultimam, quemadmodum in compositis verbis Calco, inculco, cōculco, & proculco. Unde gemmā scalptam contendit dicendum, non sculpatam. Est autem inculpare, incidere aliquid in aere, in argento, in marmore, in gemma, & simili materia. Cic. de Divin. 2. Itaque perfracto saxo sortes erupisse in robores insculptas priscarum litterarum notis. ¶ Per metaphoram dicimus aliquid insculptum esse in animo, quod ira memoriae animoque nostro impressum est, & infixum, ut facile excidere non possit. Idem 2. de nat. deor. Omnibus enim innatum est, & in animo quasi insculptum, esse deos.

IN SECO, as, are : Seco, sive intus seco. { בְּחַר ghazár, bitter. כְּתַעֲרֵ, tkhártu. GALL. Couper, tailler. ITAL. Tagliare. GERM. Einschneiden/ausschneiden. HISP. Cortar. ANGL. To cut. } Liv. lib. 8. bell. Macedonia. Sed non tam patentibus plagiis moventur, interdum insecta cute, ubi latior, quam altior plaga est, etiam gloriiosius se pugnare putant. Colum. lib. 12. cap. 47. Quidam olivam non contundunt, sed acuta arundine insecent. Idem lib. 4. cap. 5. Sequentē deinde anno insecat superior pars curvaturae, usque ad medullam. Gell. cap. 10. lib. 10. Insecta & aperta corpora, quas Graxi αἰσθητούσι dicunt.

Insecunda, quid Catoni, & unde? Vide apud Gellium cap. 9. lib. 18. Joanne autem Passeratio interprete, significat dicenda, sive narranda. Vide infra Insequi.

Insecta: Animalcula sunt pattim terrestria, ut scolopendrae, stelliones: partim volucra, ut apes, vespae: partim cum utroque participania, ut formicæ: partim pennis & pedibus carentia, ut tineæ quæ in homine nascuntur. { בְּרִי heréb. ἄρνης. GALL. Petites bestes qui n'ont point de sang. ITAL. Piccioli animali che non hanno sangue. GER. Allerley kleine thierlin so zwischen dem haupt und brust/oder zwis schen der brust und dem bauch stehen als ob sie geschnitten waren/ als fliegen/käfer/etc. HISP. Los animales ceñidos. ANGL. Little beastes without blude. } Aristot. Dicta insecta ab incisuris, quæ nunc cervicum loco, nunc pectorum sunt, atque alvi. Hac Albertus Magnus appellat annullata. Vide plura de his apud Plin. lib. 11. cap. 1.

Insēcābili's, e, individuum, quod secari ac dividī non potest, quales sunt atomi. { אֶתְמָרְתָּן. GALL. Qui on ne sceroit couper ni diviser. ITAL. Che non si può tagliare. GERM. Unzerschneidig. HISP. Cosa que no se puede cortar. ANGL. That can not be cut or divided. } Quint. lib. 2. cap. 17. & cap. 3. lib. 3. Ne hi quidem qui ignem, aut aquam, aut quatuor elementa, aut corpora inseccabila esse, ex quibus res omnes initium dixirint, tradunt.

¶ Insecus, εἰς ιχέα. Gloss. ab in & secus, i.e. juxta. ¶

Inseque, pro dic, quasi inque: unde insexit, id est, dixit. Rutherford. Insicia: Obsonii genus est ex insecta carne confectionum: unde & nomen produxit. Varr. lib. 4. de L. L.

INSÉDÁTVS, a, um, non sedatus, turbulentus, commotus, implacatus, impacatus. { τὴν χαρέδη. επιπλεόμενος, ἀστροφός. GALL. Qui n'est point posé, ni rassis, trouble, inquiet. ITAL. Non acquiesco, commosso. GER. Ungestille, unruhig. HISP. No assossegado. ANGL. Unquiet, troubles. } Cicer. in Partit. Similque altitudo animi in capiendis incommidis, & maximè injuriis, & omne quod est ejus generis grave, infidarum, turbulentum, ἀτακτος, διλογίας.

Insēdābili's, e, quod sedari non potest: unde adverbio Insedabiliter, Lucr. usus est lib. 16.

Insedabiliter sitis arida corpora mersans.

INSEMÍNO, as, are : Infero, implanto. { ινβάλω, ιμφυτεύω. GALL. Semer. ITAL. Seminare. GERM. Einsähen. HISP. Sembrar. ANGL. To sown. } Gell. lib. 19. cap. 5. Qui aquam nivalem frugibus sanè & aëboribus fecundam diceret, sed hominibus potu nimio insalubrem esse, tabem & morbos sensim atque in diem longam visceribus inseminare.

¶ Insematio, άνοδία. Gloss. ubi non est semita. Gloss. αἴθησα, autia. ¶

INSENÉSCO, is, ere : Immotor, & quasi in aliqua re ætatem consummo. { ινθρόμω. GALL. Envieillir, devenir vieil. ITAL. Divenir vecchio in qualche negozi. GER. Etvarob veralten. HISP. Envejecerse. ANGL. To waste old or spend his life in a thing. } Quintil. lib. 10. cap. 3. Singulis actionum partibus insenescere. Tacit. lib. 3. Quum plerique iisdem negotiis insenescerent. Ovid. de Ponto.

Te quoque, quem juvenem discedens urbe reliqui,
Credibile est nostris insenuisse malis.

¶ Insenescibilis, senectutis expers. Poll. ¶

INSENSIBILI'S, e, quod sub sensu cadere non potest. { αἰώνιος. GALL. Insensible. ITAL. Insensibile. GER. Unempfindlich. HISP. Cosa que no se puede sentir. ANGL. Insensible. } Gell. lib. 17. cap. 10. Inenarrabile esse ait, & promemorandum insensibile.

Insensili's, e, idem. Lucr. lib. 1.

— necessitatis
Ex insensilibus tamen omnia confiteare
Principiis constare.

Insēpārabilit̄, αἰώνιος. Macrobius comment. lib. 1. c. 22. Quæ insēparabilit̄ involuta rerum necessitas in se vinxit.

¶ Inseptum, non septum. Ponitur tamen & pro non ædificatum. Fest. ¶

Iosēpūlūs, a, um: Non sepultus, inhumatus, indefectus. { αἰώνιος. GALL. Qui n'est point enseveli, ni enterré. ITAL. Insepulto, non sepelito. GER. Unbegraben. HISP. No enterrado. ANGL. Unburied. } Cic. in Catil. Cerno animo sepultam patriam, miserios atque inseptulos accertos civium. Horat. Epos. 5.

Post, insepta membra different lupi,
Et Esquilina alites.

Mors insepta, ubi arceretur sepulta is, qui suppicio est affectus. Seneca de tranquillitate vita, cap. 14. Minabatur Theodoro Philosopho tyrannus mortem, & quidem inseptam.

¶ INSEQUO, Fest. Inseque, apud Ennius, pro dic: insexit, dixit. Gloss. Inseque, εἰπε. Livius Andronicus initio Odisea.

Inseque Musa virum mihi versutum.

Simplex est sequo, pro sermocinor: de quo suo loco. Dicitur Insequo

pro eo. Inseque Musa: ut apud Homer. initio Odyss. ¶ Vide Gell. lib. 18. cap. 9.

Insequor: Sequor, subsequor. { הַזְבִּחַ hidhbik, הַסְּפִילַה hisphil. אֶפְנָזְבָּה. GALL. Suivre, ensuivre, poursuivre. ITAL. Seguitare, seguir dentro, perseguir. GER. Nachfolgen/nacheilen. HISP. Seguir, perseguir. ANGL. To follow after, to pursue. } Virg. 1. Aeneid.

Insequitur clamorque virum, stridorque rudentum.

Cic. de clar. Orat. Hunc proximo seculo Themistocles est insequitus. Idem in Orat. Quinetiam postremam literam detrahebant, nisi vocalis insequebatur. ¶ Item ponitur pro persequi & insectari. διδούσι. Cic. 2. Phil. Si tum occisus esset, quum tu illum in foto spectante popul. Rom. gladio stricto insequutus es. Virg. 1. Aeneid.

Nunc eadem fortuna viros tot casibus actos

Insequitur: quem das finem rex magne laborum?

Cic. pro Rose. Amer. Quid vis amplius? ecquid insequeris? quid opugnas? Insequi clamore ac minis. Idem pro Client. ¶ Insequi, pro dicere, sive narrare: & Insecunda, alias Insequenda, pro dicenda, narranda. Vide apud Gell. cap. 9. lib. 18.

Insequens, participium. Consequens, sequens, cohærens. { οἱ πολεμός, οἱ οὐρανοί. GALL. Ensuivant. ITAL. Perseguitante. GER. Nachfolgend. HISP. Perseguidor, el que sigue. ANGL. That followeth. } Cic. ad Octavium, Quæ non insequens hora antecedente calamitosior pop. Romano illuxit? Insequens officium. De quo mox dicturi, aut deliberatur sumus. Plancus ad Senatum lib. 10. famil. Ciceronis, Huic prius excusandum me esse arbitror, quam de insequente officio quicquam ulli pollicendum. Velleius; Insequens Thessalus (i. alter & posterior.)

Insequenter, adverb. pro inconsequenter. { ἀναρράθησε. GALL. Hors de propos, mal à propos. ITAL. Senza proposito. GER. Auf das vorher hing nicht folgend. HISP. No seguiendo. ANGL. Not to the purpose. } Gell. lib. 10. c. 20. Obscurè & insequenter particula illa posita,

Insector, aris, frequentativum: Insequor, persecutor. { הַזְבִּחַ hidhbik, הַסְּפִילַה hisphil. GALL. Pour suivre diligemment, & instamment. ITAL. Perseguitare attentamente. GER. Mit ernst nachziehen. HISP. Perseguir mucho y con diligencia. ANGL. To follow or pursue diligentlie after a thing. } Cic. pro Font. Insector ultrò, atque insto accusatori judices: insector, inquam, ac flagito testes. Plaut. in Capt. sc. 4. a. 3. Nam istic hastis insectatus est domi matrem, & patrem. Gell. lib. 9. lib. 2. Non modò hæc non sectatur, sed etiam insectatur. ¶ Legitur etiam Insector, sed apud vetustissimos duntaxit. Plaut. in Capt. sc. 4. a. 3. Jam illuc nos insecat lapidibus, nisi illuc jubes comprehendendi. ¶ Insector terram rastris. Virg. 1. Georg.

Quod nisi εἰς assiduis terram insectabere rastris.

Insectatio, nis: Criminatio, obrectatio. { οἱ σήψη sig. διωξις, iniuria. GALL. Poursuite injurieuse, comme quand on médit d'aucun. ITAL. Il perseguitare con triste parole. GER. Verfolgung/durchdachtung. HISP. Aquella obra de perseguir con palabras injuriosas. ANGL. Pursueyng or schandering. } Liv. 1. ab Urbe, Inde illam absentis insectationem esse natam, quod morando spem destituerit.

Insectiones apud Gell. cap. 9. lib. 18. appellantur Sermones, sive narrationes. Vide supra insecunda. Item, Insequor.

Insectatō, passivè, διδούσι. Hirt. de bell. Afric. Gravis enim armaturæ miles simulatque ab his insectatus constitetur, in eosque impetum fecerat, illi veloci cursu facile periculum vitabant.

Insectant̄, adverb. Injurious. οἰδιστὰς. Gell. lib. 19. cap. 3. Turpius esse dicebat Phavorinus Philosophus, exiguè atque frigidè laudari, quam insectanter & graviter vituperari.

Inferens, a, um: Non serenus, nubilus. Stat. 1. Sylv.

Non tantis hyas inferena nimbis

Terras obruit, aut, &c.

INSERO, is, ui, certum, significat Immitto, impono, immisceo. { ιμβάλλει, ενθάπτει, εμβάλλει, εισεργάζεται. GALL. Enter, mettre dedans. ITAL. Inserire per dentro, inestare, incalmare. GER. Einlassen/einstossen. HISP. Meter dentro, enxerir. ANGL. To gress or sett in. } Terent. in Heaut. Vidin' ego te modo manum in finum huic meretrici inserere? Colum. lib. 6. cap. 4. Nausea discutitur, si integrum gallinaceum crudum ovum jejunii faecibus inseras. Plin. lib. 10. cap. 57. Penna per transversas inserta nates. Ovid. Eleg. 1. lib. 2. Trist.

— nec obfuit illi

Historia turpes inseruisse jocos.

Item, Inserere rixas. Tib. lib. 1. Eleg. 1. Inserere per os pollicem. Sueton. in Galba, cap. 20.

(Quid) Inseris Αεacidis aliena nomina gentis?

Ovid. 13. Metam. Inseri per adoptionem familiæ. Sueton. in Claud. cap. 39. Idem, Succensibatque si qui vel oratione, vel carminibus imaginibus cum Cæsaturn inlererent. ¶ Quando facit insevi, insitum, significat idem quod insemino. Colum. lib. 5. cap. 7. Arboribus frumpotinis, si frumentum non inseritur, in utramque partem vingtí pedum spatia interveniunt: hoc est, si inter arbores frumentum non semineretur. Solent enim Itali inter arbores illas, quæ vitiibus vestiuntur, frumentum serere, qui mos etiam hodie mansit in Campania, & in agro Mediolanensi. De arbore dicitur, quando scilicet scissi truncos, sureculis fecundæ arboris inseritur sterili, ιαγρότης: sive quum oculus unius arboris alteri adhibetur, quod quidam inoculationem vocant: vel quando arbor seritur, aut plantatur. Virg. 1. Eclog.

Inserere nunc Melibœ pyros, pone ordine vites.

Colum. de arbor. cap. 8. Vitæ, quam insitutus es, resecato, & plagam levato, atque ita findito, & paratos surculos in fissura demitto, catenuis quæ adhæsi sunt. Idem, Insita est fructuosior quam quæ insita non est, quam quæ cum ramis, radicibusque seritur. ¶ Per translationem. Lactant. lib. 5. Odium & invidiam & dolum hominibus inlevit, ut tam essent, quam serpentes venenati, tam rapaces, quam lupi. Diomed. Inseror, insertus, & insitus facit. Et tradunt quidam Iasitus arborum esse: Iasitus hominis, vel alicuius rei. Servius, Iasitus arbore dicimus: insertas vero causas, aut fabulas. Plin. lib. 10. Penna per transversas inserta nates. ¶ Insertus alienæ familiæ. Sueton. in Tiber. cap. 3.

¶ Inserit,

Inserta, est instituta, qui inseritur alicui rei.
Insertum, id est, inserendo. Dicitur ut exsertum, exserendo expressè, & preferendum præferendo, seu antè ordinando. *Lucr. lib. 2.*
Contemplator enim, quem Solis lumina cunque
Insertum fundunt radios per opaca domorum.

Institutum, i: Surculus qui inseritur. { τὸ καρπόν, ἐμφύτωμα. GALL. Un grotte, une ente. ITAL. Inestato, piantato, una calma. GERM. Ein grotte ein schoß daß man in ein anderen baum grweigt. HISP. Cosa enxerida, ò enxerta. ANGL. A shooe or young sett of a tree. } Col. lib. 4. cap. 29. Tum quod ex insitum profundit, subligandum, ne vento surculus motus labefactetur, explaneturque tener pampinus. Idem de arbor. cap. 26. Terram circa arborem aggerato usque ad ipsum insitum.

Institūs, participium: Innatus, ingenitus, ingeneratus. { ιψήτης. GALL. Inserere, mis dedans. ITAL. Innestato, incalmato. GERM. Eins gepflanzt/eingesetzt. HISP. Enxerido. ANGL. Grafted, or sett in. } Cic. 6. Verr. Hoc cām ceteræ gentes sibi arbitrantur, tum ipsi Siculis tam perlungum est, ut animis eorum insitum, atque innatum esse videatur. Institus urbi civis. Sal. in Cic.

Institūs, us, nomen. Institutio. Plin. lib. 16. cap. 3. Et hactenus publica sunt genera, cetera regionum, locorumque, aut ex his inter se insitumista.

Institio, nis: Inserendi actus. { ιψητία. GALL. Entement, enture. ITAL. Innestanto, incalmatura. GERM. Einweigung/ympfung. HISP. Obra de enxerir arboles. ANGL. A greffing, or planting in. } Colum. lib. 5. cap. 11. Tria genera porro institutionum antiqui tradiderunt. Ovid. 1. de remed. amor.

Veris initio fac ramum ramus adoptet.

Cic. de sen. Nec conditiones modò delectant, sed etiam insitio, quibus nihil invenit agricultura solent.

Institor, is, qui inserit. { εἰνεγένετος, ιψυλούσις. GALL. Enteur. ITAL. Incalmatore. GERM. Eingeweiht. HISP. Enxeridor. ANGL. A grefse or planter. } Plin. lib. 18. cap. 33. Hunc caveat institor calamis, genimisque inoculator.

Institūtum, quod inseri potest, quod insitum est, & non natura innatum, aliunde ascitum. { εἰνεγένετος. GALL. Enté, inseré. ITAL. Innestato, incalmato. GERM. Eingeweiht. HISP. Enxerido. ANGL. That is grafted in, not naturall. } ut: Surculus institutus. Plin. in ep. Quid multa? in video Gracis, quod illorum lingua scribere maluerit. Neque enim conjectura eget, quid sermone patro exprimere possis, quia hoc institutio & industo tam præclaras opera perfeceras.

Varro de re rust. lib. 1. cap. 1.

Institivus, a, um: Institutus, quod scilicet naturale non est, sed aliunde ascitum. Gell. Corpulque & animum benignè ingenitis primordiis inchoatum, insitivo degeneraque alimento lactis alieni corrumperre. Cicer. pro Sestio, Quumque institutum Gracchum contra vim multitudinis incitatæ censo prohibuisset.] Institivus haeres. Seneca controu. lib. 2.]

Inserto, as, frequentativum à supino Insertum formatum. { ταρχήτημι. GALL. Accommoder, mettre dedans. ITAL. Accommodare. GERM. Hineinstosser. HISP. Ataviar. ANGL. To apply, to mak meete. } Virg. 2. Aeneid.

Hic ferro accingor rursus, clypeoque sinistram
Insertabam aptans, mique extra tecta ferebam.

Stat. 3. Theb.

— piget irripisse volantum
Concilia, & caelo montem insertasse vetanti.

Dextras insertate catenis. Idem 12. Thebaid.

Insettero, is, etc: Serpo & obrepco, leniter invado. { נָבַד בְּמִזְבֵּחַ. GALL. Se trainer & couler dedans, entrer doucement. ITAL. Entrare dentro dolcemente. GERM. Hineinkriechen oder schlüchten. HISP. Entrar à escondidas. ANGL. To creeps in. } Stat. 1. Theb.

— jam somnus avarus

Inserps curia.

Insertum, lorum est quo scutum apprehenditur. Laurenberg.

Insetrio, is: Obligor alicui, servitum præsto, colo. { τῷ πατέρι. GALL. Servir, faire service. ITAL. Servire, far servizio. GERM. Dienen. HISP. Servir, hazer servicio. ANGL. To serve. } Cic. 1. Offic. A quo plurimum spera, etiamsi ille non eget, tamen ei potissimum inservit. Antiqui etiam accusativo jungebant. Plaut. in. Mostell. Non moætricum est, unum inservire amantem.] Inservire suis commodis, est utilitati suæ consulere. Cic. 2. de finibus. Ergo in his adolescentibus bonam spem esse dicemus & magnam indolem, quos suis commodis inservit, & quicquid ipsi expediat, facturos arbitramur. Inservitum est. Idem Appio lib. 7. Sed nihil est à me inservitum temporis causa. Liv. 2. ab Vrb. Plebi cui ad eam diem summa ope inservitum est, injuria à primoribus fieri cœpere.

Inseto, filo setam aptare. Vetus. Dict. 11.

Insibilo, as, are: Sibilo, spiro, sibilum emitto. { שְׁבִילוֹ. GALL. Siffler. ITAL. Fischiare. GERM. Einpfeissen. HISP. Sylvar. ANGL. To whistle or blowe in. } Ovid. 15. Metam.

Qualia succintis ubi trux insibilat Eurus,
Murmura pinetis fuit.

Membra insibilat ignis. Silius lib. 12.

Insico, pro insco. Salmas.]

Insiccatus, a, um: Non siccatus. { οὐκ ἀπανθεῖται. GALL. Qui n'est point secé. ITAL. Non asciutto. GERM. Ungetrocknet. HISP. Cosa no seca ni enxuta. ANGL. Not made drye. } Stat. 3. Theb.

Vulneraque ista foras putri insiccata cruento,
Protinus ire peto.

Insicium, edulii genus. Fiebat ex carne diligenter intrita, & minutissime concisa, quod nunc per se reticulo aut omento circundatum, aliis etiam junctum rebus & aromatibus aliquando, in sartagine cum adipe aut oleo butyrōque frigebatur. Varro lib. 4. de L. Lat. Insiciale jus. Gloss. Isid. Intelligo ζυμὴ, ex insicio.

Insiciarius, aliis insiciarius, qui insicia parat. Vox legitur in ludico testamento M. Grunnii Corocotta Porcelli: De meis visceribus dabo, donabo sutoribus setas, fixatoribus capitinas, surdis articulas, cau-

fidicis & verbosis linguam, bubulariis intestina: insiciatis femora, mulieribus lumbulos, pueris vesicam, puellis caudam, cinædis musculos, cursoribus & venatoribus talos, latronibus unguis: & nec nominando coquo delego ac dimitto popam & pistillum, quæ mecum detuleram à quertero usque ad haram. Liget sibi collum de teste. Hæc ferè sunt in hominum abusibus: detestando saepe peccato, quo efficiunt, ut pejore, quam porci, conditione moriantur, victimæ inferorum.]

Insidēo, es: In re aliqua, sive super rem sedeo, inhæreo, insisto. { נָבַד רַחֲבָה, רַחֲבָה chanah. εἰνεγένετο. GALL. Estre assis desfus. ITAL. Sedere sopra qualche cosa. GERM. Etwatauff sitzen. HISP. Assentarse sobre algo. ANGL. To sit upon. } Plin. de viris illustr. Hic prius instituit, ut equites Romani Idibus Quintilib. ab æde Honoris equis insidentes, in Capitolium transirent. Liv. 7. ab Vrb. Equo deinde quam potera; maximè exornato insidentem se in specum immisisse. Cicer. lib. 4. Tuscul. Qum autem hic fervor concitatioque animi invenaverit, & tanquam in venis medullisque infederit. ¶ Aliquando locum aliquem occupo ad intercipiendum aliquem. { נָבַד עֲרָב, עֲרָבָה. ut, Insidere atcem militibus. Liv. 6. bell. Pun. Quingentis militibus arcem insedit. Insidere itinera. Idem 5. bell. Pun. Quæ fugam inclinaturam credebat, omnia itinera insidere juaber. Idem lib. 5. dec. 4. Insidere saltum. Idem lib. 6. Cum Porsenna janiculum insedit. Item, Inseßæ viæ, & inseßæ loci. Idem lib. 9. ¶ Aliquando obsidere. { נָבַד תְּסַרְעַת, אֲשָׁר. ANGL. To besiege. } Idem 2. bell. Pun. Mago locum monstrabit, quem insidias. Virg. 11. Aeneid.

Arripuitque locum, & sylvis insedit inquis.

Liv. lib. 9. Inseßæ omnibus viis, per quas committatus ex Samnio subvehebatur.

Insidēti, passivè. Liv. 5. bell. Pun. Viæque omnes hostium præsidiis insidientur.

Insessor, qui vias insidet, ut Græcis εἰνεγένετο, ab εἰνεγένετο, quod est insidere occultis locis. Fest. Insessores latrones, qui circum vias insiduntur sedentes.]

Insidēs, arum: Technæ, attes, fallacie, ab insidens & occupandis locis quæ ad insidias deliguntur. { נָבַד אֶרֶב, מָאוּרָב, אֶרֶבָה, אֶרֶבָה. GALL. Epies, embusches. ITAL. Insidie, agguati. GERM. Ein heimliche hinderhaltung an ein verborgen ort gelegt/yemandis vorwüs send zu überfallen / aussatz/hinderlich / betrug. HISP. Las asechanças, insidias. ANGL. A lying in wait to entrap. } Solent enim qui hostibus insidiantur, ea loca insidere, quæ illös iter facturos putant, ut incautos opprimant. Cæs. 1. bell. Gall. Insidias veritus. Cicer. pro Cn. Plane. Vigilandura est semper, multæ insidiae sunt bonis. Idem 3. Offic. Suntne igitur insidiae, tendere plagas, &c. Plaut. Cure. sc. 1. a. 1. Num tu pudicæ cuiusdam insidias locas? Idem Pseud. sc. 8. a. 4. Insidias dabo (i. illi inopinatō argentum offeram.) Item Milit. sc. 3. a. 2. & Pseud. sc. 3. a. 4. Me mortuum mavelim, quam non dem insidias senj. Idem Asin. sc. 1. a. 1. Quid si in insidias devenero, tum rediges me si hostes interceperint. Idem Mensch. sc. 2. a. 1. perii, in insidias deveni: imd in præsidium, ne time. Ibidem sc. 1. a. 4. Huc concedamus, ex insidii aucupa. Idem Asin. sc. 1. a. 5. Aucupemus ex insidii quam rem gerant. Idem Aut. sc. 1. a. 1. Mecatto, ne mihi ex insidii verba imprudenter duit. Idem Pseud. sc. 2. a. 4. Ingredere in viam dolis, ego hic in insidias ero. Velleius, Insidias conflata mors Scipionis. Idem, Insidias tentare aliquem. Idem, Insidias petitus. Gell. cap. 7. lib. 12. Exceptum insidias occidere (veneno.) Ovid. 3. Metam.

Insidias prodet, manifestabitque latenter (nitor galeæ.)

¶ Quint. Antequam in has ætatis insidias deveniat. ¶ Insidiae hostiles. Plaut. Pseud. sc. 4. a. 4.

Insidēt, aris: Insidias tendo. { נָבַד אֶרֶב, נָבַד nachal. εἰνεγένετο, εἰνεγένετο. GALL. Espier, guetter, dresser des embusches, surprendre. ITAL. Insidiare, far agguati. GERM. Mit list auss einen laustern/auffsetzigen sein. HISP. Insidiar. ANGL. To lay in wait, to entrap. } Salust. in Ingrith. Adherbalem vitæ suæ dolis insidiatum esse. Plaut. Pseud. sc. 8. a. 4. Cettum est allo pacto Pseudolo insidias dare, quam in Comædiis, ubi cum stimulis & flagris (domini) insidiantur servis. Velleius, Insidieri temporibus, & medium se præstare. Quid. lib. 3. Fast.

Error ut ante oculos insidiantis eat (futari volenti ancilia, sup.)

¶ Item, insidiantis hoc fortunæ fuit. Cicer. de Orat. Non enim id agit ut insidietur, & observet, sed faveat. Martial. lib. 12. ad Friscum,

Si te delectant animosa pericula Tusci,

(Tutor est virtus,) insidiemur apries.

Virg. 9. Aeneid.

— lupus insidiatus ovili.

Ovid. 13. Metam.

Hostibus insidier, fossas munimine cingo.

Apud Callistr. in l. 28. D. de Panis, præterium est tanquam ab Insidio, as, are: Igni cremantur, inquit, plerumque scrivi, qui saluti minorum suorum insidiaverint.

Insidiator, is, qui tendit insidias. { נָבַד erēb, נָבַד nochel. εἰνεγένετο. GALL. Qui dresse des embuches, guetteur. ITAL. Insidiatore. GERM. Ein aufsetziger/der einem mitt list nachstellt. HISP. Asechador. ANGL. That layeth in wait to deceive. } Cic. pro Mil. Insidiatori vero latroni quæ potest affectri inusta uox.

Insidiōsus, qui sære insidiatur, plenus insidii, fallax. { קָרְקָעַ halob. εἰνεγένετο, εἰνεγένετο. GALL. Plein de tromperie. ITAL. Pieno d'inganni. GERM. Aufsetzigg/arglistig/heimlich nachstellig. HISP. Lleno de asechanças y engaños. ANGL. Full of wiles an deceit. } Cic. 4. Verr. Quis acerbior? quis insidiōsus? quis crudelior unquam? Insidiōsus latro. Ovid. 6. Fast.

— Latias Saturnia bacchæ

Instimulat fictis insidiōsa sonis.
Et, Insidiōsa itinera (i. insidii opportuna.) Suet. in Cæs. cap. 28. Mart. lib. 14. Plin. lib. 29. cap. 1. In qua conditione insidiōsissima autoritatem pessimis boni faciunt.

Insidiōs

Insidiōsē: Cum insidiis, fallaciter, fraudulenter. { μετ' ιππαῖς. GALL.
Par trahison, par surprise, & tromperie, en guettant. ITAL. Con tra-
dimento, con inganno, con truffa. GERM. Aufsägtiglich/mit hinderlist.
HISP. Con ase chanças, con engaño. ANGL. Deceitfullie, with wiles. }
Cic. lib. 3. Offic. Ratio ergo postulat ne quid insidiosē, ne quid simu-
latē, ne quid fallaciter.

Insidianter, aliud adverb. Justinus hist. lib. 6. Sed Lacedæmonii se-
cūrī, insidianter absentiam Arcadum speculati, castellum eorum ex-
pugnant. }

Insido, is, insedi, insessum, idem quod insideo. קְשַׁוְּגָשָׁהָב, כְּרָחָב, כְּנָמָן chanāh. iφίάσα, επιβάσω. GALL. S'asseoir, & se poser,
resider sis. ITAL. Sedere. GERM. Einsitzen/sich niederlassen. HISP. As-
sentarse. ANGL. To sit down upon. } Virg. 5. Aeneid.

Ac veluti in pratis, ubi apes aestate serena
Floribus insidunt variis, & candida circum
Lilia funduntur.

Quint. lib. 10. cap. 7. Moras, & secessum, & silentium quæret, dum
illa verba fabricentur, & memoriae insidant. Senec. cap. 1. de consol. ad
Marc. Insidunt penitus vitia, nisi dum surgunt, opprimantur. La-
etant. lib. 6. Vitanda ergo spectacula omnia, non solum ne quid vi-
tiorum pectoribus insidat, id est, sensim ingrediatur, & inhæreat.
Stat. passivum protulit. 2. Theb.

— Fessis insiditur astris.

Insignis, e: Eximus, egregius, & propriæ in quo aliqua sunt signa,
quibus ab aliis discernitur. קְשַׁוְּגָשָׁהָב, כְּנָמָן nichbám, כְּנָמָן nismán, כְּרָחָב chabedh. ινίμπ. GALL. Notable, signalé, insigne, noble, illustre,
remarqué. ITAL. Nobile, illustre, chiaro. GERM. Fürnemb/fürträfflich/
für andere auf. HISP. Claro, señalado. ANGL. Notable, evident, mar-
ked to be known. } Virg. lib. 3. Georg.

Nec mibi displiceat maculis insignis & albo.

Hoc est, insignitus, quique maculis ab aliis distinguitur. Liv. 18. ab
Vrb. Flaminem Jovi assiduum Sacerdotem creavit, insignique cum
veste, & curuli regia sella adornavit. Virg. lib. 4. Aeneid.

— ostróque insignis & auro

Stat sonipes: hoc est auro & ostro instratus.

Liv. lib. 34. Insignes auro & purpura. ¶ Insigne itaque dicitur, quid-
quid signo aliquo, vel nota inter alia eminet. ¶ Insignia mancipia,
pro insignita. Gell. cap. 4. lib. 7. Insignis annus ficitate. Liv. lib. 10.
d. 4. Ita qui nobilitate aut virtute aliqua, aut etiam vitio inter alios
eminens, insignes dicuntur. Virg. 1. Aeneid.

Insignem pietate virum.

Ovid. Eleg. ult. lib. 4. Trist.

Imus ad insignes urbis ab arte viros (eruditiois causa.)

Sic etiam insignes latrones dicimus, qui majore audacia gravantur,
& suis facinoribus omnibus innotuerunt. Sic, insignis aliquo in-
commodo. Senec. cap. 14. al. 33. de consol. ad Polyb. Et insignis de-
formitas. Gell. cap. 13. lib. 11. Item, Insignia monstros corpora &
prodigiosa. Quintil. Item insignia etiam facinora dicimus, quæ vul-
garia non sunt, sed rara, nihilque habent mediocre, sed aut insigni-
ter bona, aut mala. Insignis homo omnibus notis turpitudinis. Cic.
pro Rab. Terent. in Eunuch. Jamdiu aliquam causam quærebatur se-
nix, quamobrem aliquid insigne faceret. Donatus, Insigne aliquid
magnum & nobile facinus. Sic etiam insignia sceleræ, à Tacito di-
cuntur. Quicquid enim excellit, sive illud sit vitium, seu virtus, in-
signe dicitur. Hinc etiam quandoque simpliciter pro magno sumi-
tur. Lucil. Coquus non curat caudam insignem esse, modò pin-
guis sicut.

Insigne, is, & in plurali insignia, insignium. Notæ, signa. קְשַׁוְּגָשָׁהָב, כְּנָמָן ne-
kuddóth, כְּנָמָן othóth. ινίμπ. GALL. Enseignes, marques,
armoires, armes. ITAL. Insigne, arme. GERM. Zeichen/wapen. HISP.
Las insignias de las honras, las armas. ANGL. A badge or cognisance,
signes of honours or degrees. } Insigne Domitorum, fuit rutila bar-
ba. Suet. in Neron. cap. 1. Quod insigne mansit & in posteris ejus, ac
magna pars rutila barba fuerunt. Et Gell. cap. 6. lib. 5. Et Velleius,
Insigne regium (id est, diadema.) Item Ovid. lib. 1. de Arte,

Este procul vita tenues, insigne pudoris.

Sic etiam dicimus insigne regni, pro diademate quo reges utuntur.
Cic. 3. Philipp. Esset enim illi serviendum, si Cæsar ab ipso regni in-
signe accipere voluisset. Dicuntur autem Insignia quæ in vestibus,
vexillis, & hujusmodi insignita sunt: aut ipsæ vestes, vexilla, & alia
quæ sunt, aut feruntur, ita ab aliis discreta, ut nosci possint cuius
sunt, & ad quos pertineant: ut vestes militares, & insignia militaria,
regalia, consulariæ, quibus acies ab acie, eques ab equite, R. x &
Consul à viro privato cognosci debet. Virg. 2. Aeneid.

— Danaūmque insignia nobis

Aptemus clypeos.

Liv. lib. 1. Ipse en ille nostris decoratus insignibus magnificè incedit.
Salust. Catil. Cum fascibus, atque aliis imperii insignibus ad Man-
gium in castra tendit. Mos fuit antiquorum, ut benemeritis insignia
tribuerent magistratum. Unde scribit Tacit. decreta fuisse Nar-
ciuso Questoria insignia à Claudio Cæsare: ab eodem insignia Prä-
toræ Crispino delecta fuerunt. Suet. in Aug. cap. 29. Quique Vi-
tores essent, hue insignia triumphorum inferrent. Liv. lib. 34. Non
triumphi, nec insignia contingunt fœminis. Mox, Munditia & orna-
tus fœminarum insignia sunt. Ibidem. Vell. Cùm se insignibus ho-
norum velasset, jugulatus est. ¶ Et non solum signa & ornamenta ob-
virtutem adepta, sed etiam insignia laudis, & insignia gloriae dici-
mus: ut Cic. Appio, Insignia enim virtutis multi etiam sine virtute
assequuntur.

Insignio, is, ivi, itum: Signis noto, seu distinguo. קְשַׁוְּגָשָׁהָב,
כְּרָחָב. ινίμπ. GALL. Marquer, noter & re-
marquer, orner. ITAL. Ricamare, ornare. GERM. Zeichnen. HISP. Se-
ñalar, ornar. ANGL. To mark or seal. } ut apud Claudiū lib. 1.

Hic elementorum seriem, sed esque paternas

Insignibat acu.

Cic. lib. 4. ad Her. Si quam rem deformabimus turpem, ac cruentam,
aut econtra oblitam, aut rubrica delibutam inducemus, quo magis in-
signia sit forma. Virg. 7. Aeneid.

At lavem elypeum sublati cornibus Is

Auro insignibat.

Insignie annum cladibus. Tacitus, pro insignem facere. Suet. in Ca-
lig. cap. 31. Insigniri tempora calamitatibus. Gell. cap. 6. lib. 5. Insi-
gnita corona rostris navium. Insignita virgo labo. Idem cap. 12. lib. 1.
Insignitæ injuria. Idem cap. 3. lib. 10. Et insignitæ loqui, ad vitupe-
perium dictū à Gellio de eo quiloquebatur absonta, &c. e. 15. lib. 6.
Insignitū, part. aut nomen ex participio, idem quod insignis. קְשַׁוְּגָשָׁהָב
nicthám, כְּרָחָב nirschám. ινίμπ. GALL. Marqué, orné, signalé.
ITAL. Ornato, sigillato. GERM. Begeychnet oder gemerkt. HISP. Or-
nado, señalado. ANGL. Marked or sealed. } Cic. de Div. Quod plenus
aer sit immortalium animorum, in quibus tanquam insignitæ notæ
veritatis appareant. Tacit. lib. 4. His partæ victoræ spes, & si cedant,
insignitius flagitium. ¶ Insignita. Plin. lib. 27. cap. 4. Oculorum vi-
tia omnia sanata ea convenit, privatim prutigines & scabiem gena-
rum, item insignita ac livida.

Insignitē: Insigniter, eximiè. קְשַׁוְּגָשָׁהָב. GALL. Fort excellentement,
notablement, évidemment, clairement. ITAL. Illustramente, mani-
festamente, chiaramente. GERM. Treffenlich/aufbündiglich/merklich.
HISP. Notablemente, y señaladamente. ANGL. Notably, evidently. }
Cic. pro Quint. Neque tamen quisquam inventus est tam insignitē
improbus. Plaut. in Men. sc. 7. act. 5. Neu siñas in me insignitē fieri
tantam injuriam.

Insignitēr, aliud adverb. ejusdem significationis. קְשַׁוְּגָשָׁהָב,
ινίμπ. ANGL. Notable, passing well. } Cic. in Partit. Parentibus, amicis, hospitibus præcipue atque insigniter diligendis. Idem
3. Philipp. Quis autem rex unquam fuit tam insigniter impudens,
ut haberet omnia commoda, beneficiæ, jura regni venalia? Colum.
lib. 10. cap. 1. Supereft ergo cultus hortorum insigniter neglectus
quondam veteribus agricolis. Suet. in Tib. cap. 14. Insigniter crista-
tus gallus. Et Gell. cap. 16. lib. 11. Insigniter turpe.

Insilē, is: est suspendiculum, vel perpendiculum, quod telam demis-
sam examinat, ita dictum, ut credit interpres Lucretii, eo quod ap-
plausa pectine tela resultet & subsiliat. קְשַׁוְּגָשָׁהָב. ANGL. The treadle of a
weavers loom. } Lucret. lib. 5.

Textile post ferrum est, quia ferro tela paratur:

Nec ratione alia possunt tam lavia gigni.

In silia, ac fusi, & radii, scapique sonantes.

Alii volunt esse duo instrumenta lignea, pedibus textorum supposi-
ta, quibus alternis resurgentibus & depresso, tela operiantur, & con-
trahuntur.

Insilio, is, insilivi, insili, insultum. Saltu ingredior, vel sa-
per aliquid salio, concendo, inco. קְשַׁוְּגָשָׁהָב, כְּנָמָן dalágh, ciāmouq, īam-
dāw. GALL. Saillir, ou sauter dessus, ou dedans, se ruer dessus. ITAL.
Affalire, saltare in qualche cosa. GERM. Einspringen oder etworauf
springen. HISP. Saltar en otra cosa. ANGL. To leape in or upon.
Lucr. lib. 3.

Infiluit solo nociturus pondere puppi.

Insilire in equum. Liv. 6. ab Vrb. Plaut. in Rud. E navi timidæ ambi-
in scapham insilimus, &c. Plin. lib. 8. cap. 16. Dam sequitur, insil-
saltus quo in fuga non utitur. Sueton. in Claud. cap. 21. Insilire tau-
ros defessos. Plaut. Milit. sc. 3. a. 2. Ne in malum & cruciatum maxi-
mu[m] insiliamus.

Insultura (i. in equum insultus,) quand l'on saute sur un cheval: cui
opponitur desultura (i. ex equo desultus) quand l'on saute, ou que
l'on se jette de cheval en bas. Plaut. Milit. sc. 3. a. 2. (per Metapho-
ram) Tu sali solus (sup. in maximum cruciatum.) Ego istam insultu-
turam & desulturam nihil hic moror. Vide Lambinum in hunc
locum.

Insimul: Ex in, & simul, significat Unda. קְשַׁוְּגָשָׁהָב, ινίμπ. GALL. Ensemble.
ITAL. Insieme. GERM. Mit einander. HISP. Juntamete. ANG.
Together. } Stat. 1. Syl. Et gentes alis insimul togatas. Flor. lib. 1. is
proœmio: Si pariter atque insimul universi populi Romani magni-
tudinem ostendero.

Insimvlo, as: Accuso, crimen ingero. קְשַׁוְּגָשָׁהָב, ινίμִבָּלָע. GALL. Accuser, blâmer, mettre sus. ITAL.
Accusare, incollpare. GERM. Zeihen/beschuldigen. HISP. Acusar, cul-
par. ANGL. To accuse, to lay to ones charge. } Cic. Trebatio, Hic tu
me etiam insimulas, nec satisfactionem accipis. Plaut. Milit. sc. 3. a. 2.
Si falsò cam insimulas, hoc perieris. Idem Menach. sc. 2. a. 5. Male
facis quæ insontem insimules. Idem Amphitr. Atque insimulabit
eam probri. Idem ibidem, Istuc facinus quod tu insimulas, generi
nostro non decet. Ibid. Qui illi collibitum meo viro sic me insimu-
lare falsum facinus tam malum. Idem Milit. sc. 4. a. 2. Insimulatum
me perperam falsò probri: ibidem. ¶ Jungitur etiam quandoque
genitivo. Terent. in Phorm. Si herum insimulabis avitrix, male
audies. Accipitur etiam Insimulo, pro suo simplici simulo. ινίμִבָּלָע. Cicero. lib. 1. Offic. Solus neglexit fidem, futere insimulavit,
ne quò irer.

Insimulatio: Quæ (ut inquit Donatus) est falsi, vel veri etiminis in-
cusatio. קְשַׁוְּגָשָׁהָב, ινίμִבָּלָע. GALL. Blâme, accusa-
tion. ITAL. Accusa, biasmo. GERM. Zeihung eines lasters/beschuldigung.
HISP. Aquella falsa accusacion. ANGL. Accusation, blaming. }
Cic. pro Fontio, In falsam atque iniquam probrorum insimulationem
vocabatur.

Insimulator, accusator, ινίμִבָּלָע, κατηγόρε. Apul. in Apologia: At
tu piscium insimulator, longè diversa instrumenta Magis attribuis. }
INSINV̄O, as: In notitiam alicujus adduco, latenter introduco. קְשַׁוְּגָשָׁהָב
διένομι, ινίμִבָּלָע, ινίμִבָּלָע, ινίμִבָּלָע, ινίμִבָּלָע. GALL. Mettre
ou jettter au sein, fourrer dedans, démontrer, insinuer. ITAL. Met-
tere in seno ò girar dentro, demonstrare. GERM. Sich einschmeicheln
oder einschlucken/zutäppisch machen. HISP. Enseñar, ò meter en el seno,
demostrar. ANGL. To put in to his bosom. } Suet. de clar. Gramm.
Quare citò manumissus Augusto insinuatus est, quod eleganter cu-
ram ordinandarum bibliothecarum in Octaviæ porticu suscepit,
hoc est, in notitiam Augusti pervenit. Cic. de Amicit. Callidus ille
& occultus ne se insinuet, studiosè cavendum est. Plaut. in Milit.
sc. 1. a. 2. Interim ixit hic miles, fortè Athenas advenit: Insinuat
sic

sele ad aliam amicam heri mei. Mox, sese intimum facit. Et Gellius cap. 7. lib. 3. Insinuant in hunc locum (id est, ingrediuntur.) Livius lib. 2. bell. Macedon. Insinuat se flumen inter valles. Idem lib. 10. d. 3. Insinuaverat se animis suspicio. Insinuate ordines. Idem lib. 4. d. 5. ¶ Dicitur autem Insinuo, quasi in sinum, vel pectus immitto. ¶ Unde apud Tertull. de resurr. carnis, Insinuate, pro In sinum abscondere usurpatur. Moses manum in sinum condidit, & emortuam profert: & tursus insinuat, & vividam explicat. Apud Virg. lib. 2. Aeneid. legitur Insinuat, pro Insinuatur.

Tum verò tremefacta novas per pectora cunctis

Insinuat pavor.

¶ Insinuate quoque, aliquando est immittere, aut movere. Sisenna Hist. lib. 4. Agmen perturbatum pedites insinuant, ac loco commovent. Ex Nonio: vide Gell. in Insinuatus.

Insinuatus: Infelix, complicatus, compressus. { כְּבָדָה כְּבָדָה. GALL. Tors, double, replié. ITAL. Rivolto, torto. GERM. In busen gelegt. HISP. Doblado, tuerto. ANGL. Bowed, plissé. } Apul. lib. 9. Siccine vacuu & otiosus insinuatis manibus ambulabis mihi? GALL. Les mains dans le sein. Tali enim habitu manus otiosorum complicantur. Liv. pro codem dixit, Compressis manibus, cujus haec sunt verba, ex lib. 7. ab Vrbe: Quid aliud causæ esse credamus, cur veteranus dux fortissimus bello, compressis (quod aiunt) manibus sedeads? GALL. Les bras croisez. Sueton. in Calig. cap. 12. Insinuatus per alium. Et in Othon. cap. 2. Per hunc insinuatus est Neroni. Gellius cap. 1. lib. 1. Ne ædificatio correpta atque insinuata flammis arderet: hoc est, circumincta.

Insinuatio, nis: Obscura & latens auditoris conciliatio. { μαγιστρος. ANGL. A crafty or colourable beginning of an oration. } Cic. i. de Invent. Insinuatio est oratio quadam dissimulatione & circuitione obscurè subiens auditoris animum. Vide Quint. lib. 4.

Insipiat, apud Varr. id est, alterando fiat insipidum. Quanquam alibi legatur, cum fur incipiat.

INSIPIDVS, a, um: Injucundus, insuavis, sine sapore. { כְּבָדָה כְּבָדָה. nabál, כְּבָדָה evil. δύχυμα, απειδή. GALL. Qui ne sent rien, stupide, insipide. ITAL. Che a cattivo sapore. GERM. Ungeschmackt. HISP. Cosa desabrida, sin sal. ANGL. without smack, unsavory. } Per translationem accipitur pro stulto & insipienti. αρότρο. Gell. lib. 6. cap. 1. Nihil est prorsus, inquit, insipidus, qui opinantur bona esse potuisse, si non essent identidem mala.

Insipiens, tis: Non sapiens, stultus, imprudens. { כְּבָדָה כְּבָדָה. nabál, כְּבָדָה evil. αρότρο, αρότר. GALL. Fol, qui n'est point sage, imprudent. ITAL. Pazzo, sciocco. GERM. Unweiss. HISP. No sábito, nescio, loco. ANGL. Foolish, not wise. Cic. 2. de finib. Turpe est sapientem ex insipientium sermone pendere. Idem de Amic. Nihil insipientem fortunato intolerabilius fieri potest. Plaut. Pseud. sc. 3. a. 3. Sumne ego insipiens qui solus loquor. Idem Mil. sc. 6. a. 2. Nunc demum me insipientem esse arbitror. Suprà, Excordem, et cum, incogitabilem.

Insipientissimus, superl. Senec. quest. nat. lib. 2. cap. ult. Non tibi timidiſſimus omnium videtur & insipientissimus, qui magno ambitu roget moram mortis?

Insipientia, x, imprudentia, dementia. { כְּבָדָה כְּבָדָה. leth. αροτρία, αρότρων, μαζί. GALL. Folie. ITAL. Pazzia. GERM. Unweissheit / toheit. HISP. La necedad, ó ignorancia, locura. ANGL. Foolishness. } Plaut. in Ampb. Justa autem ab injustis petere, insipientia est. Idem Pseud. sc. 5. a. 5. Isthæc insipientia est, itam in promptu gerere.

Insipienter, adverb. Impudenter, stulte, temere. { αρότρο. GALL. Folement. ITAL. Fazzamente. GERM. Unweisslich. HISP. Nesciamente. ANGL. Foolishlie. } Plaut. Trucul. Per tua obsecro genua, ut tu istuc insipienter factum sapienter feras, mihi que ignoles.

Insipo, as, are, verbum est antiquum & obsoletum, quod Festus interpretatur injicere. Cato de re rust. cap. 8. 5. Omnia bene p. tmisceto, & in ollam novam insipato.

Insipite: vide Ipsite. ||

Insisto, is, significat in te aliqua consisto. { יַדְיֵה hamādh. כְּבָדָה כְּבָדָה, יִדְרֹמֶג, כְּבָדָה. GALL. Se tenir ferme sur quelque chose, s'y arrêter. ITAL. Affermarsi, star fermo. GERM. Etwad aufliehn. HISP. Estar firme, firmarse en lugar. ANGL. To insist upon any thing, to tarie. } Plin. lib. 7. cap. 2. Contuentes solem immobilibus oculis, ferventibus arenis toto die alternis pedibus insisteret. Cæsar 2. bell. Gall. At hostes etiam in extrema spe salutis tantam virtutem praestiterunt, ut quum primi eorum cecidissent, proximi jacentibus insisterent. ¶ Insistere: Obsfirmate animum. Terent. Hecyra, Pamphile, ad aures haud invito sermo mihi accessit tuus, quum te post putasse omnes res p̄t parente intelligo. Verum vide ne impulsus ira, præve insistas. ¶ Insistere, pro instituere, ut & consistere, interdum pro constitutere. Cic. 3. de Oratore, Quonam igitur modo tantum munus insistemus, ut arbitremur, &c. Insistere viam, vel iter. Plaut. Milite. Terent. Eunuch. Ubi queram? ubi investigem? quem perconter? quam insistam viam, i. instituam. ¶ Insistere vestigia, pro firmare. { יַדְעֵנָה behemidh. } Virg. lib. 11.

Vtque pedum primis infans vestigia plantis

Instituerat, jaculo palmas armavit acuto.

Plaut. Capt. sc. 1. a. 4. Omnes itinera insistant sua. Idem Amphitr. Ubi quisque institerat, concidit eripi. Idem Mil. sc. 4. a. 2. Age nunc, insiste in dolos. Idem Capt. sc. 4. a. 3. Ne quid huic temere insistas credere. ¶ Instituit, pro instituit, sive cœpit. Catull. de com. Beren. Et qui principio sub terra querere venas

Instituit.

Item dicitur, Insistere vestigiis alicujus, id est, sequi & imitari aliquem. ¶ Item insistere, pro operam dare. { יִמְבָּרְכֵנָה, כְּבָדָה. } Item sollicitate, urgere. { יְהֵא ats. יְהֵא patfár. יִזְרְעֵל. } Plin. Frequentiusque, ut id ageret, insisteret. Author ad Herenn. in hac significatione cum dativo conjunxit. Nunc identidem nosmetipsi vobis insistemus, res enim communis agitur, id est, vim faciemus. Gell. cap. 23. lib. 1. Quid mater audire instituisset (i. urgere voluisset.) Tibull. lib. 4.

— Magnis insistere rebus

Incipe.

Liv. 7. d. 4. Legati eorum institere. ¶ Item pro resistere, immotari, & quasi sistere gradum, cuius contrarium progredi. Cic. 4. Verr. Quot videtis esse in uno furto peccatorum gradus? ut si singulis insistere velim, progredi iste non posset. Idem in Orat. Sxpè accidit, ut aut citius insistendum sit, aut longius procedendum. Insistere hastæ, hoc est, inniti. Plin. de viris illistr. Advocato Marco Livio Pontifice, hastæ insistens, & solemnia verba respondens, se & hostes diis Manibus devovit. Insistere vestigiis alienis, hoc est, inhætere, & sequi aliena vestigia. Plin. lib. 6. cap. 17. ¶ Insistere viam, & insistere iter, Proficiisci, ambulare. Ter. Eunuch. Ubi queram? Ubi investigem? quem perconter? quam insistam viam? Liv. 7. bell. Mac. Iter quod insistit L. Scipio ego quoque approbo. Idem lib. 5. d. 4. Insistunt sequi suorum agerem. Idem 9. d. 4. Insistere percussis. Idem lib. 7. d. 4. Iter quod insistit. Insistit, nis, verb. Progressioni opponitur. { תְּסַרְפָּה kemdah, זִיגְזָגְגָה. GALL. Arrest, demeure. ITAL. Dimora, mera. HISP. Tardanza. ANGL. An insisting, or tarrying. } Cic. i. Tusc. Aut quis errantium stellatum cursus, progressiones, institutiones notavit? Quo tamen in loco non nulli, sed perperam) legunt institutiones. Vocat enim Cicero stellarum institutiones, quum omnino non moventur, sed ad quoddam tempus insistunt, sive consistunt: id quod testatur lib. 2. de nat. deor.

Insistit: Insititum: vide Infero.

Insititum, ab infectione dictum. Pulmenti genus, ex insectis & minutatim tritis carnibus confectum. HISP. Apitum sape fit mentio de insistiis. Meminit & Varr. Vide supra Insecu.

Insitum, I. sitivus: vide Infero.

|| Insobrea, Insubria. Scal. ||

Insolabilis, e, quod conjungi non potest. { אֲקָגָעָנָה, אֲקָגָעָנָה. GALL. Qui n'est point accompagnable. ITAL. Solingo, che non si può accompagnare. GERM. Ungesellig, unvereinbarlich. HISP. Cosa que no puede ser acompañada. ANGL. That can have no society or compagnie with others. } Plin. lib. 16. cap. 43. In omni genere & glutinum abdicant quadam, & inter se & cum aliis insociabili glutino, sicut robur. Sed nec certe cohærent, nisi similia natura, ut si quis lapidem lignumque conjungat. Indomita & insociabilis gens. Liv. 7. bell. Mac. Regnum insociabile. Tacit. lib. 13. Liv. 7. bell. Pan. Inusitati namque antea alienigenis, nec videre ipsi advenam in terra sua adseri, omni generi humano insociabiles erant.

Insolabiliter, adverbium: Sine consolatione. { אֲקָגָעָנָה. GALL. Inconsolablement; sans consolation. ITAL. Senza consolazione. GERM. Untröstlich / one trost. HISP. No podiendo ser consolado. ANGL. Without confort. } Horat. i. epist. 14.

Me quanvis Lamia pietas & cura moratur
Fratrem marentis, rapto & de fratre dolentis
Insolabilit.

INSOLENS, Insuetus & insolitus. { אֲקָגָעָנָה. GALL. Insistit, qui n'est point en usage. ITAL. Insolito, non solito. GERM. Ungeront / one trost. HISP. No acostumbrado. ANGL. Not wont or accustomed. } Horat. 3. Carm. Ode 29.

Fortuna saevo lata negotio, &
Ludum insolentem ludere pertinax,
Transmutat incertos honores,
Nunc mihi, nunc alii benigna.

Salust. Insolens vera accipendi. Cæs. 2. de bell. tiv. Insolens bellum multitudo. Gell. lib. 1. Atque id quod à C. Cæsare excellentis ingenij, ac prudentiae vita in primo de Analogia scriptum est, habet semper in memoria arque pectori, ut tanquam scopulum fugias inauditum atque insolens verbum. ¶ Ponitur etiam pro superbo & arrogante, quem presumptuosum dicere solemus. { תְּסַרְפָּה, זִידָה, אֲלָגָגָה. GALL. Insolent, arrogant, superbe, fier. ITAL. Arrogante, superbo. GERM. Übermäig / hochtragend / stoltz. HISP. Arrogante, y soberbio. ANGL. Presumptuous, arrogant, haughty. } Quod est quum quis audet facere, vel dicere quod à modestis viris fieri, aut dici non solet. Cicet. pro Marcello, In victoria, quæ sui natura insolens & superba est. Idem de senectute, Tertiam enim jam ætatem hominum vivebat, nec erat ei verendum ne vera de se prædicans nimis videretur aut insolens, aut loquax.

Insolentia, x, insuero, res non consueta, aut solita. { אֲקָגָעָנָה. GALL. Faute d'accoustumance, inaccoustumance, nouveauté. ITAL. Novità. GERM. Ungerowheit / unverträglichkeit. HISP. Aquella no costumbre. ANGL. Disusage, lack of wonting. } Cic. i. de Invent. Primo propter insolentiam reclamantes, deinde propter rationem atque orationem studiosius audientes, &c. Liv. 8. bell. Mac. Et offendunt aures insolentia sermonis. Cicer. pro Deiot. Moveor etiam loci ipsius insolentia. Item verborum insolentias, dixit Gellius cap. 19. lib. 15.

¶ Insolentia, pro arrogancia, superbia. { אֲקָגָעָנָה, אֲקָגָעָנָה. gheúth, זִידָה, אֲלָגָגָה. GALL. Insolence, arrogance. ITAL. Superbia, arroganza. GERM. Stolz / hochtragenheit / übermut. HISP. Arrogancia, y sobervia. ANGL. Fryde, presumption. } Senec. epist. 88. Insolentia nihil est aliud quam species magnitudinis falsæ. Cic. 5. Verr. De luxuria Apronii loquor, nihil de insolentia, nihil de singulari nequitia ac turpitudine. Idem 1. Tuscul. Quæ quidem cogitans soleo sepe mirari nonnullorum insolentiam philosophorum, qui naturæ cognitionem admirantur.

Insolentier, adverbium: Arroganter & superbè. { אֲלָגָגָה. GALL. Fierement, arrogamment. ITAL. Superbamente, arroganteamente. GERM. Stolzlich / übermäiglich. HISP. Arrogantemente y soberviamente. ANGL. Arrogantlie, proudlie. Cic. 4. Tuscul. Insolenter se effere. Liv. 2. ab Vrbe, Tandem superant externa, adeò superbè, insolenterque hostis eludebat. ¶ Ali quando etiam, Insolenter usurpat pro raro. { ANGL. Seldome, fortuitement. } Cic. i. de Invent.

Deinde natura ejus evenire vulgo soleat, an insolenter & raro. Insolesto, is, etc, s' enorgueillir, devenir insolent. Gell. cap. 3. lib. 7. Ne Romani, Perse quoque rege visto, ad superbiam, ferociamque & immodicum modum insolecerent.

Insolidum, sive Insolido: Integre. { εἰς ὁλόκληρον, καὶ ἀ ὁλόκληρον. GALL. Entierement, en tout & pour le tout. ITAL. Interamente. GERM. Gänzlich.

Gāntzlich. HISP. Integramente, o enteramente. ANGL. Throughlie. }
Senec. de benefic. lib. 2. Prætentia nondum tota insolida sunt, potest
illa casus aliquis incidere. Obligari insolida. Ulp. l. his verbis,
eod. tit. Spondere insolida. Julianus l. reos, eodem tit.

INSOL. T̄S. a, um: Non suetus, insolens, inassuetus. { ἀνήσ. GALL. In-
usitè, non accostumé. ITAL. Insolito, non consueto. GERM. Ongewont.
HISP. Desacostumbrado, no acostumbrado. ANGL. Anaccustomed, not
wonted. } Virg. 1. Georg.

— insolitis tremuerunt motibus Alpes.

CIC. 6. Verr. Cur prudentissimas, electissimæque fœminas in tantum
virorum conventum insolitas, invitâsque prodire cogis? Insolitus
ad laborem exercitus. Caesar bell. civilis. Insoliti Romani tumultus,
genitivo casu. LIV. lib. 10. ab Vrb. Ovid. Eleg. ult. lib. 4. Trist.

Insolita cœpi temporis arma manu.

Insolite, adverbium, præter consuetudinem. { ἀνήσ. ANGL. Not as it
was wont. } Gell. lib. 1. cap. 5. Intempestivè ac insolite disserebat.
Sunt tamen qui eo loco legant, Insubide disserebat.

INSÓLO, as: Ad solem siccō. { ηλιαζει, ηλιώ. GALL. Mettre au Soleil, se-
cher au Soleil. ITAL. Seccar al sole. GERM. Sönnen / an die sonnen
thun oder daran tructnen. HISP. Assolear poniendo al sol. ANGL. To
dry at the sonne. } Columel. lib. 12. cap. 39. Quas per triduum insol-
laveris. Idem lib. 4. cap. 17. Nam & sic facilius insolatur humus, &
fructus percoquitur.

INSÓLĀTUS: In sole, seu ad solem siccatus, aut calefactus. { ηλιαζειθ, ηλιώ. GALL. Exposé, & secré au Soleil. ITAL. Secato al sole.
GERM. Gesönnet / an die sonnen gelegt. HISP. Cosa asoleada. ANGL.
Dryed at thi sonne. } Columell. lib. 5. Super hoc materie quæ fru-
ctum habent, melius convalescunt, & uxa commodius insolata
percoquuntur. { Insolati dies, apud Columellam, Illustres, quibus
sol lucet. Idem lib. 11. cap. 3. Deinde quum enata semina fuerint, te-
pidis diebus & insolatis juxta ædificium sub dio ponat. Budæus.
{ Insolare quoque pœllæ crines dicuntur, dum facie testa passos
capillos ad solem expandunt siccandi gratiâ. Et ipsi crines insolati
dicuntur. Plin. lib. 21. cap. 14. de cera loquens, Candidissima verò fit
post insolationem etiamnum recocta.

INSÓLÜBILIS, e, quod solvi non potest. { ἀλυτό. GALL. Indissoluble.
ITAL. Che non si puo sciorre. GERM. Unauflöslich. HISP. Cosa que no
se puede desatar. ANGL. That can not be leaved. } Quint. lib. 5. c. 9.
Ubi est signum insolubile, ne lis quidem est. Insolubile judicium,
necessarium, quod urget hominem: apud eundem Quint.

INSÓLÜBILITÉ, adverb. αλγάρβης. Macrob. comment. lib. 1. cap. 6. Cum
verò medietas ipsa geminatur, ea quæ extima sunt, non tenaciter
tantum, sed etiam insolubiliter vincuntur.

INSÓLUTUM accipere, est aliquid accipere in satisfactionem, aut certè
deductionem rei debitæ. Senec. lib. 2. de beneficiis, cap. 27. inde est,
ut omnia meruisse se existimet, & insolutum accipiat, nec satis pro
suo pretio estimatum existimet. { Sic etiam dicimus Insolutum ce-
dere, id est, cedere in solutionem. Exempla nusquam non occurunt
apud Jutisconsultos.

INSÓLUM, veteres pro Insolitum dixerunt. Afranius. Orbitatem sen-
tentiæ tuæ malam metui: quod insolum non venit caro ac dementi.
Id est, ne eveniret quod nunc agitur insolum. Apud Non.

INSÓMNIUM, ii, neut. gen. Est, ut inquit Macrobius, quod in somno vi-
demus, & ex cura oppressi vel animi, vel corporis, vel fortunæ pro-
ficiuntur, unâ cum somno advolat, & pariter evanescit: unde In-
somniū nomen, non quia per somnum videretur, sed quia in ipso
somno tantummodo esse creditur dum videtur, post somnum nul-
lam utilitatem, vel significationem relinquit. { מִלְחָמָה חֲלֹם. i. וְיַעֲשֵׂה, כְּוֹנְגָּה. GALL. Songe ou vision qu'on voit en dormant.
ITAL. Sogno, visione veduta in sogno. GERM. Ein traum/ein gesicht so
einem im schlaff fütkompt. HISP. Vision en sueños. ANGL. A draame or
vision in ones sleep. } Virg.

— qua mesuspenſam insomnia terrent

Tibull.

Dii meliora ferant, nec sint insomnia vera.

Cicer. de senect. Caret ergo etiam vinolentia, & crudelitate, & in-
somnia. Gel. cap. 8. lib. 13. Tanquam mimo, aut insomnia. Plaut.
Men. sc. 7. a. 5. Hæc nihil mihi videntur secus quam insomnia.
Ovid. Eleg. 8. lib. 3.

Vt retigi pontum vexant insomnia.

INSOMNIS, insomne: Pervigil. { γύ hér. ὥντο. GALL. Sans dormir, sans
sommeil. ITAL. Senza sonno, vigilante. GERM. Unschlafsig/wachend.
HISP. Sin sueño o desvelado. ANGL. without sleep. } Unde insomniae
noctes, apud Virg. 9. Æneid. hoc est, pervigiles.

— noctem custodia ducit

Insomnem ludo.

Oculi insomnes. Stat. 3. Thebaid.

INSOMNIA, a: Vigilia. { ἀχενία, ἀννία. GALL. Insomnie, quand on ne
dort point. ITAL. Vigilia, vegghia. GERM. Unschlafigkeit/das wachen.
HISP. La vela contraria del sueño. ANGL. Waking. } Cælius Plo-
tio, apud Nonium, Consequitur omnes insomnia: ea poitò insaniam
affert. Donatus in illud Terentii Eunuch. Aut mox noctu te adigent
horsum insomnia. Legitur, inquit, & Adiget, ut sit insomnia nu-
meri singularis. Gell. cap. 4. lib. 6. Insomnia necari. Pacuv. apud Chari-
til. lib. 1. Perdita illuvia atque insomnia.

INSOMNOSUS, qui multa somniat. { εννοιώδης. GALL. Qui songe plu-
sieurs choses. ITAL. Che si sogna molte cose. GERM. Treumig-
dem gern vil schroeter treum fütkommen. HISP. El que mucho sueña.
ANGL. That dreameth often or seeth visiones in sleepe. } Cato de re
rust. cap. 157. Omnino qui insomniosus est, hac eadem curatione
sanum facies.

INSONS, tis: Innocens, qui extra culpam est. { ρυπάνη. ἀγαθό, ἀν-
ην. GALL. Innocent. ITAL. & HISP. Innocente. GERM. Unschuldig.
ANGL. Giltless, innocent. } Liv. 4. ab Vrb. Etiamsi regni crimine insons
fuerit. Plaut. in Asin. sc. 2. a. 5. Ille ecclastor suppilabat me, quod an-
cillas meas suspicabar, atque insontes miserias cruciabam. LIV. 1. d. 5.
Isons omnis injuria. Ovid. 3. Metam.

— Pater est fraternalis sanguinis insone.

Plaut. Men. sc. 2. a. 5. Malè facis quæ insontem insimules. Ovid. Eleg.
10. lib. 3.

Et cremat insontes hostica turba casas.

INSÖNO, as, are: Sono. { מִזְבֵּחַ humah. εν. GALL. Sonner, rendre un
son. ITAL. Shonare. GERM. Entonen. HISP. Sonar. ANGL. To sounde. }
Lucan. lib. 2.

Insomnere tuba, & quanto clamore cohortes
Miscentur, tanum, &c.

Ovid. 11. Metam.

Nulla mora est, calamis agrestibus insonat ille.

Idem Eleg. 10. lib. 3. Trist.

Et quanquam Boreas jactatis insonet alis.

Idem 2. Fast.

Dum latè insonuit vento nemus.

INSÖNUS, a, um, quod est nullo sono & strepitu. { אָפָאָרֶת, אָרְצָס. GALL.
Choses sans son, ou sans bruit. ITAL. Senza suono, che non ha suono.
GERM. Das rein geröß oder gerensch macht. HISP. Cosa sin ruido, y
sin sonido. ANGL. That hath no sound. } Apuleius, Insomno vestigio
me perducit. Sic Asonum, sine sono, vel male sonans, vide tuo
loco.

INSÓPITUS, a, um: Insomnis, pervigil: ut, Insopitus draco. { γύ her.
ἄντο. GALL. Qui ne dort point, qui n'est point assoupi de sommeil.
ITAL. Vigilante. GERM. Unentschlafst. HISP. Vigilante, velador toda
la noche. ANGL. That sleepeth not. } Ovid. 7. Metam.

— cur non tauros exhortor in illum,

Terrigenasque feras, insopitumque draconem?

INSÓRITUS, a, um. { ἀκληγέως. GALL. Qui n'est point divisé ny parti par
sort. ITAL. Non partito per sorte. GERM. Ungelöst/nicht durch das los
geworfen zugetheilt. HISP. Cosa no partida por suerte. ANGL. Not par-
ted by lot. } Plaut. in Casin. Si non impetravit, spicula etiam insor-
ita sunt mihi.

|| Inspeciatus, sine specie. Tertull. ||

INSPIRANS, tis, omnis gen. Non sperans, non expectans, imprudens. }
{ αἰδημός. GALL. N'espérant point, qui n'espere point. ITAL. Che non
spera, senza speranza. ANGL. That looketh not for. } Cic. 1. de Orat.
Inspeciati mihi cecidit, ut in istum sermonem dilaberemini.

ex insperato, adverb. Præter spem & opinionem. { αἰδημός. GALL. Sans
qu'on l'espéra, hors, ou contre l'espérance, à l'improurvu. ITAL. Sen-
za haversi pensato, all' improvviso. GERM. Unverhoffter sach/unver-
schenlich. HISP. No esperando, fuera de esperanza. ANGL. Besyde
expetation. } Plin. lib. 25. cap. 2. Casuque accedit ut milite à mortu-
canis incipiente, &c. Servatique est ex insperato.

INSPIRATUS, a, um: Inexpectatus. { αἰδημός. GALL. Non espéré, qu'on
n'attend point. ITAL. Cosa non sperata. GERM. Unverhofft. HISP. Co-
sa no esperada. ANGL. Not looked or believed for. } Ter. in Heaut.
Cælem tam insperatum gaudium, quum illi nihil periculi ex indi-
cio sit: Insperatum, non opinatum malum. Cicer. 3. Tusc. Plaut.
Men. sc. ult. a. 5. Dii immortales, date mihi spem insperatam quam
suspicio. Ibidem, O salve insperate frater. Idem Mosell. sc. 3. a. 1.
Insperata accidit magis scepè, quam quod spores.

INSPIRABILIS, e, quod vix sperari potuisset. { αἰδημός, αἰδηπό. GALL.
Qui ne se peut espérer. ITAL. Che non si può sperare. GERM. Nicht
zuverhoffen/dass kein hoffnung wardt. HISP. Cosa que no se puede
esperar. ANGL. That could not be believed. } Gell. lib. 4. cap. 18. Pa-
cémque & victoriā yobis peperi insperabilem: ex verbis Scipio-
nis Africani.

INSPIRGO, is, ere: Sparsum infundo. { זְרַעַת הַרְאָה, פִּירְזֵר. i. מִינָּאָס. GALL.
Epandre ou épanner par dedans, ou dessus. ITAL. Spargere,
aspergere. GERM. Einsprengen / etwærein sprüzen oder säyen. HISP.
Derramar. ANGL. To sprinkle in or upon. } Cic. 2. de Divinat. Cot
est in extis, jam abscedet simul ac molam & vinum insperseris. Col.
lib. 11. cap. 2. Hoc eodem tempore stercoris pars in prata digerenda,
pars oleis & cæteris arboribus inspergenda. Nævi inspersi ege-
gio corpori. Horat. 1. Serm. Satyr. 6.

INSPICIÖ, is: Aspicio, intueor, ac penitus cognosco. { תְּנַצְּרָאָה, וְבִזְבַּחַת.
bibbit, תְּצַבֵּחַ, הַשְׁכֵּחַ, בְּשִׁבְחַת. εφορέω, εποιεῖται, επιστέλλεται.
INSPICIÖ. GALL. Regarder dedans, considerer & voir de près. ITAL.
Guardare, vedere. GERM. Anschen/hineinschen/anscharen. HISP. Mi-
rar, y ver. ANGL. To looke in or upon, to considerer. } Plaut. Men. sc. 1.
a. 1. Vin'tu facinus luculentum inspicere? Idem Curt. sc. 1. a. 3. Con-
cede (i. recede) inspiciam quid scriptum est (i. legam epistolam.)
Idem Amph. sc. 1. a. 1. Cùm in speculum inspxi, formam agnoico
meam. Idem Mil. sc. 1. a. 2. Inspexi mulieris sententiam. Idem Asl.
sc. 5. a. 3. Extra inspicere in Sole etiam vivo licet. Ter. in Adelph. De-
nique inspicere tanquam in speculum vitas hominum jubeo, atque
ex aliis exemplum sumere sibi. Plaut. in Men. Quum inspicio mar-
pium, Viaticari hercle admodum æstivè sumus. Idem in Mosell.
Cupio hercle inspicere has ædes.

INSPECTOR, is, verbale: qui rem aliquam venalem pro potestate cognoscit,
quales sunt apud nos quos magistros opificiorum vocant, qui-
bus opifices opifica sua, ut approbent, necesse est instituto munici-
pali, aut in multam incident, nisi (quod plerunque fit) prolato
ære se tueantur, ut utar verbo prisco. Hæc Budæus. Plin. lib. 37.
cap. 7. Accedit religio narrata à siderum cognitione ab inspecto-
ribus, quoniam ferè stellarum hyadum & numero & dispositione
stellantur.

INSPECTÖ, nis: Diligens rei alicujus consideratio. { תְּנַצְּרָה, בְּשִׁבְחַת.
εποιεῖται, επιστέλλεται. GALL. Regard, consideration, égard.
ITAL. Consideratione diligente di qualche cosa. GERM. Bescharung/
besichtigung. HISP. Mira diligente. ANGL. The loocking upon or be-
holding of a thing. } Colum. lib. 1. cap. 4. Nam prima inspectione
neque virtus, neque virtutes abditas ostendit. Cic. 2. Philipp. Nos enim
nunciationem solūm habemus: Consules & reliqui magistratus
etiam inspectionem, id est, cogitationem & judicium. Quo loco ta-
men libri emendatores, spæctionem, non inspectionem habent. Ats
ex inspectione & exercitatione constat (id est, γνωστα & περιεκτα.)
Quintilian.

INSPECTUS, us, pro ipsa inspectione. Tert. lib. 4. adversus Mare. Cut
autem

autem inspectui eorum manus & pedes suos offert, quæ membra ex ollibus constant?

Inspecto, as : Continuè, sive attentè intueor. { חַשְׁבֵּן hischbil. חַשְׁבָּה schazaph. ἴρωγη, οὐσονίος. GALL. Regarder souvent & diligem- ment, considerer. ITAL. Guardar con diligencia. GERM. Fleißig oder agentlich besichtigen. HISP. Mirar à menudo, ò con diligencia. ANGL. To behold or consider often. } Cic. ad Brut. Quod utinam inspec- etare possis timorem de illo meum. Plaut. Capt. prolog. Faciam ut pugnam inspectet non bonam. Idem Milit. sc. 2. a. 2. De tegulis ne- scio quis modò inspectavit (quid fieret domi.) Idem Milit. sc. 6. a. 2. Inde inspectavisti meum hospitem osculantem apud me. { In- spectare etiam dicuntur satellites, quos principes præsidii, custodia- que corporis sui causa circum se habent. Sueton. in Cas. Sunt qui putent confusum cum novissimo illo Senatusconsulto, ac jure jurando etiam custodias Hispanorum cum gladiis inspectantium se re- movisse.

Inspectatio, nis, verbale. Senec. nat. quest. lib. 6. Quorum est adeò mihi dulcis inspectatio, ut quanvis aliquando de terratum motu volu- men ediderim juvenis, tamen tentare me voluerim & experiri, &c.

Inspico, as, in modum, spicæ vel spici acuo. { ἀγραζόω. GALL. Faire aigu & pointu comme un espi, aiguiseur. ITAL. Aguzzare. GERM. Als ein dher ausspitzen. HISP. Dentar la boz, aguzar, espigar. ANGL. To make sharp lyk the eare of corne. } Virg. lib. 1. Georg.

Ferrisque facies inspicat acuto.

Ubi Servius acuto ferro incidit, ad speciem & imaginem aristarum. **INSPIRO**, as : Afflo, perflo. { בְּשַׁבְּנִישְׁכְּבֶּה, פְּבַד naphach. in. nia. GALL. Soffler dedans, ou dessus. ITAL. Inspirare, spirare, sofflare. GERM. Hinein rohren/einblasen. HISP. Soplar, espirar. ANGL. To blowe or breath in or upon. } Colum. lib. 1. Sed granaria scalis aedantur, & modicis fenestellis Aquilonibus inspicientur. Virg. 1. Aeneid.

Occultum inspires ignem.

Idem 4. Georg.

Illis ira modum supra est, lafaque venenum

Morsibus inspirant.

Cels. lib. 5. cap. de fistulis. Medicamenta arida in calatum scriptorum conjicienda sunt, isque ori fistulae aptandus, inspirandumque est (id est, intrò spirandum) ut ea medicamenta intus compellantur. Quint. Inspirare iram & misericordiam. Idem, Inspirantes rami arborum auræ. ¶ Inspirare, pro aspirare litteram, videtur possum apud Gell. cap. 3. lib. 2.

Inspiratio, iουδαι. Julius Firmicus Matheos lib. 6. Talis genitura Pindaro, & Archilochus dulcissimi carminis modus divina ingenii inspiratione largita est.

Inspiritus, γένεσις. Justinus hist. lib. 18. Cui cùm inspirati vates canerent, non impunè cancerent.

Insploratus, a, um : Non spoliatus. { ἀρύλητος. GALL. Qui n'a point été pillé ni dépoillé. ITAL. Non spoliato. GERM. Unberaubt/ungeplündert. HISP. No despojado. ANGL. Not spoiled. } Quint. lib. 7. cap. 2. Hominem occisum esse cõstat, non in solitudine, ut à latronibus suscipiet: non prædat gratia, quia insploratus est: non hæreditatis spe, quia pauper: fuit odium igitur in causa.

INSPIO, is, ere: Super aliquid spuo, conspuo. { פְּרַאֲרָק, יְתַנְּתִּוּ. GALL. Cracher sur, ou dedans quelque chose. ITAL. Sputare qualche cosa. GERM. Erwärten oder erwarauff spüren. HISP. Escupir en algo. ANGL. To spott in or upon. } Plin. lib. 22. cap. 21. Traduntque, com- manducata ea si inspuatur, mori serpentem. Idem lib. 31. cap. 9. Da- turque lingendus, & oculis jumentorum inspuitur. Sen. cap. 13. de consol. ad Helviam. Inspuere faciem alicujus.

INSPIRO, frequentativum. { συχνὸν ἐμπλέω. GALL. Cracher souvent. ITAL. Sputare sovente. GERM. Dil und oft erwarauff sperren. HISP. Escupir à menudo. ANGL. To spott often upon. } Plaut. Capt. sc. 4. a. 3. Iste morbus qui insputatur interdum venit (bis, terque.) Ibidem, Ut qui ne opus sit insputatier.

INSTABILIS, c: Inconstans, varius, volubilis, mutabilis. { נָגֵד nadh. אָמֵת, אָמֵת. GALL. Inconstant, leger, variable. ITAL. Instabile, leggere, inconstante. GERM. Unbeständig, unstät. HISP. Cosa que no puede estar queda. ANGL. Inconstant, changeable. } Virg. lib. 4. Georg.

Instabiles animo ludo prohibebis inani.

Et paulò post,

Vt cymba instabiles fluctu jaſtante faburram.

Tibull. lib. 4. Instabilis nata (libra.)

Instabilitas, atis : Inconstantia, varietas, mutabilitas. { אָמֵת. GALL. Instabilité, inconstance, legereté. ITAL. Instabilità, inconstanza. GERM. Unbeständigkeit. HISP. Movimiento, inconstancia. ANGL. In- constancie, unstedfastnesse. } Plin. lib. 24. cap. 17. Hanc autem à Regibus Persatum comedì atque bibi contra omnium corporum incomoda, instabilitatemque mentis.

Instans, tis. { קָרֹב karob, בְּרַזְבּוֹן horéb. כְּרַסְפּוֹן, כְּרַסְפּוֹן. GALL. Qui est près, qui s'approche ou est présent, instant. ITAL. Instante, chi è pre- sente. GERM. Gegenwärtig / schon vorhanden. HISP. Cosa presente o cercana. ANGL. That is at hand or nigh. } Pro minimo temporis mo- mento, apud classicos scriptores non legimus: quo tamen utuntur quidam nostri ætatis philosophi, ut plerisque aliis, quæ docti non agnoscunt. Apud idoneos tamen scriptores legimus, Instans tempus, pro tempore præsenti, vel pro momento illo temporis quod nunc instat, non tamen absolute (ut illi utuntur) pro quovis minimo tem- poris puncto. Malè ergo quidam interpretantur cùm instans pro præsenti tempore usurpat, quasi instabile esset & abiret, mo- mentaneum; cùm tamen hoc nomen à Græcis mutuati simus, qui εἰσῆλθεν dixerent, quod instaret cedenti præterito: non autem quod non statet. Imò extera tempora non stant, sed præteritum jam non est, futurum autem nondum: unum præsens semper est; nam et si abit tempus, tamen hoc quod est, præsens est. Scal. Tacit. lib. 19. Præterita, instantia, futura pari oblivione dimiserat. Quint. lib. 5. cap. 10. Præteritum, instans, futurum.

Instantior, comparativus. Gell. lib. 13. cap. 22. Duplexque eadem com- pellatio admonitionem facit instantiorem.

Instanter, adverbium: Sedulò, perseveranter. { צִרְעָה. GALL. avec diligence poursuite, perseveramment, & sans cesse. ITAL. De conti- nuo, continuamente, perseveratamente, senza cessare. GERM. Be- harrlisch/trungentlich / unablässlich. HISP. Apressuradamente. ANGL. Diligentlie. } Quintil. lib. 9. cap. 4. Ubicunque acriter erit, & instanter, pugnaciterque dicendum, membratim, cæsimque dicemus. Tac. lib. 5. Instantius.

Instantissime, admodum perseveranter. Sext. Aut. Victor in Tito: Iste à puero præclaris studiis probitatis, militæ, literatum instantissime deditus. Et, Instantissime desiderare, apud Gell. lib. 4. cap. 18.

Instantia, æ: Sedulitas, assiduitas, & continua intentio. { תִּשְׁעָס. GALL. Poursuite continue, perseverance, instance. ITAL. Instanza, con- tinuatione, perseveranza. GERM. Anhaltung / beharrung. HISP. Aquella presencia, instancia. ANGL. Diligence with perseverance. } Plin. lib. 3. cap. 5. Quid est enim quod non ut illæ occupationes im- peditæ, aut hæc instantia possit efficere? Gell. cap. 2. lib. 6. Necesitas & instantia fati: vide Imminentia.

Instar, indeclinabile, ab Insto, Olim flectebant instar, i. staris, ut nectar nectaris: ferè sine præpositione construitur. { כְּשַׁמְּוֹד. diglio. GALL. A la comparaison, à l'équivalent, comme, de même. ITAL. Aguisa, à similitudine. GERM. Gleich/wie/nicht anders dann als zus- gleich. HISP. A semeljança, à modo. ANGL. Lyke, as it were. } Ovid. Eleg. 8. lib. 3. Trist.

Instar miki munera ampli.

Idem Eleg. 4. lib. 3.

Gratique erat instar amoris.

Idem Eleg. 2. lib. 5. Trist.

Parsque mea pena torius instar erit.

Gell. cap. 5. lib. 10. Ad tantæ amplitudinis instar emicuit imperium populi Romani. Velleius, Salubritatis instar & amoenitatis orname- tum. Item, Multorum voluminum instar. Et modò idem significat quod ad æquiperationem, sive ad mensuram. Columell. lib. 3. Vincā novellam gemmas agere finito, simulatque pampinus instar quatuor digitorum erit, tum demum pampinato. Idem lib. 1. In campo ratiū, in colle spissiū, acervi stercois instat quinque modiorum disponen- tur. Modò ad similitudinem refertur: ut illud Ciceronis, Fugera- nam autem quæ fuit non vici instar, ἵσποντες, λισσάς. Sed urbis quod erat Amata caput, &c. Et in Pisonem, Unus ille dies mihi qui- dem immortalitatis instar fuit, quo in patriam redii, quum Senatum egressum vidi, Populūmque Romi universum. Suet. in Cesare, cap. 61. Cujus jam etiam (icilicet equi) instar pro xde Veneris genitricis po- stea dedicavit, i. imaginem, similitudinem. Instar in nominativo ele- ganter positum. Justinus lib. 4. Mittitur Gylippus solus, sed in quo instar omnium auxiliorum erat: id est, sed qui solus tantum potuit, quantum omnes, auxiliari. Item pro exemplati apud Virg. 6. Aeneid.

quantum instar in ipso est.

Ulp. de novi operis nunciati. l. stipulatio. Si præponatur instar quoddam operis, quasi facies quædam facti operis. Solinus cum præpositione usus est, Mesopotamiam opimat annuæ inundationis excessibus, ad instar amnis Ägyptii terris superfusus, invecta soli fecunditate.

INSTAURO, as, à ταῦτῃ, palum depango. Festus putat dictum ab instar, quod propriè aliquid instaurati dicatur, quum ad antiquam formam & statum reducitur. Integro, reficio, in pristinum statum restituo, renovo. { פְּרַאֲרָק badhák, פְּרַאֲרָק chizzék, בְּרַזְבּוֹן hechezik. אָשְׁרָאָגְדָּעַן, אָשְׁרָאָגְדָּעַן. GALL. Restaurer, racoustrer, rabiller. ITAL. Rinovare, restaurare. GERM. Ernewern, HISP. Renovar lo viejo. ANGL. To re- pairre, restore or renew. } Unde Donatus in illud Terentii, Amiantum iræ amotis redintegratio, inquit, hoc est, instauratio. Virg. ad animum transtulit, Aeneid. 2.

Instaurati animi regis succurrere teclis.

Hoc est, recreati, & restituvi.

¶ Alii putant Instauro compositum esse à stauro antiquo verbo, quod idem significabat quod postea instauro: negantque ab instar deduc- sum esse, propterea quod tarò usu eveniat, ut eversa ædificia ad si- militudinem pristinam restituantur. Liv. lib. 4. Nam Phalisci perPELLI ad instaurandum bellum, neque clade Romanorum, neque sociorum precibus potuere. Instaurandum, non ad similitudinem pristini ge- rendum, sed integrandum, & denudò inferendum. Liv. lib. 7. d. 4. In- staurare novum de integrō bellum. Sic Cic. de Provinciis Consulari- bus in Pisonem & in Gabiniū, Periculum est ne instauratas maxi- bellii reliquias ac renovatas audiamus. Virg. lib. 3. Aeneid.

Ergo instauramus Polydoro funus.

Idem lib. 2.

Certatim instaurant epulas, i. denuò imponunt.

Quum ergo instauro nihil in significato conveniat cum instar, nullo pacto ab instar formari dicendum putant, præsertim quum nec ad analogiam pertineat, quod instato, non instauro, facere deberet. Restauro autem, quanvis penè aboleverit, & pro eo instauro melius utamur, tamen Laclant. lib. 7. usus est pro reduco, seu reformo, re- novo, reficio: Verum ille (inquit) quum deleverit justitiam, ju- diciūmque maximum fecerit, ac justos, qui à principio fuerunt, ad vitam restauraverit, mille annis inter homines versabitur. Velleius, Instauratum Syllani exempli malum proscriptio.

INSTAURATIO, nis: Refectio, restitutio. { תִּשְׁעָס chozkhá, ἀναστάσ. GALL. Restauration, accoulement, renouvellement. ITAL. Rinnovazione, ristoro. GERM. Erneuerung. HISP. Obra de renovar, renovacion. ANGL. A repairing, a restoring to the first estate. } Cic. de Arusp. resp. Dii ludorum instauratione placantur.

INSTAURATIUS, dies. Ultimus Circensium erat, Jovis propitiandi gratia additus: de cuius institutione vide Macr. lib. 1. Sat. cap. 7.

INSTAURATIVI ludi, dicebantur qui in locum eorum, qui aut prætermis- erant, aut perperam facti instaurabantur. Cic. 1. de Div. Itaque ludis intermissis instaurativi constituti sunt.

INSTERNO, is: Supersterno, operio, supertextendo. { יְצַרְנָה hishah. ἵτερναν. GALL. Couvrir, étendre dessus. ITAL. Distendere di so- pra, coprire. GERM. Oberstreichen/oberlegen/bedecken. HISP. Cubrir, estender sobre algo, igualar lo aspero. ANGL. To cover, to spread upon. }

upon. Plin.lib.19.cap.5. Si palo adacto caverna paleâ insternatur. Liv.10.bell.Pun. Tabulasque superinstravit, ut pervium navium ordinem faceret. Virg.2. *Aeneid.*

— *fulvique insternor pelle leonis.*

Instratus: Ornatus, status. Plin.lib.8. cap.41. Ita instrata, equorum ornamenta dicuntur. Et instratus, lectus dicitur, veste stragula lectus. { *יְמַשֵּׁבַתְּמַשְׁבֵּחַ*. GALL. Couvert, estendu par dessus. ITAL. Coperto, steso di sopra. GERM. Bedeckt, geziert. HISp. Cubierto, estendido sobre algo. ANGL. Covered, spread upon. } Suet.in Claudio, c.15. Convitisque ac simul fragminibus panis ita instratus, ut ægræ ne nisi postico emere in palatium voluerit. Instratus equus speciosè. Liv.lib.4.

Instratum, substantivum, ab insternando: Operimentum, stragulum, quicquid insternitur. { *יְמַשֵּׁבַתְּמַשְׁבֵּחַ*. GALL. Tout habillement servant de couverture, comme une housse, l'ouïer, & telles choses. ITAL. Coperta. GERM. Ein Decke, roßdecke. HISp. Estrado o reposero. ANGL. A salve cloth or any thing that is spread upon another. } Ulp.l.in strato, ff. de verb. signific. Instratum omne vestimentum continere quod injicitur, Labeo ait. Idem alio loco, Instratum significat omnem vestem straglam insternandi causa paratam. spāng.

Instigūlum, i: Stragulum. { *יְמַשֵּׁבַתְּמַשְׁבֵּחַ*. Cato de re rust. cap. 10. Culciras octo, instragula octo, pulvinos sexdecim, experimenta decem, mappas tres, &c.

INSTIGO, as: Ex in, & obsoleto verbo *stigo*, cuius originem referunt ad verbum Græcum στίγω. Pungo, stimulo, excito, adhortor. { *יְמַשֵּׁבַתְּמַשְׁבֵּחַ*. heſth, הַשְׁבָּחַ, הַשְׁבָּחַ. GALL. Eguilloner, inciter, émouvoir. ITAL. Instigare, stimolare. GERM. Antreiben/antreihen/ anhezen. HISp. Hostigar, o agujonear. ANGL. To prick fo reword, to stirre up or move. } Unde Instimulo: & tam in bonum, quam in malum sumitur. Instigare, incitare, & quasi impellere objurgatione quadam. Ter. in Andr. Age si hic non insanit satis sua sponte, instiga. Liv.3. bell. Maced. Infensi & irati Romanos in Annibalem, & ipsos causam odii quætentinstigabant. Idem 10. ab Urbe, Hæc precatus velut instigante dea, & ipse collega & exercitus virtutem adæquavit ducis. Cicer. in Pison. At tu eras Consul, quum in palatio mea domus ardebat, non casu aliquo, sed ignibus injectis, instigante te.

Instigatio, instigationis: Instigandi actus. { *יְמַשֵּׁבַתְּמַשְׁבֵּחַ*. GALL. Instigation, éguillonnement. ITAL. Instigazione, incitamento. GERM. Antreibung/anhetzung. HISp. Hostigamiento. ANGL. A pricking or stirring up. } Ad Heren. lib. 2. Amplificatio est res, quæ per locum communem instigationis auditorum causâ sumitur.

Instigatus, us, ui, aliud verbale, pro codem. Ulpian. in l.1. §. sed & ff. si quadr. paup. Sed et si instigatu alterius fera damnum dederit.

Instigatrix, quæ instigat. Cornel. Tacit.lib.17. Acerrima instigatrix adversus Galbianos.

INSTILLO, as, are: Guttatim infundo. { *יְמַשֵּׁבַתְּמַשְׁבֵּחַ*. hittiph, ρῡ jatsfak. כְּסֻעָּה, אֲמִסְעָה. GALL. Dégoutter, destiller goutte à goutte. ITAL. Gocciare, instillare, lambriicare. GERM. Entreyffen/tropfchichtig eins gießen. HISp. Destillar gota à gota, golear. ANGL. To droppe in or porore in by droppes. } Plin.lib.10. Et auriū gravitati succum raphani instillant. Ciccr. de sen. Namque hæc quoque nisi tanquam lumini oleum instilles, extinguuntur senectute. Idem 2. Tusc. Guttae quæ saxa assidue instillant Caucasi. Ovid. Eleg.3.lib.3.Trif.

Vix instillato restituenda mero.

¶ Per translationem accipitur pro sensim in animum mittere. Cic. ad Attic. lib.9. Attruit uberrimas tuas litteras, quæ mihi quiddam quo statem instillarunt.

Instillatio, verbale, σύγκαλεσις. Infusio stillatim & gutratim facta. Plin. lib. 29. cap.6. Aures purgat fel pecudis cum melle, canini lactis instillatio sedat dolorem.

INSTIMO, as, are: Extimulo, instigo. { *יְמַשֵּׁבַתְּמַשְׁבֵּחַ*. heſth, הַשְׁבָּחַ. GALL. Eguillonner, inciter. ITAL. Stimolare, incitare. GERM. Ausuppsen/antreiben/reizten. HISp. Hostigar, agujo near. ANGL. To pricke or stirre up. } Instigare, & stimulis quibusdam impellere. Ovid. 6. Fast.

Dissimilata deam Latias Saturnia Bacchæ

Instimulat fictis infidiosa sonis.

Et Met. 14.

Instimulat verbis, veteremque resuscitat iram.

INSTINGO, impello, incendo. Gloss. instinguit. Vet. Dict. Instinguo, is, xi, etum: instigare, persuadere. Et dicitur ab in, & stinguo. Hinc

Instinctus, us, ui; Instigatio, admonitio, divinus afflatus. { *יְמַשֵּׁבַתְּמַשְׁבֵּחַ*. GALL. Instinct, éguillon, mouvement d'esprit, inspiration divine.

ITAL. Instincto, inspiratione divina. GERM. Eingebung/trib. HISp. Movimiento divino. ANGL. An inspiration, persuasion, an inward motion or stirring. } Ciccr. 1. Tusc. Sine coelesti aliquo mentis instinctu. Idem 1. de Div. Oracula quæ instinctu divino, afflatuque funduntur. Instinctu alicuius facere, hoc est, suauis & impulsione. Plin. in Paneg. Multa fecimus sponte, plura instinctu quodam & imperio.

Instinctus, a, um, participium: Instigatus, excitatus, incitatus. { *יְמַשֵּׁבַתְּמַשְׁבֵּחַ*. mussâh, מַשְׁבֵּחַ. GALL. Eguillonné, provoque. ITAL. Stimolato. GERM. Augerriben/bewegt. HISp. Hostigado, agujooneado. ANGL. Moved, stirred up or provoked. } Liv. 5. ab Urbe, Itaque quæ tum cecinerit divino spiritu instinctus, ea se nec, ut indicta sint, revocare posse, &c. Ovid. 6. Fast.

Talibus instinctus, sup. Exstimulare.

Quint. quasi instinctus oraculo Delphico. Sen. cap. ult. de tranquill. Cum instinctu sacro surrexit excelsior mens. Velleius, Instincta in bellum Achaia. Curt.lib.4. Sic Duces, sic proximi militum instincti sunt.

Instinctoris: Impulsor, instigator. { *יְמַשֵּׁבַתְּמַשְׁבֵּחַ*. massith, מַשְׁבֵּחַ mehir. o ḥayyim, נַחַם. GALL. Eguillonneur, instigateur. ITAL. Stimolatore, incitatore. GERM. Ein antreiben/antreibser. HISp. Hostigador. ANGL. He that stirred up or provoketh. } Corn. Tacit.lib.7. Nec debeat sceleris instinctor.

Instipulör, aris, est certa & solennia quædam verba concipere, quibus is qui interrogatur, aliquid se daturum factumve promittit. stipulation. Stipulationis hujusmodi exemplum insigne est illud apud Plautum in Pf.sc.6.a.4. Minæ viginti sanæ ac salvæ sunt tibi, hodie quas abs te indestipulatus Pseudolus: ubi, indestipulatus, dicitur pro instipulatus est, per tmesin, litera d interposita more antiquo. Priscian. lib.8. legit *instipulatus*: & in Rudente, Ni dolo male instipulatus sit. Et paulò infra: Nullum periculum est, quod dicam stipularier, ut conceperisti verba, viginti minas dabin? b. Dabuntur. Institā, a: Tenuis fasciola, qua honestæ tantum matronæ utebantur (inquit Acron.) quæ stolæ imam partem ambiebat. { *יְמַשֵּׁבַתְּמַשְׁבֵּחַ*. ιδίντερον παρεψηφί, ή πίζα, ή φέλιππα. GALL. Une bande qu'on souloit attacher, & coudre au bas d'une robe à femme, comme un jet, ou une queue. ITAL. Banda larga, che si usava anticamente à piede delle vesti delle honeste matrone. GERM. Die Blegen an einem fraven kleid. HISp. Vestidura insigne de castidad. ANGL. A purple, a garde, a vele. } Horat.lib.1.Satyr.2.

Nil medium est, sunt qui nolunt tetigisse, nisi illas.

Quarum subfusa talos tegit instituta ueste.

Contraria nullam nisi oleni in fornice stantem. Ovid. in Arte, Este procul vitta tenues, insigne pudoris,

Quaque tegis medios instituta longa pedes.

¶ **Instita, qua lectus tenditur.** Interpres Juvenal. Satyr.6. Institæ, gravatæ, restitulæ. Scribe Institæ gravati resticula. Scholiastes Juvenalis, Caduceus instita, qua lectus intenditur. Sunt qui legant, Clavata uestes, sed ego retineo resticula.

Instito: vide Insto.

INSTITOR, is: Dicitur qui à mercatore negotiationi alicui est præpositus: quales sunt illi quos negotiatores tabernis suis solent præponere, vel ad merces aliquas vendendas committere, quos hodie Factores vocant. { *יְמַשֵּׁבַתְּמַשְׁבֵּחַ*. לְרוֹכוֹרֶה, מַשְׁבֵּחַ. GALL. Revendeur, facteur de marchand. ITAL. Fattore di mercante. GERM. Ein krämer/eines kauffmans factor. HISp. Regator, mercador, o revendedor. ANGL. A factour of merchantes, or a merchant. } Dicti autem sunt institores (ut indicat Ulp.in l. 3. D.de instit. act.) ab insistendo, eo quod negotio insistant. Juven. Satyr.7.

Institutor hyberna tegetis, niveique eadurei.

Liv.6. ab Urbe, Utbi frequentandæ multitudine incolatum libertinorumque, & institutorum, opificumque retenta. Propert. lib.4. Eleg.1.

Mundus demissis institutor in tuniciis.

Institutor alicuius mercis. Sen. Epist.42. ¶ Institutio eloquentia. Quint. lib.11. cap. 1. Commoveaturne quisquam ejus fortuna, quem tumidum ac sui jactantem, & ambitiosum institutorem eloquentiae in accepihi sorte videat. ¶ Poëta ferè semper accipiunt institutorem pro eo qui venditor est mercium delicatarum, cuique vestiarii, & linearii dant uestem circunferendam & distrahendam. Ovid. de Arti.

Institutor ad dominam veniet discinctus emacem.

Plautus ancillam pro domina negotiantem, institricem vocat. ¶ Vigiliarum quoque sydus Institutor uestis dicitur, quod mense Novembri quum carum occasus est, ex hoc sydere conjecturam faciunt hyemis. Nam si nubilus fuerit carum occasus, pluviosam hyemem denuntiat. Ideoque negotiatores statim augent lacernarum pretia, quibus pluvio tempore utimur: si verò Sereno tempore occident, asperitas hiemis denuntiatur. Idcirco reliquatum uestium pretia accidunt.

Institoriūs, a, ꝑ, quod ad Institutorem pertinet. { *יְמַשֵּׁבַתְּמַשְׁבֵּחַ*. μητροκόπιον. GAL. Appartenant au fait des marchâds, ou des facteurs. ITA. Pertinente à mercantia & à tali factori. GERM. Das zu einem Kramere gehört. HISp. Cosa de aquella regatoneria. ANGL. That belongeth to a factour of merchantes. } ut, Ars institutoria. Sueton. in Claud. Dispositæ per litora & ripas diversorū tabernæ parabantur, insigne ganeæ, & matronarum institutorias operas imitantum, atque hinc inde orantium ut appelleret. ¶ Institutio actio dicitur qua dominus institutorem convenit, vel pro institutore convenit, δίξει ιμποτη. Ulpianus l. quicunque, ff. de instit. action. Silibitinarius (quem Graeci κατεστάλω vocant) servuum pollinctorum habuerit, isque mortuum spoliaverit, dandum in eum quasi institutoriam actionem: quanvis & furti, & injuriarum actio competeteret.

¶ Institutrix, ancilla negotians pro domina. Perott. ita exponit hanc vocem apud Plaut. ||

INSTITUO, is, ex in, & statuo: Propono, constituo, decerno. { *יְמַשֵּׁבַתְּמַשְׁבֵּחַ*. ιδίντερον γάζα. GALL. Instituer, proposer, ordonner. ITAL. Propone, instituire. GERM. Gürnemmen/fürsetzen. HISp. Constituir, proponer. ANGL. To appoynte, to ordeine, to beginne. } Plaut. in Bacch. Ego dare me ludum meo gnato institui, ut obsequium animo sumere possit. Cic. 4. Verr. Tu qui institutas in eos animadvertere, qui perperam judicassent. Aliquando pro Incipio. { *יְמַשֵּׁבַתְּמַשְׁבֵּחַ*. ιδίντερον γάζα. Cicer. pro Cuent. Quæso, ut me, Judices, sicut facere institutas, benignè, attentèque audiatis, Plautus. Milit. sc. 2. a. 2. Ita hanc institutum fallaciam. Idem Mostell. sc. 2. a. 2. Argumenta multa in peccatis institui. Aliquando pro Doceo, instituo. { *יְמַשֵּׁבַתְּמַשְׁבֵּחַ*. μηδε τίχειν, μηδε σώειν. ANGL. To teach. } Cicer. pro Quintio. Qui apud te esset educatus, que in tu à puerō instituisses, ut nobili ꝑ gladiatori quidem hæceret. Dicitur & de malis artibus. Juven.

Instituitque rudes melior Locusta propinquas.

Id est, docet eas veneficia. Aliquando pro Ordino. { *יְמַשֵּׁבַתְּמַשְׁבֵּחַ*. γάρ οὐδὲν μηδέ τίχειν. Terent. Optimè vitam institui. Sal. Ea familia ortum, ita se ab adolescentia vitam instituisse, ut omnia bona in spahaberet. Plaut. Pseud. sc. 3. a. 2. Hæc instituta ornataque habebam. instructa. } Institutio delectum, vide Delectus. ¶ Institutio, pan gere ramos lauri. Sueton. in Galba, cap. 1. Item instituit id à prima Ianugine, i. cœpit facere. Idem in Othon. cap. 12. Pro Insuefacere. Liv. lib. 34. Amiciriam instituere cum aliquo, id est, inite. Salust. in Iugum. 60. ¶ Institutere, pro Plantare, conserere: ut instituere vitam, apud Sueton. de clar. Grammat. Sic vineam instituere. Cicer. in Rullum, Jugera CCC. ubi institui vineæ possunt. Et apud Juris. Colonus, cum lege locationis non esset comprehensum, ut vineas ponret, nihilominus vineas instituit.

Institutus,

Institūtūs, part. Constitutus, ordinatus. § גָּזַר nigrár, מְלֻמָּדֵה. instaurare. GALL. Ordonné, constitué. ITAL. Ordinato, apprechiatu. GER M. Eingesetz/geordnet. HISP. Ordenado, constituido. ANGL. Apoyned, ordeined. § Cic. Attic.lib.2. Magistratus hic multos annos post Decemvitos institutus est. § Institutus, eruditus, Idem de fin. Eos melius à natura institutos fuisse quam institui potuerunt à Philosophia. § Institutus, incepitus. Idem pro domo sua, Neque institutas ceremonias persequi, neque verbum ullum solenne potuit effari. Liv.lib.2.d.5. Institutus sermo cum aliquo.

Institutio, nis : Instructio, doctrina. § פְּנִיחָה, פְּנִיחָה, פְּנִיחָה. GALL. Instruction, enseignement. ITAL. Institutione, introduzione. GER M. Onderweisung/Lehr. HISP. Obra de enseñar. ANGL. A theaching. § Cicer. 1. Offie. Magis ad instructionem vita communis spectare videntur. § Institutiones item dicuntur libri, sive praecepta ad artem aliquam viam sternen, quas εἰποτες appellant Græci. Unde etiam Quint. opus suum, quo futurum Otatorem instituit, Institutiones oratoriae inscripsit.

Institutor, is : Lamprid. in Commodo, Tantum valet aut ingenii vis, aut eorum qui in aula institutores habentur.

Institutum, i : Mos, disciplina, consuetudo. § פְּנִיחָה, פְּנִיחָה. תְּנִיחָה, תְּנִיחָה. GALL. Une coutume & maniere de faire, mœurs, façon de vivre. ITAL. Usanza buona confermata à dar consiglio de buoni. GER M. Einsatzung/gebrauch/gute gewonheit. HISP. Buena costumbre y bien deliberada. ANGL. A custome, trade, a purpose. § Est autem propriè bona consuetudo & boni mores consilio & ratione sumpti, & domestica disciplina, quæ litteris non mandatur, sed observatur communi opinione bonorum virorum per quandam consuetudinem. § Unde de Institutis antiquis titulus est apud Valer. Max. lib.2. id est, de moribus antiquorum usu & consuetudine recepsit. Cic. de Clar. Orat. Juris publici leges, & instituta cognoverat. Idem 2. Verr. Veteri consuetudine institutioque majorum. § Aliquando idem est quod Propositum, sive incepsum, aut scopus, σχεδιασις, σκοπος. Cic. in Top. Sed ad hujus libri institutum nihil pertinent. Idem 2. de Invent. Quod ad nostrum institutum illa nihil pertinent.

INSTO, as : Urgeo, & ferè dativo jungitur. § יָחָת יְתִדְעָה patrā. כְּלֵשֶׁת, יְתִדְעָה. GALL. Presser de près, solliciter & haster. ITAL. Instare, affrettare con instantia. GER M. Anhalten/obligen treiben. HISP. Apresurard aquezar. ANGL. To be earnest on one todo, to enforce, to press. § Cic. pro Quintio, Verum quoniam tibi instat Hortensius, ut eas in consilium : à me postulat, ne dicendo tempus absumam. § Interdum Incumbo. ὅρισμα. Virg. 1. Aeneid.

Talis erat Dido, talem se lata forebat

Per medios instans operi, regisque futuri.

Instare etiam dicuntur hostes, quum undique urgunt, & impressionem faciunt. Liv.lib.1. Ita incurrisse à lateribus ferunt, ut non sufficerent modò Sabinas legiones ferociter instantes cedentibus, sed subito in fugam vertentur. Quandoque vero accusativum habet. Plaut. Cœl. sc.3. a.2. Si magis me instabunt ad Prætorem sufficiam. Tibull. lib.4.

Majora peractis

Instant.

Ovid. Eleg. 5. lib. 3. Trist.

Vt lupus & turpes instant morientibus ursi.

Senec. cap.10. de consol. ad Marc. Instat à tergo mors. Suet. in Tib. cap.16. Instare ultro citroque cedentibus. § Institit, pro instituit, & cepit, notatum ad verbum Insto, ex Catullo. § Interdum etiam accipitur Insto pro Insto. Plaut. in Asinar. sc.1. a.1. Rectam instas viam, id est, rem tenes, vel ingressus es rectam viam. § Invenitur etiam sine aliquo prædictorum casuum, licet possit intelligi. Salust. in Catil. Veterani virtutis præstinae memores cominus acriter instate, illi haud timidi resistunt. Instare, pto instabant, quasi contra stabant, id est, pugnabant. Terent. in Andr. Ego illud sedulò Negare factum, ille instat factum: id est, contendit & perseverat esse factum. § Aliquando idem est quod imminere, vel propinquum esse. § יְתִדְעָה karah. § Salust. in Catil. Optimum factu ratus, noctem quæ instabat, antè capere, ne quid eo spatio novaretur, id est proxima erat, vel sequebatur. Cœl. 1. bell. Gall. Cœsar ubi se diutiüs duci intellexit, & diem instare, quo die frumentum militibus metiri oportet.

Instituto, as, are : Frequentativum est, saxe contrâ stare, repugnare. Cœl. lib.1. Id conspicati Helvetii qui in montem sese receperant, rursus instare, & prælium redintegrate coepertunt. Instare tamen est legendum.

Instantiā, æ : Instanter, adverbium : Instabilis, & Instabilitas. Vide suo loco.

Instragulum, Instrumentum: vide Inferno.

Instrenūs, a, um. § Strenuus. Minimè generosus, ignobilis, negligens, ad res gerendas minimè promptus. § יְתִדְעָה hatsel. וְאַבְדָּה, פְּתִיעָה. GALL. Qui n'est point vaillant ni hardi, coûard. ITAL. Non bellico, non generoso, instrenuo. GER M. Undapsset / unhurtig / ungestissen. HISP. No diestro, no bidalgo, no diligente. ANGL. Of lowe degré, weake. § Plaut. in Most. sc.2.a.1. Atque ubi illò immigrat nequam homo, indiligens cum pigra familia, immundus, instrenus, hic jam ædibus vitium additur. Instrenus animus: Ingenerosus, ignobilis. Terent. in Heaut. Ambo accusandi, et si illud incepsum tamen animi est prudentis signum, & non instrenu.

INSTRÉPO, is, ere : In re aliqua strepitum edo: ut quum apes floribus instrepere dicimus. § יְתִדְעָה hamah. ipso. Bén. GALL. Faire bruit. ITAL. Far strepito. GER M. Hinein rauschen/ein gereusch machen. HISP. Hazer, esruendo. ANGL. To mutier or murmur. § Aliquando usurpatu pro simplici strepo, quadam tamen intentione soni, ex vi præpositionis accedente: ut si Instrepere, gravem strepitum & sonum emittere. Virg. 3. Georg.

Potest valido nitens sub pondere faginus axis

Instrepit.

Liv. 4. ab Urbe, Inde si quid instrepatur terroris, sine Patrio magistratu placere Rempublicam opprimi.

Instricatum, vulneratum. Cod. II. antiq. Gloss. I.

Calepini Pars I.

INSTRÉNGO, is, ère. § בְּנוֹגִישָׁה. GALL. Etre indré. ITAL. Stringere. GER M. Engürten. Item, Entgürten. HISP. Apretar. ANGL. To unbend, or unstrain. § Catull. de Lesbya,

Quin te animo affirmas, t' que instringis que, reducis que,

Et diis in viris de finis esse miser?

Rectè. Est enim instringere evincere, intusque cohære, & evincere. Sed male exposuere per dissolvere.

INSTRUMENTO, i: Ab instruo fit. § כְּלִי cheli. הַכְּלִים, המל chelim. GALL. Instrument. ITAL. Strumento. GER M. Rüstzeug / werckzeug / rüstung. HISP. Instrumento. ANGL. A Instrument. § Instrumenti nomine, quæ res intelligantur, cogitare ex Ulpiano in l. instrumento, & l. quæsumum, ff. de fund. instr. Communiter hoc nomine significatur quicquid nobis usui ad agendum est. Sic dicimus arma, instrumenta belli esse, γενέαν τοπίου. Cic. 1. Academ. Totius belli instrumentis & apparatu. Ligones, mattas, sarcula, instrumenta agricolationis. Ovid. § Fast.

Catera luxurie nondum instrumenta vigebant.

Idem Elig. 1. lib. 1. Trist.

Felices ornent hæc instrumenta libellos.

(Nempe pumex, cedrus, minium, &c.) § Item dicitur id, quo quis instruitur, hoc est, docetur. Agere. Unde dicimus, instrumentum vetus & Instrumentum novum, pro lege veteri, & lege nova. Ex his enim homo instruitur quid agere, aut vitare debeat. Hinc instrumenta litis. GALL. Les pieces instructives du procès. Quint. Instrumentum litis omne intuendum. Idem, Quod instrumentum dicendi Ciceroni defuit. § Aliquando sumitur pro apparatu, quo fundus, taberna, & id genus alia instruuntur. γεγονόθι. Cicero. pro domo sua, In fundum autem vicini Consulis, non modò instrumenta villa, sed etiam arbore transerebantur. Idem in Verr. Hæc omnia in instrumento ac supellestili. C. Verris nominabantur. Suet. in Aug. cap. 71. Alexandri capra, nihil sibi, præter calicem, ex instrumento regio retinuit, i. supellestili. Sicut & paulò infrà initio cap. 37. Instrumenti ejus & supellestili parcimonia. Idem in Cœl. cap. 37. Diverso quemque apparatu instrumento (egit triumphum, sup.) Idem patet ex cap. 84. ibid. infra. Sic apud Jurisconsultos titulus est de Fundo instructo, & instrumento legato. § Apud Suetonium Instrumentum nomine intelligitur monumentum scripturarum ad res gestas pertinacium, quale fermè est, quod vulgo Inventarium appellatur. § טַדְרָה midhrash, כתבה chethab. διαρρήξ. § In Vesp. Undique investigatis exemplibus instrumentum impetri pulcherrimum ac vetustissimum confecit. Sic instrumentum publicum (de tabulis publicis, sive actis.) Suet. in Calig. cap. 8.

Instrumentis, xi, etum: Ordino, apparo, compono. § יְתִדְעָה barach, תְּנִיחָה hittebh, תְּנִיחָה hechin. אֲסִדָּה, אֲסִדָּה, אֲסִדָּה. GALL. Accoustrer, equipper, ordanner, instruire. ITAL. Apparecchiare, ordinare. GER M. Зурине/берецен/orden. HISP. Ordenar, poner à punto. ANGL. To sett in order, to instruct or teach, to prepare. § Et dicitur de acie, de causa, ac etiam de mente alicujus. εὐτάτῳ, μηγράτῳ. Plaut. in Amphit. Nos nostras more nostro & modo instruximus legiones. Cicero. pro Murana, Tu actionem instituis, ille aciem instruit. Ovid. Eleg. 1. lib. 2. Trist.

— audaces instruit igne manus.

Idem 4. Fast.

Vnde meum presens instrueretur opus.

Plaut. Monach. sc. 1. a. 1. Hi quoque jam chari qui instruuntur defertur (ambigue de numis & cibis.) Idem Pseud. sc. 4. a. 2. Quondam instruere in corde cepit Thermopolium. § Item Instruere contabulationem in parietes (verbum ædificandi.) Cœsar 2. de bell. civ. Instruere agit. Liv. lib. 6. ab Vrb. § Instruere aliquem potestate. Suet. in Tib. cap. 29. Idem in August. cap. 46. Instruere Italianum vestigalibus. Instui mandatis. Liv. 4. d. 4. Instruit nuntium secretis notis. Idem ibid. Laclant. lib. 1. Quod malum à Græcis ortum est, quorum levitas instructa facultate & copia, incredibile est quætas mendaciorum nebulas excitaverit. Idem lib. 3. Apparet falsam & inanem esse omnem philosophiam, quia nec instruit ad justitiae munera, nec officiorum hominis, rationemque consummat, hoc est, non preparat, imbuít, aut instruit. Colum. lib. 5. Nonnulli strenue fabricant navigia, nec consummata perinde instruunt armamentis, ministrisque: id est, armant, vel muniunt. § Instruere epulums, est apparet. μαργονδαζε, ιαγονδαζε. Gell. lib. 2. cap. 24. Verba Lælii hæc sunt: Quibus indicat hœdum, qui ad epulas fuit allatus, dimissum, cœdāmque, ita ut lex Licinia sanxisset, pomis, oleribuscque instructam, id est, paratam. § Instruere discipulos, id est, docere, litteris & disciplinis imbuere: quamvis Valla neget se in eo significatu reperisse. § לְמִלְמָדָה, διδάσκων. § Quint. lib. 2. cap. 5. Orationum lectio suscep- pos à se discipulos instruxerit. Idem, His omnibus admiscebitur, ut quisque locus postulabit, dicendi ratio: quæ non eorum modò scientiam, quibus solis quidam nomen artis dederant, studiosos instruat. Ovid. Eleg. 1. lib. 2. Trist.

At vitium mores instruet inde suos.

Senec. cap. 9. de tranquill. Onerat discentem, non instruit librum copia.

Instructör, is, qui patet & instruit. § יְתִדְעָה herach, תְּנִיחָה mehattédh, תְּנִיחָה mechin. אֲסִדָּה, אֲסִדָּה, אֲסִדָּה. GALL. Qui apprest & appareille. ITAL. Colvi che ordina, che apparecchia. GER M. Ein zurücker. HISP. Fornecedor, ordenador. ANGL. He that prepareth, or furnisheth. § Cic. post red. in Senat. Hi sunt conditores, instructoresque couivii.

Instructa, um : Apparatus, ornatus. § יְתִדְעָה harach, תְּנִיחָה muchán. μαργονδαζε, ιαγονδαζε. GALL. Appareil, équipage. ITAL. Apparechio, ordinatione. GER M. Zurüstung / zubereytung. HISP. Fornecimiento, aparejo. ANGL. A furnishing. § Cic. de Orat. Rivis est diducta oratio, non fontibus: & quoconque ingreditur, eodem est instructu ornatusque comitata. Idem Eleg. 1. lib. 4. Trist.

Bella sonant: alias telis instructa cruentis.

Ibidem,

Parva sedet ternis instructa tabella lapillis.

§ Instructus item aliquando idem est, quod instrumentum fundi, Instructum tamen ab instrumento, sic differe arbitror, ut totum à

Kkk parte,

parte. Nam *instructi* nomine, non modò quæ fundo necessaria sunt continentur, verum etiam quæ præterea testator habuit, quibus suum fundum instruxit. Instrumenti vero ea duntaxat, sine quibus fundus dici *instructus* non potest. Ex Hotom.

Instructissimus Grammaticus, i. doctissimus. Macrobius. *Saturn. lib. 5. cap. ult.* Didimus Grammaticorum omnium quique sint, quique fuerint, *instructissimus*.

Instructio, nis: *Constructio*. { *מַהְרָחָה מַהְרָחָה*. GALL. *Ordonnance, equipage*. ITAL. *Instructione, ordinatione*. GERM. *Erbauung, Vorbereitung, Ordnung*. HISP. *Obra de fornecer y poner a punto*. ANGL. *Setting in array or order*. } Trajan. in Epist. Plinii. Si *instructio* novi balnei oneratura vires Prusienium non est, possumus desiderio eorum indulgere. *Instructio exercitus, Instructio militum*, apud Cic. pro Cac.

Instudiosus. Apuleius in *Apologia*. Quid enim tandem si medicinae neque *instudiosus*, neque *imperitus*, quæpiam remedia ex piscibus quarto.

Instupēscere: *Stupeo*, aut valde stupidus, & sensus expers sum. { *מִתְּנַפֵּה מַהְרָחָה*. GALL. *Etre étonné & étourdi*. ITAL. *Stupire*. GERM. *Vorstummen, unentstehlich werden, verstehen*. HISP. *Estar sin sentido y pasmado*. ANGL. *To be astonished*. } Plin. lib. 28. cap. 4. Tal-pa torpore sedari, quocunque membro *instupente*, si quis in finum exspuerat.

INSUĀsus, a, um: non *suisus*. Gloss. *Insuāsum, οὐομετάλλευτην*. || *Insuāsum*, i. n. g. appellabant antiqui colorem (inquit Festus) similem luteo, qui fiebat ex fumo stillicidio. Plaut. in *Trucul.* Advenisti huc subtextatum exornatis ossibus, quia tibi *insuāso* infecisti propria pallam.

Insuāvīs, e: *Injucundus*. { *ανδρός*. GALL. *Qui n'est point doux ni souef, amer, desagreable*. ITAL. *Non soave, aspro, acerbo*, GERM. *Unlieflich*. HISP. *No suave al sentido, aspero*. ANGL. *Not sweet, bitter*. } Cic. de amicit. *Insuāvem illam admirationem ei forte, quæ jucundissima fuisset, si aliquem, cui narraret habuisset*. Idem 2. de Orat. *Qui vitam insuāvem sine his studiis putaretis*.

INSUBIDVS, deducitur à *subidus*, quod ipsum à *sue*, & in, significatiōnem auget. Est verò *subidus*, sui similis, obscurus, ineptus. Gellius, *Et tacitus, subidus, duplo ideo pereo*.

Rursus, Hæc tamen inepti & *insubidi* hominis loca præterito. Idem lib. 19. cap. 9. Sed ne nos, i. nomen Latinum, tanquam profestos quodam & *insubidos* *ανθρακούις* condemnetis.

Insibidē, Adverb. { *απέργαλος, απέρως*, ineptè, suis more, inscitè, impertè. Gellius, Vette etiam, & muta, ut urbes dicas, *insubidiūs* nescio quid facies & pinguius. Rursus lib. 1. cap. 2. Multa atque immoda de Philosophiæ doctrinis intempestivè, atque *insibidē* disserebat. Macrobius. lib. 7. *Saturn.* Ipsam verò videndi naturam non *insibidē* intrōspexit Epicurus.

Insubres, Populi Cisalpinæ Galliæ, cujus civitates sunt Mediolanum, Ticinum, Placentia, Cremona, Lauda, Novaria, Vercelle, Comum: *אֶנוֹבָגִי*, vugò Lombars. { *Die völker in Lombardye umb Meiland, Paue*. } Cicer. pro Cornel. Balbo, Fædera Germanorum, Insubrium, Helvetiorum, Japidum, &c. Strab. lib. 5. *Insubres* hac etiam ætate sunt, qui Mediolanum metropolim habuere. Ea quidem pridem vicus erat (omnes enim vicatim habitabant) hâc verò tempestate eximiæ dignitatis trans Padum civitas est, quodammodo Alpibus finitima.

|| *Insubsidiatu*, sine subsidio. Voc. Ecel. ||

INSUBTILIS. Papinianus D. lib. 30. tit. 1. l. 11. Julianus non insubtili ratione motus.

INSUBTILITÉR, adverb. Indoctè, negligenter. { *אֲמָלְחָה, אֲמָלְחָה, אֲמָלְחָה*. GALL. Non subtilement, lourdement. ITAL. Non *soffilmente, goffamente*. GERM. *Unsubtilich, unschärpflich*. HISP. *No subtilmente*. ANGL. *Clubbiſhlie, not subtilie*. } Non subtiliter. Ulpian. l. 1. §. si ex fundo, ff. de hared. *instit*. Marcellus non insubtiliter non putat hodie hoc procedere.

|| *Insubula*, instrumentum ad quod stamna insuuntur. { GERM. *Wendelbaum eines webers*. }

Insubulo, as, *insubulum involvo, perforo*. Cath. ||

INSUCCO, as: *Succo imbuo, humecto, irrigo*. { *רַוְאַרְוַה, רַוְאַרְוַה hisch-kah, יִרְחַזְזֵה, יִרְחַזְזֵה, יִמְבְּרוּ*. GALL. Moüiller, tremper, baigner en quelque liqueur. ITAL. *Bagnare, intingere*. GERM. Saffig machen/befeuhtigen/in ein saft einmachen. HISP. *Empaparen zumo, mojar*. ANGL. *To wet or dippe in*. } Columell. lib. 7. cap. 5. Fracta peccudum non aliter, quam hominum crura sanantur, involuta lanis oleo atque vino insuccatis, atque mox circundatis ferulis colligata. Idem cap. 7. lib. 7.

|| *Insubud*, אֲמָלְחָה, אֲמָלְחָה. Gloss. id est, admodum sudum, absque pluvias & aquis. ||

INSUĒSCO, scis, & *Consuesco*: *Assueficio*. { *רַכְבָּה limmádh, וְלִזְעַעַג*. GALL. *S'accoutumer*. ITA. *Assuefarsi, auvezzarsi*. GERM. *Gewönen*. HISP. *Acostumbrarse*. ANGL. *To accustomme or roont*. } Plaut. in Capt. Imperare *insuevi*. Terent. in *Adelph.* Nam qui mentiri, aut fallere insuevit patrem, aut audebit, tanto magis andebit cæteros. Columell. lib. 9. cap. 47. Cui partui deinde quum decem diebus insuevit equa. Pro consuetudinem stupri cum muliere habere. Tacitus. Duas pellices, quarum corpori insueverat. Plaut. Capt. sc. 2. a. 2. Qui imperare insueveram, nunc alterius imperio obsequor. *Insuelcere*, frui parta victoria. Liv. 5. bell. Punic. *Insuesco*, activa significatione. Horat. lib. 1. Serm. Satyr. 4.

— *insuevit pater optimus hoc me*

vt fugerem.

Colum. lib. 6. cap. 4. Maximè tamen salutaris amurca, si tantundem aquæ misceas, & ea pecus insuescas. *Insuesci*. Colum. lib. 11. cap. 3. Atque ubi cœperunt aliquod incrementum habere, sic *insuesci* debent, ut in id spatium quod sulcis interjacet, inclinentur.

INSUFACIO, is, ere: *Consufacere*. { *רַכְבָּה limmádh, וְלִזְעַעַג birghil, וְלִזְעַעַג*. GALL. *Accostumbrer*. ITAL. *Accostumare*. GERM. *Gewohnen*. HISP. *Acostumbrar*. ANGL. *To accustome*. } Unde *Insufetus*, assuefactus. Cæs. 4. bell. Gall. Notissimis locis audacter te-

la conjicerent, & equos insuefactos incitarent. *Insuetus*, a, um: *Insolitus*, vel cui non assuevimus. { *אֲמָלְחָה*. GALL. *Inaccoustum*. ITAL. *Non usato, non solito, disusato*. GERM. *Vngewont, unbreülich*. HISP. *No acostumbrado*. ANGL. *Vnaccustomed, not roonted*. } Cels. lib. 7. cap. 16. de intestinis, Momento etiam alienantur, externo & insueto spiritu circundata. Virg. 6. Aeneid.

Idem 1. Eclog.

Non insueta graves tentabunt pabula fœtas.

{ *Insuetus* alicui rei dicitur is, qui rei alicui non assuevit. Liv. 8. bell. Punic. Ut non Syphacem modò barbarum, insuetumque moribus Romanis, sed hostem etiam infestissimum facundè aliquando sibi conciliaret. *Insuetus mos*. Cicer. ad Attic. lib. 4. Quo Senatus consulto recitato, quum populus more hoc insueto & novo, plausum eo nomine in recitando dedisset, habui concionem. } *Insuetos contumelias*. Idem ad Attic. lib. 2. } *Insuetus laboris*. Cæsat 7. bell. Gallic. Operum. Idem lib. 3. de bell. civ.

INSVLĀ, a, um: Dicitur terra, quæ undique aquis clauditur, propriè austrin in mari. { *אַיְלָה*. GALL. Vne Isle. ITAL. Isola. GERM. Ein insel. HISP. La isla, tierra cercada de mar, ò de rio. ANGL. Anyle. } Itaque nonnulli à salo appellatas insulas volunt, quod in salo, id est mari, sitæ sint. Ita *Festus*: *Insula*, quod in salo posita. Passerat, quod in aqua tanquam in solo hæreat: nam & sunt amnium insulæ. Hinc Peninsula, quæ penè insula est, undique ferè aquis clausa, angustaque tantum terræ spatio, quod dicitur Isthmus, continent annectuntur, *אַיְלָה*. Mediamnis autem vocatur terra quam amnis circuit, *אַיְלָה*. Insulas tamen nullo discrimine vocamus, etiam eas, quæ flumine, vel lacu ambientur. Cic. 3. de Leg. *Insula* quæ est in Fibreno flumine. Idem pro Milone, *Insula* in lacu Pretio. Plaut. Menach. sc. 1. a. 1. An quasi mare omnes circumvisus insulas. Idem Asin. sc. 1. a. 1. Apud fustitudinas, ferticrepidinas insulas. } *Insulæ* etiam dicuntur, domus in urbe ab aliis separatae, & vicos undique habentes, quod sicut *insulæ* sunt in mari loca undique amrita, undisque discretæ à continenti, ita domus nullis connexa ædificiis coherentibus, *insulæ* nominantur. *אַיְלָה*, oinia, Budæo. Hinc Spartanus scribit ccccxxxv. insulas olim Romæ incendio absumptas fuisse. Ulpian. l. stipulationes non dividuntur, ff. de verb. oblig. Planè si insulam fulciri quis stipulatus sit, non est expectandum ut insula ruit. Cic. pro M. Calio. Nunc demùm intelligo P. Clodii insulam esse valem, cujus hic in ædificiis habiter decem, ut opinor, millibus. Suet. in Neron. cap. 16. Insularum incendia arcere. Idem in Cæs. cap. 41. Per dominos insularum censum egit. } *Insula* sacra Romæ quomodo enata. Plutarch. in Valer.

INSULĀRIS, e: quod est *insulæ*, & ad *insulam* pertinet. { *אַיְלָה*. GALL. Des appartenances d' Isle. ITAL. Ciò che s'appartiene ad isole. GERM. Das zu der insel gehört. HISP. Cosa perteneciente à isla. ANGL. That perteneth to an yle. } ut, Morbus *insularis*, ex insulis inventus. Plin. Qui primus *insulæ* morbum in urbem invexit. *Insularis poena*, quum quis in *insulam* deportatur. Marcell. Nec strepente ullo, nec obstante, *insulari* poena mulctati sunt.

INSULĀRIS, qui *insulas*, hoc est, ædes ab aliis ædificiis discretas inhabitat. { *אַיְלָה כְּלָמָדָה, אַיְלָה כְּלָמָדָה*. GALL. Concierge. ITAL. Guardiano di casa. GERM. Der zur hüt in einem einzigen haus wonet/das in nemänd antstössig ist/ein Burgvogt. HISP. Guardador de aquella tal casa. ANGL. That avelleth a parte as in an yle. } Hoc verbo usus est Pomponius in l. si ita, ff. de usu & habit. Dominus, inquit, proprietatis, etiam invito usufructuario, vel usuario, fundum, vel ædes, per saltuarium, vel insulatum custodiare poterit. Ubi *insularius* dicitur servus, qui *insulam* custodiæ causa inhabitat.

|| *Insulo*, as: in *insulam* convertor. Apul.

INSULÆ, arum. Gallicè l' Isle, Flandricè Riissel, urbs & emporium Flandriæ celeberrimum, diceccsis Tornacensis. ||

INSULSVS, a, um: Proprieté id dicitur, quod *salīsum*, aut *salitum* non est. { *אַיְלָה taphél, אֲמָלְחָה*. GALL. Sans sel, sans saveur, insipide. ITAL. Non *salato*. GERM. Ungesaltzen. HISP. Cosa sin sal, no salada. ANGL. *Vnsavory, without smach off salted*. } *Sæpius* tamen per translationem accipitur pro fatuo, inepto, sive insipiente. { *אַיְלָה taphél, אֲמָלְחָה*. GALL. Set, mausade, sans aucune saveur ni grace. ITAL. Goffo, sgarbato, senza gratia. GERM. Torecht/ungeschickt. HISP. Cosa sin gracia, y desabrida. ANGL. *Vnsavory, without smach falte*. } Plaut. Pseud. sc. 2. a. 3. Cucus glorus, insulsus, inutilis. Idem in Rudente, Bonum est quod habeas gratiam meritò mihi, qui te ex insulso falsum feci opera mea. Terent. in Eneueh. Fatuus est, insulsus, tardus, sterit noctesque & dies. Cic. t. de Orat. Sed qui ejus rationem quandam conati sunt, attēque tradere, sic *insulsi* extiterunt, ut nihil aliud eorum nisi ipsa insulatas rideatur.

INSULSITĀS, atis: Inceptia, stultitia. { *אַיְלָה tipbláh, אֲמָלְחָה*. GALL. Sortise, impertinence. ITAL. Inettia, rozzezza. GERM. Unliebigkeit/torheit/ungeschicklichkeit. HISP. Sosedad ò desgracia. ANGL. *Vnsavorinesse*. } Cic. ad Attic. lib. 13. De hortis ex tuis litteris cognovi, & Chrysippo, cujus insulitatem benè noram in villa. Idem pro Rab. Jani nostis insulitatem Græcorum.

INSULSC, adverb. Imprudenter, ineptè. { *אֲמָלְחָה, אֲמָלְחָה*. GALL. Sortement. ITAL. Inettamente, imprudentemente. GERM. Ungeeschicklich/torchtiglich. HISP. Desabrida, ò desgraciadamente. ANGL. *Vnsavory, foolishie*. } Cic. ad Cæs. lib. 2. Epist. Sed ita locutus insulsc est, ut mirum Senatus convitium excepit. Idem ad Attic. lib. 13. Omnia videntur insulsc fieri.

|| *Insulfissimè*. Gellius lib. 12. cap. 2. Postea hoc etiam addidit insulfissimè. ||

INSULTO, as, frequentativum ab *Insilio*, cujus supinum est *insulatum*. { *אַיְלָה dillegb, פְּלַעַת dalák, וְלִזְעַעַג birghil*. GALL. Sau-teler, éllever contre quelqu'un, insulter. ITAL. Assalire, deleggiare. GERM. Mit ungünstige springen. HISP. Saltar para mal hazer. ANGL. To leap or lift him self up againg any. } Inde *insulto*, propriè est Multum & cum imperu super rem aliquam *salio*. Et aliquando habet

habet post se accusativum. Terent. in Eunuch. Næ tu istas, faxo, calibus læpe insultabis frustrâ. Sæpius autem dativum. Virg. 3. Georg.

Insultare solo, & gressus glomerare superbos.

¶ Per translationem accipitur pro exagito, vehementius invehor, contumeliosius in aliquem aliquid vel dico, vel facio, *imperatōr, cōmētās, emperatōr.* Sæl. Multos tamen ab adolescentia bonos insultavit. Cicer. pro Flacc. Nunc verò non insultabo vehementius, nec velitabo in hoc insolentiūs, neque in istum nugatorem invehar. Idem pro Milone, Clodius qui tot annos in hanc tempubl. insultavit. Senec. cap. 3. de tranquill. Tuttò insultaverat agmini tyrannorum Socrates. Ovid. Eleg. 1. lib. 2. Trist.

Nec mihi credibile est quemquam insultare jacenti.

Idem Eleg. 11. lib. 3. Trist.

Si quis es insultes qui casibus improbè nostris.

Suet. in Cas. cap. 22. Insultare omnium capitibus.

Insultatio, nis : Exagitatio, insectatio. { *Ινσιγτάτη*, *ινσιγτάτη*, *ινσιγτάτη*. GALL. Outrage, moquerie, insulte. ITAL. Oltraggio, beffamento. GERM. Ein schändliche Verachtung. HISP. Aquella obra de mal haber, escarnecimiento. ANGL. Outrage. } Quint. lib. 8. cap. 5. Non tam probatio, quām extrema quasi iniunctio.

Insultā, æ : Insultandi actus. { *Ινσιγτάτη*, *ινσιγτάτη*. } Plaut. Nam ego istam insulturam & desulturam nihil hic moror.

Insom : In aliqua te sum. { *Ψευδής ισχύων*. GALL. Eſtre en, ou dedans. ITAL. Eſſere in qualche cosa. GERM. Etwarinn sein. HISP. Ser en algo. ANGL. To be in. } Terent. in Eun. In amore hæc omnia insunt vicia, injuriae, &c. Idem in Andr. Tristis severitas inest in vultu atque in verbis fides. Inest huic, pro in hoc. Plaut. Pœn. sc. 1. a. 1. Inest amoris macula huic homini in pectore. Idem prolog. Aſin. Inest lepos ludusque in hac comedia. Ibid. sc. 3. a. 3. Viginti mina hic inlute in hac crumena. Idem Capt. Prolog. Neque spurcidi ci insunt versus. Ibid. sc. 1. a. 2. Inest spes nobis in hac astutia. Idem prolog. Amphit. Tum meo patri autem torulus inerit aurus. Ovid. Eleg. 13. lib. 3. Trist.

Si tibi cura mei, vel si pudor ullus inesset.

Martial. lib. 14.

Is mīhi candor inest.

Plin. in Paneg. Cui plus invidiæ, quām pulchritudinie inest.

In summā, divisis dictiōnibus, & Summatim, eandem ferè habent significationem. { *καθαρούσας*. GALL. En somme. ITAL. In somma. GERM. In einer summe/überal. HISP. Reduziendo in suma. ANGL. In somme, in a word. } Quint. In summa non recedo, fas est mihi invitis etiam parentibus piè facere. || Id aliter, Ad summam. ||

Insūmo, is, per simplex m : Impendo, consumo, expendo, expensas facio. { *Νέψιν ξενίαν, διατάξιαν*. GALL. Employer, dépendre. ITAL. Consumare, spendere. GERM. Anwenden/verthun / aufzählen. HISP. Gastar, consumir. ANGL. To spend, to bestow. } Cic. Attic. lib. 5. Nos tamen, et si hoc te ex aliis audire malo, sic in Provincia nos gerimus, ut nullus teruncius insumatur in quenquam. Insumere eu- ram. Plin. lib. 9. cap. 46. Omnis ergo cura ad speculandum hoc malum insumitur. Insumere operam. Cic. 5. Verr. Quantam igitur spem illi prædæ propositam arbitramur fuisse, qui tantum præsens luctum nulla opera insumpta contempserit, atque despexerit? Liv. lib. 10. ab Vrb. Malle frustra operam insumptam, quām quicquam incidisse.

|| Insummo, *τελέω*. Odom. i.e. perficio, consummo. ||

Insvo, is : In re aliqua suo, includo. { *τελέω ταφάρ*. GALL. Couder en, ou dedans. ITAL. Cucire in qualche cosa. GERM. Einnehmen. HISP. Coser en algo. ANGL. To soro in any thing. } Varr. de re rust. Quæ intra capita insuitur pellis mollis. Virg. lib. 5. Aeneid.

Terga boum plumbo insuto ferrōque rigeabant.

Ovid. 3. de Arte amandi,

Nec prodire graves insuto vestibus auro.

¶ Per translationem accipitur pro Implicare, immiscere, conjugare. Liv. 10. bell. Maced. Lepidus molem ad Tarracinam confecit in gratum opus, quod prædia habebat ibi, privatamque publicæ rei impensis insuerat.

Insüpēt: Ad hæc, præterea. { *τη βοδή, περγίν*. GALL. D'avantage, par dessus, outre. ITAL. Oltre à ciò. GERM. Darüber, überdas. HISP. Allende de esto. ANGL. Moreover. } Cic. ad Quint. fratrem, Nam ne te fugiat, latius insuper Epicurus. Plaut. in Trucul. Ut illud accepit omni prius, quod perdidit, hoc addam insuper his, pro Præter hæc. Virg. 1. Aeneid.

Insuper his, campi quos rex habet ipse Latinus.

Ovid. Eleg. 1. lib. 2. Trist.

Insuper accedunt te non adimente paterna

Opes.

¶ Insuper habere, pro sūque déque ferre, negligere. Papin. l. 17. D. de his qua ut indign. Hæcdem qui sciens defuicti vindictam insuper habuit, fructus omnes restituere cogendum existimavi. Sic idem in l. 43. de religios. Eodem sensu usus est Gell. cap. 19. lib. 1. & cap. 1. lib. 4. pro negligere.

Insupérabilis, e, quod superari & domari non potest, invincibilis, incurabilis. { *αδάγος*. GALL. Insurmontable, invincible. ITAL. Insuperabile, invincibile. GERM. Unüberwindlich/undemlich. HISP. Lo que no puede ser vencido. ANGL. Invincible, that can not be over come. } ut, Morbus insuperabilis, id est, incurabilis. *αρρεγνύστης, αιώνιος*. Plin. in Epist. Rogavitque, ut medicos consulere mus de summa valitudinib, ut si esset insuperabilis, sponte exiret è vita. ¶ Interdum idem est, quod imperius, inaccessus: propriéte de montibus dicitur, qui facile superari non possunt. *αντιμήτης*. Liv. 1. bell. Pun. Constatbat non tam bello motos, quām longinquitate viæ, Alpiūque insuperabili transitu. Insuperabilis bello, invictus, qui bello superari non potest. *αιώνιος*. Virg. lib. 4. Aeneid.

Gentes insuperabile bello.

Insurgo, is, ere: Sursum me erigo, surgo. { *εἰπειν, εἰργειν, εἰργεῖν*. GALL. Se lever à l'encontre. ITAL. Levarsi. GERM. Wiede jemandis auftischen/ sich außdäumen/wider einen entpören. HISP. Levantarse. ANGL. To rise up against. Virg. 11. Aeneid.

Tum validam pérque arma viro, pérque offa securior.
Calepini Pars I.

Altior insurgens oranti & multa precantî

Congeminat, vulnus calido rigat ora cerebro.

Senec. cap. 17. de consol. ad Helv. Cùm animis insurgit ad considerandum. ¶ Insurgere remis, idem est, quod incumbere, & vehementer, admitti. Solent enim remiges, quum totis viribus remis incumbuntे & sedilibus suis assurgere. Virg. 5. Aeneid.

Nunc nunc insurgite remis.

Ovid. 9. Metam.

Credensque suis insurgere remis.

¶ Insurgere altius in oratione verba dicuntur, quum subsequentia pondere superant priora. Quint. lib. 8. cap. 4. Hæc etiam solet crescere verbis omnibus altius atque altius insurgentibus. Quintil. Hæc sunt quibus mens & oratio insurgant. ¶ Insurgere item alicui, est se alicui opponere. Senec. cap. 8. de consol. ad Marciam, Insurgens & contra remedia effervescent dolor. Assurgere verò, est surgendo honorem alicui exhibere.

Insūsūrō, os: Leni susutro alicui quid in aurem dico. { *Ινσιράχαν*. iuſθνετός. GALL. Dire tout bas, & en l'oreille, murmurer entre ses dents. ITAL. Parlar sotto voce. GERM. In die ohren blasen oder brummen. HISP. Zumbar o murmurar en algo. ANGL. To whisper, to murmur. } Cic. 5. Tuscul. Leviculus sanè noster Demosthenes, qui illo susuero delectari se dicebat, aquam ferentis mulierculæ (ut mos est in Græcia) insusurrantisque alteri, Hic est ille Demosthenes. Macrob. lib. 2. Saturn. Valedicenti hoc tantum insusurravit, Non putabā me tibi tam familiarem. Cic. 4. Academ. Verùm quoniam non solùm natura significat, sed etiam Favonius ipse insusurrat, navigandi nobis tempus esse. Sueton. in Calig. cap. 22. Cum Capitolino Iove secretò fabulabatur, modò insusurans, ac præbens invicem aures, modò clariū, nec sine jurgiis.

¶ Insusuratio, iuſθνετός. Jul. Capitol. in M. Antonino: Cùm suos mores semper teneret, neque alicuius insusurratione mutaretur. ¶ Insusceptus, a, um: Non suscep̄tus. { *αδεκτός*. Non prins ni receu. ITA. Non preso, non ricevuto. GERM. Nit zuhanden genommen. HISP. No tomado ni recibido. ANGL. Not taken or received. } Ovid. ad Liviam,

Dixit, & iratus vota insuscepta reliquit:

Duravitque animum, deſtituitque preeces.

¶ Insutitius. Apul. lib. 5. Insutitium & fastilem asinum exponere, intellige insutum. *εἰπειν θραύσθων*.

¶ Insyncerūs, a, um: Non syncerus, parum integer, corruptus. { *παχαράθη*, *καὶ ἀκίνητος*, *ιντονεῖτος*. GALL. Qui n'est point sincere, pur, ni sain, ni entier. ITAL. Non sincero, corrotto. GERM. Unaufrechte/ falsch/vnlauter. HISP. No limpio ni apurado. ANGL. Unclean, not pure. } Cruor insyncerus. Virg. 4. Georg.

Tempus & Arcadii memoranda juventa magistrī

Pandere: quoque modo casis iam saepe juventis.

Insyncerūs apes tulerit crux.

¶ Int, eunt, suppl. ||

¶ INTABESCO, is, ere: Matcoꝝ ac tabe consumor, tabesco. { *πάθει πανακτί*. μαργαρίτας, οὐτηγόμη. GALL. Devenir ou être éthique, afficher ou flétrir. ITA. Infacidare & consumarsi. GERM. Eindorten/aufziehen. HISP. Corromperse. ANGL. To pine, weare or whither away. } Colum. lib. 4. cap. 3. Novella verò dum adoleſcit, nisi omnia justa perceperit, ad ultimam redigitur maciem, & sic intabescit, ut nullis deinceps impensis recreari possit. Horat. Epod. 5.

Interminato quum semel fixa cibo

Intabuissent pupula.

Ovid. 15. Metam.

— ut lata plumbæ funda

Missa solet medio glans intabescere cælo. Id est liqueſcere. Quint. Intabescere coagmentandis verbis. Senec. cap. 6. de consol. ad Helv.

¶ INTACTVS, a, um: Integer, immaculatus, impollutus. { *παχινιατί*, *παχινιατί*, *ἀνέκαρτος*, *ἄνθρωπος*, *αὐθικτός*. GALL. A qui on n'a point touché, sain & entier. ITAL. Non toccato, non corrutto. GERM. Una bernt, vnlauter. HISP. No tocado,no corrompido. ANGL. Untouched, whole. } Liv. lib. 8. bell. Maced. Infamia intactum, invidia qua possunt, urgent. Salust. Iugurth. 97. Multi capiuntur, nemo intactus profugit. Intacti religione animi vir, hoc est, quem nulla religio tangit. Liv. lib. 5. ab Vrb. Intactus à sibilo, nunquam exsibilatus, aut explosus. Cælius Ciceroni, Hoc magis animadversum est, quod intactus à sibilo percuterat Hortensius ad senectutem. Catullus in carmine nuptiali. Virgo intacta manet.

Carmen intactum Græcis. Horat. lib. 1. Sermon. Satyr. 10. Grex intactus. Virg. 6. Aeneid. Velleius: Intacta plebs perniciōis consiliis. Ovid. Eleg. 3. lib. 4. Trist.

Vester ab intacta circulus extet humo.

Senec. cap. 15. de consol. ad Helv. Non ex intacto corpore tuo sanguis fluxit. Idem cap. 16. de consolat. ad Polyb. Nihil intactum, aut sacrum fortunæ.

Intactile: Tactum refugiens, sive quod tangi non potest. { *αὐθικτός*. GALL. Qu'on ne peut toucher. ITAL. Che non si può toccare, che fugge il tutto. GERM. Das man nit berüten oder betasten kan. HISP. Lo que no puede ser tocado. ANGL. That can not be touched. } Lucr. lib. 5. Sin intactile crit, &c.

Intallare, Antiqui dicebant, pro eo quod est scindendo formare, teste Varrone, *εἰπειν τις*, quemadmodum Taliae, pro scindere.

Intaminatus: Incontaminatus, inviolatus. { *παχινιατί*, *ἀνέκαρτος*. GALL. Non contaminé, ni souillé, entier. ITAL. Incorrotto, non contaminato. GERM. Unberüten. HISP. No corrompido. ANGL. Undeſiled. } Horat. 3. Carm.

Virtus repulsa nescia sordida,

Intaminatis fulget honoribus.

Intantum, & Inquantum: Eatenuis, quatenus. { *εἰπειν τις, τις τις*, *τις τις*. GALL. Tant, entant. ITAL. Tanto. GERM. So vil. HISP. En tanto. } Senec. de beneficiis. lib. 2. Quomodo dandi intantum producenda notitia est muneric sui, inquantum delectatura est cui datur; ita, &c. Virg. 6. Aeneid.

Nec puer Illyca quisquam de gente Latinos
Intantum spe toller avos.

¶ Intartizare, pervertere. Pap. ¶

INTÉGÉR, a, um: Ab In & Tango: ut enim ab ago, ager, sic ab in & tango; sit integer, quasi intiger, i. e. intactus: Perfectus, absolutus, innocens, incorruptus. { שְׁלָמִים, שְׁלָמֵלֶת schalém, שְׁלָמַיְהָ uaki. אֲמַנָּה GALL. Entier. ITAL. Intero, integro. GERM. Gantz volksmen. Hisp. Entero. ANGL. Entiere and whole, uncorrupted, undestoured. } Terent. in Andr. Egregia forma, atque etate integrates, quæ est perfecta, de qua nihil est imminutum: ut integrum corpus, cui nihil deest, à quo natus. Integer vir, qui est innocens, candidus, nul. & que virtus corruptus. אֲמַנָּה, אֲמַנְתִּים. Cic. pro Plancio. Quimque illo nemo esset neque integror, neque sanctior. Integer homo & castissimus. Idem 1. de Orat. Integer ævi, dicitur cui adhuc ætas integra est. אֲמַנָּה. Ita Ennius deos integros ævi vocat, quod quum immortales sint, nihil de eorum ævo imminuat. Cæl. lib. 1. de bell. civil. Integra loca, i. intacta à pabulatoribus. Liv. lib. 4. d. 4. Integra regio, non populata. Ovid. Eleg. 6. lib. 4. Trist.

Integer est melior nitidis gladiator arenis (quam saucius.)
Ibid. Eleg. 3. lib. 3.

Integer hanc potui nuper bene reddere vitam.

(i. nondum exul, sive nondum capite minutus.) Idem Eleg. 1. lib. 5.

Integer est lectus, lata & juvenilia lusi.

Plaut. Pseud. sc. 2. a. 1. Ubi sunt? ubi latent? quibus ætas integra est.

Idem Sueton. in Calig. cap. 25. Ovid. lib. 13. Metam.

Addo quod iste tuus tam raro pralia passus

Integer est clypetes.

Sueton. in Auct. cap. 19. Neque etate, neque corpore integer. Cæl. lib. 1. de bell. civ. Ut integerima essent ad pacem omnia. Liv. lib. 5. d. 5. Integratoris judicij & à favore, & ab odio. Idem lib. 9. Integra gens à cladi bus belli. ¶ Integrum mihi est, significat in potestate mea est, possum iure & commodè. Cic. pro Rab. Ego autem, si mihi esset integrum, suscipitem hoc crimen, agnoscere, confiterer. ¶ In integro res esse dicitur, quæ adhuc potest vel fieri, vel omitti. Idem lib. 3. de Orat. Sed quoniam hæc jam neque integra esse possunt, &c. ¶ Integer, pro firme, recenti, & laboribus non fracto. Cæsar lib. 1. de bell. civil. Quum crebrò integri defessis succederent. Item pro sobrio, & abstinenti. Cic. de nat. deor. Multò plura evenient, si ad quietem integrum iremus: nunc onusti cibo & vino perturbata & confusa cernimus. ¶ ¶ Integræ frontis homo (qui homini perfictæ frontis impudentique opponitur) id est, illætæ verecundiae ac pudoris. ¶ ¶ Integrum se servare, pro neutri se addicete. Idem ad Att. lib. 7. Quod me amicissime admones, ut me integrum, quoad possim, servem, gratum est. ¶ Integrum restituere, est in pristinum statum reducere. Terent. in Phorm. Si hoc videtur, quod te absente hic filius egit, restitui in integrum æquum est. Cic. 7. Verr. Ut damnati in integrum restituantur, vincit solvantur. Senec. cap. 22. de consol. ad Marc. In integrum restituimus (morte scilicet). ¶ Hinc adverbia, Ab integrò, denud, rursus. ιχνητηρία. Virg. 4. Elog.

Magnus ab integro seclorum nascitur ordo. De Integro.

Idem Terent. Heaut. Ratio de integro ineunda est mihi. De integro incidere in morbum. Cic. ad Cornif. Epist. lib. 12.

Integro, as: Rursus inchoo, instauro, innovo. { שְׁלָמִים, שְׁלָמֵלֶת hecheliph. ιδιονομάζω. GALL. Faire ou rendre entier, restaurer. ITAL. Reintegrale. GERM. Wider ergänzen / widenumb anheben / erneuern. Hisp. Enterar à otra cosa. ANGL. To repair, to restore. } Virg. 4. Georg.

—ramoque sedens, miserabile carmen.

Integrat.

Liv. lib. 5. Simul ut ab religione animos remiserunt, integrant seditionem Tribuni plebis. Cic. 1. de Invent. Sic animus defessus audiendo, aut admiratione integratur, aut risu renovatur. Stat. 8. Thebaid.

— bellum integrabat Enyo.

Liv. 6. ab Vrb. Integrare pugnam.

Integrâco, is: Integrator, Instaurator, ab integro redeo. { שְׁלָמִים, שְׁלָמֵלֶת GALL. Retourner en son entier, se renouveler. ITAL. Essere fatto intero, essere reintegrato. GERM. Widerumb erenwert werden. Hisp. Enterarse. ANGL. To make new again, to be renewed. } Terent. Hoc malum integrascit. Ubi Donatus, integrascit, i. integratur.

Integritas, atis, Incorruptio, innocentia. { שְׁלָמִים, שְׁלָמֵלֶת summah. אֲמַנָּה, אֲמַנְתִּים. GALL. Intégrité. ITAL. Integrità. GERM. Aufrichtigkeit des gemürs und leibs / frommheit. Hisp. Entereza. ANGL. Uprightness. } Cic. 3. Verr. Mulierem eximia pulchritudine, sed eam summa integritate, pudicitiaque existimari. Idem 2. de Orat. Eadem facultate frus hominum ad perniciem, & integritas ad salutem vocatur. Integritas corporis, id est, integra valetudo. וְיִתְאַחֲרָה. Cicer. de fin. Quod cumulatur ex integritate corporis, & ex mentis ratione perfecta. ¶ Integrum corpus etiam esse dicitur à Medicis, cum febre vacat: quibus integritas, i. אֲמַנָּה, est febris vacitas.

Integritudo, integritas. D. lib. 29. tit. 1. l. 1. initio ex verbis mandatis: Secutus animi mei integritudinem erga optimos fidelissimosque commilitones.

Integrè, adverbium: Putè, sincerè, castè. { שְׁלָמִים, שְׁלָמֵלֶת. GALL. Entierement, sincerely. ITAL. Integramente. GERM. Aufrichtiglich / genetisch. Hisp. Enteramente. ANGL. Uprightlie. } ut, Integrè vivere, apud Cic. 4. de fin. Incorruptè atque integrè judicare. Idem 1. de fin. Castè, integrèque versati in periculis amicorum. Idem pro legge Manil.

INTÉGO, is, etc: Tego. { שְׁלָמִים, שְׁלָמֵלֶת. GALL. Courir. ITAL. Coprire. GERM. Bedekken. Hisp. Cubrir. ANGL. To cover. } Caesar 2. bell. civil. Integebantur porticus liguis conjugatis inter se. Liv. 7. bell. Punic. Postquam neque in æquum dimitti agmen vidit, & tum loci altitudine, tum vallo etiam integri Romanos, &c.

Integumentum, i, quo quid integratur. { שְׁלָמִים, שְׁלָמֵלֶת. GALL. La couverture. ITAL. Coprimento, coperta. GERM. Ein decke. Hisp. Cobertura. ANGL. A cover. } Liv. 10. bell. Macedon. Deorum capita, quæ in lectis erant, avertserunt scs fanaque cam i-

tegumentis, quæ Jovi apposita sunt, decidere. Cic. in Pisonem, Veto ne quis sit, qui istius insignem nequitiam, frontis involutam tegumentis nondum cernat.

Intectus, אֲמַנְתִּים. Detectus & nudatus. Cornelius Tacitus lib. 10. Producuntur propè intecto corpore.

Integre, Integrasco, Integritas: vide Integer.

Integumentum: vide Intego.

INTELLIGO, is, xi, etum: Cognosco, mente percipio. { שְׁלָמִים, שְׁלָמֵלֶת hischil. ουινι. GALL. Entendre. ITAL. Intendere. GERM. Verstehen. Hisp. Entender. ANGL. To understand. } Asconius 2. in Verr. Intelligitur aliquid argumentis, animadvertisit sensibus pizenenti animo utentibus. Item, Legimus oculis, ergo intelligimus quum planè perspicimus. Intelligere, pro sentire alterius dolorē, Senec. dixit cap. 4. al. 23. de consol. ad Polyb. Plaut. Capt. sc. 2. a. 1. Semper sensi te amicum filio esse, & illum intellexi tibi. Idem Mos. sc. 3. a. 1. Quid oleant nescias, nisi quod male olere intelligas. Idem Capt. sc. 2. a. 1. Tum demù nostra intelligimus bona cum ea amissimus (i. agnoscamus.) Idem Amphit. Alcmenam state ante ades saturam intelligo (i. video.) Idem Pseud. sc. 5. a. 1. Statum vide hominis, quasi basilicum. S. Bene confidenterque astitisse intelligi. Quincil. Proprio intelligendi ambitu (i. judicandi de pictu.) Ovid. Eleg. ult. lib. 3. Trist. Nullus hæc cuius intellectus auribus utar, adeo. Cic. ad Tyrone. Tu iste, si quid librarii mea manu non intelligent, monstrabis. Terent. in Andr. Quantum intellectus sensi sententiam de nuptiis. Cic. 3. de nat. deor. Sed ea magis ex aliorum contentione, quam ipsa per se cognosci atque intelligi potest. ¶ Intelligitur, impersonale. Idem 1. de fin. Ex quo intelligitur, nec intemperantiam propter se fugiendam esse. Idem de amic. Id si minus intelligitur quanta vis amicitie, concordia que sit, ex dissensionibus atque ex discordiis percipi potest. ¶ Hujus compositum est Subinteligo, quod significat Mediocriter intelligo.

Intellexes, pro intellectu. Plaut. Cistel. Diis herclè habeo gratiam nam nō intellexes, nunquam crede amitteres.

Intellēctus, us: Nobilissima animæ rationalis pars, quæ & Mens & intelligentia dicitur, qua prædictus homo, unus ceteris antecellit animantibus, cuiusque opera res incorporeas, & ab omni materia junctas notiones atque formas solus apprehendit. { שְׁלָמִים, שְׁלָמֵלֶת haschel. וְיִתְאַחֲרָה, GALL. Entendement. ITAL. Intellett. GERM. Der verstand. Hisp. Entendimiento, potencia del anima. ANGL. The understanding. } Tacit. lib. 13. At quibus altior intellectus: est, qui secretæ noverant. ¶ Impropriè tamen passim apud scriptores Intellectus vocabulum etiam de brutis animantibus dicitur, in eodem scilicet significatione, qua nos & sensus, & perceptionis, & cognitionis verbis utimur. Plin. lib. 8. cap. 42. de equis, Nam idem ad currus juncti, non dubie intellectum adhortationis, & glorificationis. Idem lib. 20. cap. 35. Columbis inest quidam gloria intellectus. ¶ Intellectus, pro notione rei. Quint. lib. 5. cap. 10. Vnde quædā divisos intellectus habent. Idem lib. 1. c. 11. Quidam litteris instituendos, qui minores septem annis essent, non putaverunt, quod illa primum ætas & intellectu disciplinarum capere, & labore non possit. Idem, Hoc positum est in communis intellectu. Quintil. Senior decl. 27. Verba enim ambigua, & in plures intellectus dicuntur. Sic intellectus saporum, id est, perceptio, & sensus. Plin. lib. 11. cap. 37. Intellectus saporum est ceteris in prima lingua, homini in palato.

Intellîgens, tis, nomen ex participio. Sagax, ingeniosus, sapiens, docti, prudens. { שְׁלָמִים, שְׁלָמֵלֶת metbin, כובן, malón, מַשְׁכִּיל, maschil. GALL. Entendu, connoissant. ITAL. Intelligent, dotto. GERM. Verständig. Hisp. Entendido, docto. ANGL. Vyse, understanding. } Terent. in Eunuch. Dii immortales, homini homo quid præstat? stulto intelligentis quid interest? Intelligens Principis, Compertum habet Principis ingenium. Plin. Epist. 113. Designatus ego Consul, omnibus, eti non adulatio, specie tamen adulatio abstinui, non tanquam liber & constans, sed tanquam intelligentis Principis nostri, cuius videbam hanc esse præcipuum laudem, si nihil quasi ex necessitate decernerem.

Intellîgenter, adverbium. { שְׁלָמִים, שְׁלָמֵלֶת. GALL. Intelligiblement. ITAL. Intendemente. GERM. Verständlich. Hisp. Entendose. ANGL. Cuningly, by skill. } Cic. in Partit. Sumuntur autem trium rerum gratiæ: ut amicè, ut intelligenter, ut attente audiamus. Intellîgentia, æ: Facultas animæ nobilissima, qua res etiam incorporeas, ab omni materia abstractas contemplamur. Mens, animus, intellectus. { שְׁלָמִים, שְׁלָמֵלֶת binah, תְּבִינָה, tubinah, שְׁלָמִים, שְׁלָמֵלֶת haschel, וְיִתְאַחֲרָה, וְיִתְאַחֲרָה, GALL. Intelligence, connoissance. ITAL. Intelligenza. GERM. Der verstand. Hisp. Obra del entendimiento. ANGL. Knowledge witt. } Cic. 1. de nat. deor. Mens simplex fugit intelligentia nostræ vim ac notionem videtur. Idem 2. de div. Pars animi, quæ rationis atque intelligentiæ sit particeps. Idem in Univers. Deus intelligentiam in animo, animum conclusit in corpore. ¶ Intelligentia item dicuntur particulares notiones quas mens apprehendimus. Idem 1. de Leg. Natura homini rerum plurimorum obscuras & necessarias intelligentias enodavit, tanquam fundamenta scientiæ.

Intellecualis, e. Sic Latinis lubuit exponere, quod Gracis est, magis vel venit.

Intelligibile, quod mente percipi potest. { שְׁלָמִים, שְׁלָמֵלֶת. GALL. Qui se pentent. ITAL. Che si può intendere. GERM. Verständlich. Hisp. Cosa que se puede entender. ANGL. That may be understood. }

Intellones, folles lucernarum. Gl. Isid. ¶

INTEMERANDVS: Non violandus, aut contaminandus: referuntque ad res sacras. { שְׁלָמִים, שְׁלָמֵלֶת. GALL. Qui on ne doit point corrompre. ITAL. Che non deve esser violato. GERM. Ni zu beschädigen noch zu verwaschen. Hisp. Cosa que no debe ser corrompida. ANGL. That ought not be despoiled or violated. } Valer. Flacc. 5. Argon.

— An marcia templis

Intemeranda minus?

Intemeras, a, um: Inviolatus, incorruptus. { שְׁלָמִים, שְׁלָמֵלֶת apim 3.

ἀπλαντός, ἀπλάντος, ἀφίλετός. GALL. Qui n'est point violé. ITAL. Inviolato, incorrotto. GERM. Unbesleckt/ungeschändt. HISP. No corrupto. ANGL. Undesuled, or violated. { Virg. 2. Aeneid.

Per si qua est, qua restat adhuc mortalibus usquam,
Intemerata fides.

{ Intemerata sacra dicuntur, quæ titè perfecta sunt, ut sacrificii ratio exigebat. Idem 3. Aeneid.

Corripio è stratis corpus, tendóque supinas
Ad cælum cum voce manus, & munera libo
Intemerata foci.

Ubi Servius: Intemerata, i. ritè perfecta, ut si leniter est fundendum vimum, aut mola injicienda, sic hunc, ut ratio exigit sacrificii: aliter si fiant, temerata ac turbata sunt sacra.

INTEMPERANS, tis: Immoderatus, incontinentis, voluptatibus & ventri præter modum indulgens. { ἀνηστής, ἀνθέτος. GALL. Intemperant, immoderé. ITAL. Intemperato, immoderato. GERM. Unmäßig. HISP. Desemplado. ANGL. That can not be sile his lusts and affections. { Cic. de senect. Libidinosa etenim & intemperans adolescentia effæctum corpus tradit senectuti. Liv. lib. 4. bell. Punic. Avidus atque intemperans plebeiorum animus. Cic. 1. Acad. Intemperantis etiam arbitror esse scribere, quod occultati velit. Liv. lib. 6. dec. 4. Intemperantior in agendo Valerius, &c. Senec. cap. 6. de consolat. ad Helv. Quid intemperantius hoc faxo?

Intemperantiæ, x: Incontinentia Ἑ Temperantia, modestia. { ἀνθέτος, ἀργεῖα. GALL. Intemperance, incontinence. ITAL. Intemperanza, incontinenza. GERM. Unmäßigkeit, Hisp. Desemplanza. ANGL. Incontinence. { Cic. 4. Tusc. Omnium autem perturbationum fontem esse dicunt intemperantiam, quæ est à tota mente, & à recta ratione defecatio, sic averta à præscriptione rationis, ut nullo modo appetitiones animi nec regi, nec contineri queant. Plin. lib. 11. cap. 37. Intemperantiam risus constare lienis magnitudine quidam putant.

Intemperantē, adverbium, immoderatè, immodecē. { οὐτίς. GALL. Intemperament, demesurément. ITAL. Inteperante. GERM. Unmäßigtlich. Hisp. Desempladamente. ANGL. Immoderatlie. { Cic. 1. Philipp. Nimirū iracundè hoc quidem & valdè intemperanter. Idem 1. Philipp. Ne honoribus nostris elatus intemperantiū suis opibus utatur.

Intemperantissimè, adverb. Apuleius in *Apologia*, Apud omnes intemperantissimè gloriatur.

Intemperatè, aliud adverbium, incontinenter. { ἀνθέτος. GALL. Intemperament, sans mesure. ITAL. Stemperatamente, senza modestia. GERM. Unmäßigkeit/über die maß/unzimlich. Hisp. Desemplada-mente. ANGL. Immoderatlie. { Cic. de Univers. Qui autem immoderatè & intemperatè vixerit, cum secundus ortus in figuram muliebrem transferet.

Intemperatūs, a, um: Incontinentis, immodicus. { ἀνθέτος, ἀργεῖς. GALL. Intemperé, immodér, déreiglé, démesure. ITAL. Incontinent, intemperato. GERM. Unmäßig. Hisp. Desemplado. ANGL. Intemperat, immoderat. { Cic. in Pison. Quid ego illorum dierum cupulas, quid lætitiam & gratulationem tuam, quid cum tuis sordidissimis gregibus intemperantissimas perpotationes prædicem? &c. Idem de Amic. Intemperata quædam benevolentia.

Intemperatæ, atum: Erant quædam deæ habentes vim nocendi, & per intemperantiam lœviendi: quas Cato d' re ruf. cap. 141. facto sacrificio jubet propulsari. { εἰσῆνε, διώδησε. Plaut. Mil. sc. 5. a. 2. Quæ te intemperatæ tenent. Idem Amphitr. sc. 4. a. 4. Quæ hospes intemperatæ: ut tu meum verberes! Idem Capt. sc. 3. a. 4. Clades, calamitas, intemperatæ (de parasito.) Idem Aulul. sc. 3. a. 4. Larvæ hunc atque intemperatæ agitant senem. Idem Amph. Dii vestram fidem, quæ intemperatæ nostram agunt familiam!

Intemperatæ, ei: Rerum mistarum inconveniens temperatura. { ὀνεγγεία. GALL. Indisposition, intemperance. ITAL. Mala dispositione, di-temperanza. GERM. Unrechtmäßigkeit/vngewitter. Hisp. Desemplanza. ANGL. Unseasonableness, untemperantness. { Sic intemperiem cœli dicimus, quum aëris est immoderatè aut calidus, aut frigidus, aut humidus, aut siccus: ut apud Senec. cap. 18. de consol. ad Marc. & Liv. lib. 3. ab Vrb. Annona propter aquatum intemperiem laboratum est. Colum. lib. 1. in prefat. Sæpe numero civitatis nostræ Principes audio culpantes modò agrorum infœcunditatem, modò cœli per multa jam tempora noxiā frugibus intemperiem. Liv. 8. ab Vrb. Fœdus insequens annos, seu intemperie cœli, seu humana fraude fuit.

Intempestæ nox. { ἀσφρογνία. Le temps de la nuit, que tout le monde repose, comme le minuit. ITAL. Quand' ogn' un dorma. C. R. M. Die stille nacht/an deren etwas anzugahen unzeytig ist. Hisp. En silencio de la media noche. ANGL. Midnigh. { Varr. lib. 6. de Ling. Lat. Inter vesperuginem & jubar dicta nox intempesta: ut in Bruto Cassi, quo dicebat Lucretia: Nocte intempesta nostram devenit domum. Intempestam Ælius dicebat, quum tempus agendi est nullum: quod alii concubium appellatunt, quod ferè omnes tunc cubarent: alii ab eo quod sileretur, silentium noctis: quod idem Plautus Contineñum. Videbitur (inquit) factum volo, redito conticinio. Hæc Varr. Virg. 1. Georg.

aut intempesta filet nox.

Et 3. Aeneid.

Et lunam in nimbo nox intempesta tenebat.

Liv. 7. ab Vrb. Ab Samo intempesta nocte venit. Cic. 7. Verr. Repente nocte intempesta servorum armatorum fit concursus, atque impetus. Macro. lib. 1. Satur. & Censorinus de die natali, cap. de diebus, Intempestam noctem docent esse eam partem noctis, quæ est inter noctem concubiam, & medium noctem, putatque dictam intempestam, quasi intempestivam, quod ea pars noctis intempestiva sit rebus agendis. Intempesta Graviscæ. Virg. 10. Aeneid.

Et Pyrgi veteres, intempestaque Graviscæ.

Intempesta autem, hoc est, pestilentis, & cœli intemperie atque injuria insalubres. Dictæ autem Graviscæ, authore Catone in origin. apud Servium, quod cœlum grave sustinerent.

INTEMPESTAS, atis, intemperies: ut, Intempesta cœli, hoc est, injuria Calepini Pars 1.

ri. { ὀνεγγεία. GALL. Hors heure, temps, ou saison, indisposition de temps. ITAL. Mala dispositione, indispositione d'aria, o di tempo. GERM. Ungericht. Hisp. Indisposition de tiempo. ANGL. Unseasonableness. { Plin. lib. 58. cap. 6. Malum patremfamilias, quisquis interdiu faceret, quod noctu posset, nisi intempestate cœli.

|| Intempestivitas, ἀκραι. Gell. lib. 13. cap. 16. Cum abortio quibusdam, non partus videretur mensis octavi intempestivitas. ||

Intempestivus, a, um, quod sit præter opportunatatem temporis, inopportunus, molestus. { ἀραιός, ἀραιός. GALL. Hors temps & saison, incommodo, mal à propos. ITAL. Fuor di tempo, importuno. GERM. Unzeitlich/das zu ungeldigner und unkommischer zeit beschicht. Hisp. Cosa fuera de su tiempo. ANGL. That is doone of season. { Habētque antitheta, Tempestivus, opportunus. Cic. de Amic. Nunquam intempestiva, nunquam molesta est amicitia. Idem ad Atticum, lib. 4. Si nihil habebis, tamen scribas aliquid: nunquam enim nihil tua aut intempestiva epistola, aut loquax visa est. Sen. cap. 9. de cons. ad Marc. Intempestivus monitor. Idem cap. 17. al. 36. de cons. ad Polyb. Intempestivus lusus (alex.) Gellius cap. 14. lib. 8. Intempestivus homo. Velleius, Immodica & intempestiva libertate uti. Ovid. 6. Fast.

Intempestivo cum rudit ille sono.

Idem Eleg. 5. lib. 4. Trist.

— néve —

Intempestivus nominis obfet honor.

|| Intempestivus, pro portento, & mali ominis. Plin. lib. 18. cap. 35. de indicis tempestatum: Anseres continuo clangore intempestivi, pecora exultantia, & indecora lascivia ludentia eandem significacionem habent.

Intempestivè, adverbium: Importunè. ἀργίας. GALL. Hors heure, temps & saison. ITAL. Fuori di tempo, di stagione. GERM. Zu unzeit, oder zu ungelegner zeit. Hisp. Fuera de tiempo y hora. ANGL. Unseasonable, out of due tyme. { Cic. lib. 1. Offic. Ne si irascamus, aut intempestivè accedentibus, aut impudenter rogantibus, in morositatem inutilem & odiosam incidamus. Col. in Proæm. Et ne singulos intempestivè nunc prosequar, &c.

|| Intemporalis, æternus, nullo tempore finitus. Prud. ||

INTENDO: Vehementer tendo, vel extendo, contendō, adduco. { ἀνθέτω mathách, πνεύμα schatách, τὸν natáb. cœliria, imtráia. GALL. Tendre, étendre. ITAL. Tirare, drizzare. GERM. Spannen. Hisp. Tender, estender, éntesar. ANGL. To stretch, to reache, to bende. { Plaut. Menach. sc. 1. a. 1. Quām magis intendas (hæc vincula sup.) tantò adstringant arctiūs. Suet. in Tib. cap. 62. Auxit intenditque sœvitiam. Plaut. Pseud. sc. 7. a. 4. In hunc intende digitum. G. II. cap. 4. lib. 6. Intendere oculos in cœlum. Idem cap. 7. lib. 3. & Liv. lib. 6. d. 4. Intendere iter aliquò (i. iter dirigere: Galli dicunt, Tendre chemin quelque part.) Idem ibid. Fugere intendit. Ii hostem persqui intendunt. Item, altum petere intendit. Idem ibidem. Idem lib. 7. ab Vrb. Nox interdiu visa est intendi. Item lib. 1. ab Vrb. Primis se intendentibus tenebris. Cic. 7. Verr. Tabernacula quemadmodum consueverat tempotibus æstivis, quod anteja demonstravit, carbassis intenta velis collocari jassit in littore. Idem in Catone, Intentum animum, tanquam arcum habebat, nec languens succumbebat sene-ctui. ¶ Intendo, aliquando idem est quod animadverto, diligenterque animo spece, atque intueor. { igni. Virg. 5. Aeneid.

Intenti expectant signum.

Hinc intendere animum tci alicui, est animum adjicere & applicare. Salust. in Jugurtha. In regnum Adherbalis animum intendit. ¶ Intendere animum in re aliqua, per translationem dicimus, pro eo quod est Rei alicui arduæ totis ingenui viribus incumbere: cui opponitur, Relaxare animum, quod est intensam animi curam te quapiam jucundiore remittere. Cicet. in Hortensio: Quæro, non quibus intendam rebus animum, sed quibus relaxem. Sueton. in Neron. cap. 32. Intendere animum calumniis. Idem in August. cap. 35. Ut quisque animum intendet. || ¶ Intendere injuriam. Velleius Patet. hist. 2. Spernetet injurias, quæ ab aliis intendebantur. || ¶ Intendum Intendere idem est, quod innescere, illigare. { inwixere. Virg. 2. Aeneid.

— & stuprea vincula collo.

Intendunt.

Präcipere, vel actionem intendere, idem est quod agere. l. 8. D. si servit. vind. l. 6. D. si ususfr. petat. l. 139. D. de verb. sig. Et Cic. in Quintiana, Sibi cum nuper edidit socium, quem quomodo nunc intendit, ne in vivorum quidem numero tum demonstrat fuisse. Vell. Intendere injurias, pro illo ferre. Plaut. Mil. sc. 4. a. 2. Pergin' scelste intendere atque hanc arguere. Hinc intentio passim pro actione. l. 9. D. ad exhib. l. 66. de judic. & multis aliis locis.

Intentus, sive intensus, utrumque dicitur partici. p. Extensus, porrectus. { ἀνθέτω mathách, πνεύμα schatách, τὸν natáb. cœliria, imtráia. GALL. Tendu, étendu. ITAL. Intento, teso, steso. GERM. Gespannen/gestreckt. Hisp. Tendido. ANGL. Streched out, bended. { Cic. de Orat. Voces ut chordæ sunt intentæ. Plin. lib. 8. cap. 8. Intentos, irgentes arcus defigunt humi. Quint. Intenta loris sella. ¶ Intentus, attentus. { ἀνθέτως. Liv. 3. ab Vrb. Operi certè (id quod constat) agresti intentus, &c. Quintilian. lib. 10. cap. 1. Vix singula quisquam intentissima cura consequi possit. Tibull. lib. 4.

Intentaque tuis precibus se prabuit aure.

Ovid. Eleg. ult. lib. 3. Trist.

Mens intenta suis ne foret usque malis.

Senec. cap. 2. de consol. ad Marc. Intenta in eam rem & affixa.

Intentè, adverbium, accuratè, diligenter. { in pœnas. GALL. Attentivè, diligemment, soigneusement. ITAL. Intentemente, diligente-mente. GERM. Fleißiglich / anhöchlich. Hisp. Diligentemente y con cuidado. ANGL. Diligentlie, as it were for him self. { Audie aliquem intentè & modestè. Quint. lib. 2. cap. 2. Plin. Epist. 4. Non me hercule tam meas sunt, quæ mea sunt, quām quæ tua: hoc tamen differunt, quod soliciiūs & intentiūs tui me, quām mei te excipiunt. Liv. 7. bell. Punic. Hostilium intentiūs monuit, ut in eo spem non moturos quisquam Herules ponere.

K K K 3

Intentissimè,

Intēntisimē, adverb. Lamprid. in *Heliogab.* Expectans tamen intentisimē quando ei nuntiaretur consobrinus oculus.

Intētūs, us, ui, verbale : Extensio, adductio, contentio & Remissio. { *intēnsiō, intēnsiōs.* GALL. Extension, contention, effort. ITAL. Stendimento, forzamento. GERM. Das aufstrecken. HISP. Estendimiento, esfuerzo. ANGL. A stretching out. } ut, Intentus gladii in jugulum. Intentus palmarum, id est, manuum extensio, cum quadam comminatione : cuiusmodi fieri videmus in seditione & discordia, aut reclamatio alicujus turbæ, cuius non solum voces, verum etiam manus intensæ conspicuntur in eum, quem explodere & ejicere cupiunt. Cic. pro *Sest.* Voces quidem, & palmarum intentus, & maledictorum clamorem omnem profuderunt.

Intētio, sive Intensio & remissio. { *nuvād mischtāch, וְמִנְחָרָה, pīn chōzek, intēnsiō.* GALL. Estendue. ITAL. Stendimento. GERM. Spannung/aufstreckung. HISP. Estendimiento. ANGL. A stretching, retching or bending out. } Colum. lib. 6. cap. 6. Cruditatis signa sunt crebri ructus, ac ventris sonitus, fastidia cibi, nervorum intentio, hebetes oculi. Sen. c. 8. de conf. ad *Helv.* Aequali intentione diffusus spiritus per omnia. Idem cap. 15. de *tranquill.* Non in eadem intentione retinenda mens. ¶ Quintilian. Paucorum annorum intentione hæc discentur. Intentio corporis. Cic. 1. Tusc. Intentio vocis, apud eundem. ¶ Intentio, & remissio contraria. Idem 2. Tusc. Ut onera contentis corporibus facilis feruntur, remissa opprimitur: si nullum animus intentione sua depellit pressum omnem ponderum, remissione autem sic urgetur, ut se nequeat extollere. ¶ Est præterea intentio, finis quo animus, ad id quod intenditur, dirigitur: propositum. Plin. in *Epist.* Tu ergo intentionem scribentis accommodes. ¶ Intentio etiam accipitur pro attentione animi, diligentia & studio. Quint. lib. 8. c. 2. Idipsum in consilio est habendum, non semper tam esse acrem judicis intentionem, ut obscuritatem apud se ipse discutiat. Plin. in *Epist.* Ut tantum curæ intentionis que suscipere & possint, & velint. Gell. cap. ult. lib. 13. Quæ legero, tuam impedit intentionem, i. attentionem, sive sententiam. ¶ Pro munere, sive officio. Idem cap. 2. lib. 15. (Vini) nos reddit latiores, atque ad intentiones rursus capiendas habiliores, &c. id est, ad munera, sive officia. ¶ Item, Pio majore propositione argumenti non semel apud Quintilian. ponitur. ¶ Intentio, apud Oratores, est oratio crimen in aliquem intendens. Cic. 1. de *Invent.* At si qua intentionis depulsio non est, ea nec constitutio, nec pars constitutionis est. ¶ Intentio, augmentum, incrementum. éntēmōs. Gell. lib. 16. cap. 5. Ve, particula (sicut quædam alia) tum intentionem significat, tum minutionem. Item Quintilianus, Paucorum annorum intentione hac discentur.

Intēto, as, are : Comminor, minitor, minas jacio. { *ἀγνοεῖσθαι, ἀποτίνειν, ἀπάλιω.* GALL. Menacer. ITAL. Minacciare. GERM. Trauen. HISP. Amenazar, d'attentar. ANGL. To menace or boast, to stretch out often. } Cic. 5. Tusc. Dolor ardentes faces intentat, is fortitudinem & patientiam se debilitaturum minatur. Virg. 1. Æneid.

Præsentemque viria intentant omnia mortem.

Liv. lib. 8. bell. Macedon. Uno in loco ferro ignique gesta res est, à duobus irrito incepto, quum intentassent magis quam inissent certamen, Etoli abscesserunt: id est, quum non tam certamen inissent, quam specie certaminis hosti terrorem incutere conati essent. ¶ Intentare manus alicui, pro injicere. Hircius, sive Oppius 6. belli Hispan. Eum qui legatos jugulasset, lapidate, & ei manus intentare cœperunt. Apud Liv. 6. ab Vrb. Intentare vim, arma, Apud Cic. in Milon. Intentare sicam: quod pro Milone dixit Senec. epist. 72. Intentare manus in oculos. Item Intentare, pro objicere. Liv. lib. 1. dec. 5.

Intentatio, nis, verbale. Senec. 2. de *Ira.* Ne nos oscitatio aliena sollicitet, nec oculi ad intentionem subitam digitorum comprimantrur. Intētūs, particip. *ἀπέλασθαι.* Liv. 9. ab Vrb., Gladii etiam plerisque intentati, & vulnerati quidam, necatique.

Intētūs, a, n, nō, noīnō : Non expertus, non tentatus. { *ἀπέλασθαι.* GALL. Qu'on n'a point experimenté ni essayé. ITAL. Non provato, ne esperimentato. GER. Unversucht oder unversachen. HISP. No experimentado. ANGL. Not assayed. } Cic. in Lilio, Nemo est qui non quo cum consuevit libentius utatur, quam intentato & novo. Hic autem locus ex vetusto codice sic legitur: Acqui in ipso equo (cujus modò mentionem feci) si nulla res impedit, nemo est qui non eo quo consuevit, libentius utatur, quam tractato & novo. Virg. 10. Æneid.

— *hic intentata manebat.*

Senec. cap. 8. al. 27. de *consolat. ad Polyb.* Intentatum opus Romanis ingenii.

INTÉP̄O, es, ere, & Intepisco, scis : Incalesco, tepidus fio. { *χλυρός.* GALL. S'atiedir, devenir tiede. ITAL. Divenir tepido. GERM. Warmlechtig werden. HISP. Entibiarde. ANGL. To waxe warme. } Propertius lib. 4. Eleg. 1.

Et latus astivis intepet Vmber aquis.

Ovid. 5. Fast.

Et varia radiis intepuero come.

Intēr, extra compositionem medium quiddam significat, & tam de loco, quam de tempore, & persona dicitur. { *ἐντός.* GALL. Entre, au milieu. ITAL. Tra, fra. GERM. Zwischen. HISP. Entre. ANGL. Between. } Cic. Attic. lib. 3. Inter me & Brundusium Cæsar est. Idem 2. Verr. Ut dies quadragintaquinque inter binos ludos tollerentur. Idem de Amic. Quæ saxe inter me, & Scipionem de amicitia disserbantur. Inter cœnam, hoc est, in cœna, vel dum cœnatur. Idem 2. Philipp. Si inter cœnam in suis illis immanibus poculis hoc tibi accidisset. Inter falcatios venire, dixit idem Cic. in Catil. pro eum in locum, ubi sunt falcatii. Dico, inquit, te priore nocte venisse inter falcatios (non agam obscurè) in M. Leccæ domum. Gell. cap. 7. lib. 4. Valerius Probus Grammaticus inter suam æratem præstanti scientia fuit (i. suæ æratæ). Galli dicunt, de son temps, ou en son temps.) Idem cap. 1. lib. 3. Inter ambulandum. Idem cap. 12. lib. 11. Inter ridendum. Liv. lib. 4. d. 4. Inter ipsum pugnæ tempus. Et, Inter discrimen pugnæ. Ibid. Item, Inter noctem lux orta. Idem lib. 2. d. 4. Et Plaut. Aut. sc. 5. a. 2. Egomet mecum ceipi cogitare vias. Suet. in Cæs. c. 84. Inter ludos cantata sunt quædam, &c. (i. in ludis.) Liv. lib. 2. ab Vrb.

Inter patres lectus (i. in patrum numerum.) Suet. in Othon. c. 2. Alle. Etus inter patricios. Idem in Calig. c. 45. Inter hæc, &c. Quintil. Inter manus Centurionum jaçabantur. Plaut. Men. sc. ult. a. 5. Memini ne inter homines deerrare (i. in tutba.) Idem Capt. sc. 4. a. 3. Inter scutum saxumque sto. Senec. cap. 10. de conf. ad Marc. Inter vitam & mortem (morbis) detineri. Velleius. Dum inter ducem & supplcum tumultuatur (i. dum dubitat, an dignitatem retineat, an vitam.) Liv. 8. dec. 5. Qui inter præsidia fuissent (i. intra.) Gell. c. 13. lib. 16. Inter undas adnavit Delphin. Senec. cap. 15. al. 34. de conf. ad Polyb. Dum inter homines erat. Plaut. Men. sc. 1. a. 2. Hominem inter vivos querimus mortuum. Tibull. lib. 4.

Fertilis hanc interposita est, interque rigentes.

Plaut. Men. sc. 2. a. 5. Inter ancillas federe, lanam carpere. Idem Pseud. sc. 1. a. 5. Alter alterum inter se prehendunt. Idem Amphitry. Nos inter vos partite. Idem Moſt. sc. 1. a. 2. Abripite istum inter manus. Idem Capt. sc. 3. a. 2. Inter nos fuisse ingenio haud discordabili. Idem Men. sc. 2. a. 5. Nescio quid velitati estis inter vos duos. Idem Capt. sc. 3. a. 2. Amare inter se (i. invicem.) Idem Amph. sc. Amphitry. Pax inter vos duos. Idem Cure. sc. 2. a. 2. Inter se congruent: Idem Capt. prot. Inter se confinxerunt dolum. Idem Pſ. sc. 2. a. 4. Quæ inter nos duos convenit. Senec. cap. 6. de conf. ad Marc. Etat omnis inter luctus dies. Plaut. Moſt. sc. 1. a. 1. Qui mihi inter patinas exhibes argutias. Idem Pſ. sc. 5. a. 1. Inter se consenserunt. Ovid. Eleg. lib. 3. Trist. Invenies sedentem inter libtos & Pierides. || ¶ Inter manus. Quo genere loquendi præter Ciceronem sic usus est Cæsar b. civ. lib. 2. Argue hac agger inter manus proferebatur. || Inter se diligere, est se mutuo diligere. Cic. 1. de nat. deor. Dii inter se diligunt. Idem ad Quint. fratr. Pueri valent & nos, & inter se amant. ¶ In compositione saxe idem valet, quod in medio constituere: ut, Interpono, intersero. Modò privationem præ se fert: ut, Interficio, interimo. Modò in compositione auget, ut Interbibo, valde bibo. Interdico, interminor, cum potestate dico & prohibeo. ¶ Componitur autem ferè cum omnibus litteris, & integra manet: a, Ut interresco: b, ut interbibo: c, ut intercedo: d, ut interdico: e, ut intereo: f, ut interficio: i, ut interjacio: l, ut interlinio: (notetur intelligo, ubi r, mutatur in l,) m, ut interminor: n, ut interneco: p, ut interpollo: r, ut interregnum: s, ut intersum: t, ut interturbo: u, ut intervenio. Ab inter, sunt Interca, & Interim.

Intērālbīco, as, are. { *ἀλβίκος, αλβίκος γένεσις.* GALL. Est blanc par divers endroits. ITA. Ritirarsi al bianco. GERM. Weißlich sein. weiß fuhñ scheinen. HISP. Ser blanco en algunas partes. ANGL. To be white betwene or mixed with other coloures. } Et colorum album per intervalla ostendere, inter alias colores emicantem: quod in quibusdam variis coloris gemmis accidere solet, & in vistibus quibusdam, quarum subtegminis color distat à colore staminis. Plin. lib. 37. cap. 10. Leucochryso fit chrysolitho inter albante.

Intērālmā, *intērālmā.* Vulgo Teramo. Utbs Umbriæ: ita dicta, quid inter duos amnes sit constituta. || ¶ Alia ejusdem nominis V. E. Aprutii.

Intētamnia, chorda. Gloss. Isid. Intellige, quæ frequens est iter intu amnes.

Intērālā, orum, dicuntur intestina, à præpositione intrâ, eo quod intra corpus sint condita. { *εντρον μετάβιμον.* GALL. Entrailles. ITAL. interiori. GER. Die eingeweyd. HISP. Los intestinos, y entrañas. ANGL. The entrails of man or beast. } Plin. Medex sunt numeratae ad interanea. Idem lib. 9. cap. 43. Hamo devorato omni interanea evomunt, donec hamum egerant. Col. lib. 10. Quidam exemplis interaneis, occisas aves intus includunt, quæ tempore hyberno plumis suis delitescentibus apibus præbent teponem.

Intērārescerē, est penitus arescere, hoc est, omnino aridum fieri, sicut interbibere, funditus ebibere. { *εντρον εχοράδη.* GALL. Devenir sec ou tari, se secher, se tarir du tout. ITAL. Seccarsi affatto. GER. Verdotren. HISP. Secarse de todo punto. ANGL. To become utterly dry. } Cic. 5. Tusc. Nihil enim interarescere, nihil extingui, nihil cadere eorum, in quibus vita beata consistit.

Interbilo, is: Totum bibo. { *civis, Agemna.* GALL. Boire tout. ITAL. Bere affatto. GER. Gar aufstrincken. HISP. Beber todo. ANGL. To drinke out all. } Plaut. in Aul. sc. 5. a. 3. Præterea tibicinam, quæ interbibere sola, si vino scateat, Corinthiensem fontem Pirem potest.

Interbilo, as, are: Intervenio. { *ἐντρέψη.* GALL. Entrevenir, ou intervenir, survenir. ITAL. Intervenire. GER. Dargwischen kommen. HISP. Entrevenir. ANGL. To come in the meane while. } Plaut. in Moſt. His ego tibi præsidebo, ne ulla interbitet qualis. Verbum est antiquum, compositum ex inter, & ito, interposita littera b, causa solidioris soni.

INTÉRĀLŌ, as, are, intersero, seu interpono, quasi intervoco. Calo enim, voco est. { *μετρύπανειν, μετρύπανειν.* GALL. Mettre, ou inserre dedans, ou parmy. ITAL. Intraporre, intramettere. GER. Zwischen ein setzen. HISP. Entreponer. ANGL. To set or putt betwene as a day or yare. } Cato de re rur. cap. 150. Si intercalatum erit Calendis Maiis, annos xxx, ne amplius promittat. Plin. lib. 18. cap. 15. Ita ut xxi, annis continuis non intercalaretur. Liv. lib. 2. d. 5. In hoc anno intercalatum est. Idem ait lib. 5. d. 5. Suet. in Cæs. cap. 40. Fastos corredit jam pridem vitio Pontificum per intercalandi licentiam adeo turbatos, &c. ¶ Hujus verbi meminit & Macrobius, etiam de ratione intercalandi abunde differens. Julius Cæs. instituit unus ut dies quarto quoque anno intercalaretur, hoc est, intersereretur, unde bissextilem annum Plinius Intercalarem vocat, & Livius mensem dixit Intercalarium. De intercalandi ratione, vide Plutarch. in Numa, & in Cæsare. ¶ Intercalare, differre. Livius 9. ab Vrb., Sed si me audiatis priusquam dedantur, hic in comitio virgis cæsi, hanc jam ut intercalata pœnas usuram habeant. Budæus.

Intērālās, e: Interjectitus, interposititus. { *μετρύπανειν, μετρύπανειν.* GALL. Inseré. ITAL. Interposto. GER. Das man zwischen ein setzt oder spickt. HISP. Enxerido, entrepuesto. ANGL. That is sett or put betwene. } ut, Intercalaris mensis dictus est, cui inferebatur dies, qui deerat ad complendum annum, diversis quidem rationibus diverso

diverso tempore. Is autem niensis erat Februarius, quoniam erat ultimus anni. Non tamen intercalabatur in fine mensis, sed post vigesimum & tertium diem, Terminalibus jam peractis: deinde reliquos februarii dies, qui erant quinque, post intercalationem subjungebant, vetere religionis sue more, ut Februarium omnino Martius sequeretur. Vide de hoc plura in dictione *Bissexus*. ¶ Intercalares Calendæ dicuntur mensis intercalaris, id est, Februarii. Alii intelligunt Calendas Martias, non quod eo mense intercalentur dies, sed quod essent proximæ diebus intercalatis, id est, quod statim sequentur intercalationem, quinque tantum diebus interpositis, aut certè eo quod in omnibus mensibus dies qui Idus sequuntur, denominationem sumunt à mense subsequente. Cicero ad Ligarium famili. 6. Ego tamen quum ad tertium Calendas intercalares rogatu fratrum tuorum venissem manè ad Cæstrem. ¶ Intercalares dies, *ιεπόλημας ηγετας*, Græci embolismos, sive hyperbolicos nominant. ¶ Intercalaris versus, qui frequenter inter aliquos versus interponitur, ut est apud Virgilium,

Inceps Manalios mecum mea tibia versus.

Intercalarius, a, um, intercalaris, *ιεπόλημας*. Liv. 6. bell. Mac. Triumphavit mense intercalatio pridie Calendas Martias. Intercalaris mensis. Suet. in Cæs. cap. 40.

Intercalatum, ii, pro tempore quo intercalatur, ut annus cum cursu Solis conveniat. Cic. 4. Verr. Tunc Ceph. leditani decreverant intercalarium quadraginta quinque dies longum, ut reliqui menses in suam rationem reverterentur, *ιεπόλημας*.

Intercalatio, *ιεπόλημας*. Macrob. *Saturn.* lib. 1. cap. 15. Alterius ternos vicenósque intercalares expensabant intercalationibus quatuor.

¶ Intercalaris dies, *ιεπόλημας*, intercalaris. Macrob. *Saturn.* lib. 1. cap. 13. Sed octavo quoque anno, intercalatores octo affluebant dies ex singulis. ¶

Intercapēdo, inis: Intercitium temporis, vel loci, inter duo spatia intercepsum. { *Διάστημα, Διάχορημα*. GALL. Espace de temps, ou de lieu entre deux. ITAL. Intervallo, spatio di tempo, o di luogo tra due. GER. Der begriff oder weite zwischen zwey dingen. HIS. Espacio entro dos tiempos, o lugares. ANG. Distace or space of tyme or place. } Cic. Tironi famili. 16. Itaque jam me non pœnitit intercapēdinem scribendi fecisse. Idem 1. de finibus. Alii audaces, protervi, iidem intemperantes & ignavi permanentes: quas ob causas in eorum vita nulla est intercapēdo molestia. Sueton. in Aug. cap. 38. Post longam intercapēdinem (i. intervallum.)

INTÉRCÉDO, is, si, sum: Inter duo venio, me interpono. { *νέω παγῆ*. διάστημα, παρεγκάδη, μεταξύ. GALL. Eſtre entre deux, venir entre deux, s'entremettre. ITAL. Intrapersi, intrametterſi. GERM. Darzwischen kommen. HIS. Interceder, entreponerſe. ANGL. To come in between and lett. } Cæſ. lib. 1. Non se hostem vicerit, sed angustias itineris, & magnitudinem sylvatum, quæ inter eos & Arionistum intercederent. Cæſ. lib. 1. de bell. civ. Intercedunt quinque millia passuum. Ibid. Nullum intercedebat tempus quin extremi cum equitibus præliaarentur. Ibid. Intercedunt patvis momentis magni casus. Cic. lib. 2. de Orat. Vix annus intercesserat. ¶ Intercedere etiam auctoritate publica, & magistratum gerentis rem aliquam impeditre, & prohibere. *Διαπορθήση*, ad verbum, Plutarchus, *ἰδίωμα της ιπποδρόμου*, cùs. Ut, Tribuni intercesserunt, hoc est, rem pro magistratus potestate impediverunt. Cæſ. lib. 8. Quod ad Aricinos spectat, nihil intercedit quominus Samniti populo pacis, bellique arbitrium sit. Terent. in Andr. Si nulla ægritudo huic gaudio intercesserit, id est, intervenerit, vel hoc gaudium impediverit. ¶ Qui jus intercedendi Senatus consulo habent, vide apud Gell. cap. 7. lib. 14. & cap. 12. lib. 13. ¶ Dicimus etiam, Intercedit mihi tecum necessitudo, amicitia, familiaritas, & intercedit tibi cum illo affinitas: hoc est, media est, quæ me tibi, & te illi conciliat. Cic. Appio Pulchro, famili. 6. Veteres mihi necessitudines cum his omnibus intercedunt, quibuscum ego agere de te non destiti. ¶ Intercedere item aliquando accipitur pro lpondere, seu fidejubere. { *βάρυς ήραβός*. } Cic. Att. lib. 1. Accersivit ad se, promisit, intercessit, dedit. Idem lib. 6. Adscribit, & quasi calcar admoveat, intercessisse se pro iis magnam pecuniam. Idem Philipp. 2. Tantum pro te intercessisse dicebant. l. 1. & 2. ad SC. Velleian. Ne pro ullo feminæ intercederent. ¶ Intercedere contra aliquem, Obstare, obesse. Plin. lib. 32. c. 1. de echineide pisces loquens, Nec longa fuit illius moræ admiratio, statim causa intellecta, quum è tota classe quinqueremis sola non proficeret, exsistentibus protinus qui id quererent circa navim, invenire adhærentem gubernaculo, ostenderuntque Caio, indignanti hoc fuisse quod se revocaret, quadringentorumque remigum obsequio contra se intercederet: id est, obstat ne remiges obsequerentur Caio. ¶ Imaginibus intercedere, pro Obstare imaginibus, & prohibere, per metaphoram. Tacit. in vita Agricola. Non quia intercedendum putem imaginibus, quæ marniore, aut ære singuntur: id est, Non quia nem gem, habendas imagines, quæ marmore, aut ære singuntur.

Intercēſſio, nis: Impeditio, & prohibitio magistratus, ne quid fiat. { *νέω μηρήση*, μεταξύ. GALL. Opposition, empescheſt. ITAL. Divieto, impedimento. GERM. Fükkommung, verhindern. HIS. Contraposicion, empacho. ANGL. A wiſhstanding, a stoppage to lett a roaster procrease. } Erat autem intercessio propriæ Tribunorum, quibus jus fuit intercedendi, hoc est, vetandi prohibendi. Nam (ut Gell. docet cap. 12. lib. 13.) Tribuni plebis antiquitus creati videntur, non juri dicendo, sed legibus & rogationibus intercedendo, ut injuria si qua fieret, apercetur, & ut vim fieri prohiberent. Cæſar 1. bell. civ. Refertur statim de intercessione Tribunorum. Intercessioni cedere, vel provocationi, est patere intercedenti, & rem omittere. ¶ Intercēſſio etiam dicitur in re pecunaria. Cic. Epist. 3. ad Attic. lib. 1.

Intercēſſor, is: Is qui intercedit, impeditor. { *νέω πορθέα*. cùs. *Διαπορθήση*, μεταξύ. GALL. Qui oppose & empesche. ITAL. Oppone & impedisco. GERM. Ein verhinderer der sich zwischen etwas legt das es nicht für gehen mag. HIS. Aquel tal entrevenidor, empachador. ANGL. He that withstandeth. } Cic. 3. de legibus. Patere ju Calepini Pars I.

bet lex intercessori. Et, intercessor rei malæ, salutatis civis esto. INTÉRCÉDO, is, idi, isum: Ex inter, & cedo: x, diphongo in i, productam mutata. Per medium seco. { *την περασθε*. Διαγένητο, Διαγένητω. GALL. Couper par le milieu. ITAL. Tagliare per mezzo. GERM. Entzweyen, zerhauen. HIS. Entrecontar. ANGL. To cut by the middes a funder. } Cæſ. lib. 2. Ut si possent, castellum cui præterat Qu. Titurius legatus, expugnarent, pontemque intercederent. Sed intercederent legendum.

Intercisus, particip. Præcisus, abruptus, divisus. { *γυπη χυτσάτς*, *γυπη περησθέ*. Διαγένητο. GALL. Coupé par le milieu. ITAL. Tagliato, rotto per mezzo. GERM. Zerhauen/zerbrochen. HIS. Entrecontado. ANGL. Cut by the middes a funder. } Unde intercisæ pactiones, dicuntur abruptæ, & non integræ. Cic. in Paradox. Qui tuas mercatum pactiones in patrocinis intercisas, &c. Inrcisū dñs dicebantur deorum, hominumque communes: ita dicti, quod veluti divisi essent, partemque sibi dñi, patrem homines vendicarent. Macrob. lib. 1. Sat. Intercisorum dietum quibusdam hotis fas est, quibusdam fas non est jus dicere: nam quum hostia ceditur, fari nefas est, inter cæſa & porrecta fari licet. Quibus verbis significatur medio illo intervallo, quod erat inter victimam cæſam, & exta porrecta, dum Sacerdos ceremonias quasdam peragebat, fas fuisse prætori jus dicere, & fari verba illa, Do, dico, & addico. Et ita dies intercisi ex parte felli, & ex parte profesti sunt. Cic. ad Attie. Ne quid inter cæſa & porrecti (ut aiunt) oneris mihi addatur, aut temporis. Quo in loco nonnulli male legunt, intercasa, unica dictione, quemadmodum etiam in loco Macrobii: quum tamen intercasa Latinum non sit. Nam ab interciso dicitur intercismum. Est itaque legendum utroque loco inter cæſa, divisus dictionibus.

Intercisio, nis. { *בְּתִיל בְּתִיל*, *בְּתִיל בְּתִיל*. GALL. Coupeure, ou coupée par le milieu. ITAL. Tagliamento per mezzo. GERM. Durchschneidung. HIS. Entrecontadura. ANGL. A cutting a funder in the middes. } Intercisiones stomachi, apud Plin. lib. 20. cap. 14. quas Dioscorides lib. 3. cap. 26. *ογκὴς στομάχος*, morsus & erosiones stomachi vocat.

Intercisè, adverbium: Sectim, & per incisiones. { *ωντόμενος*. GALL. Par morceaux & par celles. ITAL. Facendo in pezzi, in particelle. GERM. Stuckstreifen oder zerschnitten weiss. HIS. A cortaduras o cortando. ANGL. By pieces. } Cic. in Partitionibus, Invertatur ordo, & idem quasi sursum versus, tetroque dicatur: deinde idem intercise atque permisit. Gellius cap. 3. lib. 15. Invenimus in Commentario Nigidii verbum *autumo* compositum ex ab præpositione, & verbo *astumo*, dictumque intercise *autumo*, quasi ab *astumo*, quod significaret totum *astumo*, tanquam ab numero. Idem Geilius cap. 2. lib. 11. Sparsum & intercise memini, &c. nonnulla ex eodem libro Catonis.

¶ Intercisimen, *בְּתִיל בְּתִיל*, interciso: *בְּתִיל בְּתִיל* interciso. ¶

Intercido, is, intercidi, intercalum: Pereor, intereo, & temporis spatio evanesco. { *τοπος αβάθη*, *τοποντίνη*. GALL. Cheoir, mourir. ITAL. Cadere, morire. GERM. Verfallen / vergehen / verloren werden. HIS. Caer, morir. ANGL. To decaye or perish. } Livius lib. 2. Credo, quia nulla gesta res insignem fecerit Consulatum, memoriam intercidisse. Cic. pro Deiot. Pereant amici, dum una inimici intercidant. Ovid. 2. Fast.

Redde patri natum, quanvis intercidit alter (sup. Remus.) Plin. lib. 9. cap. 51. Ea excludunt quinquagesimo die, è quibus multa propter numerum intercidunt. ¶ Intercidere pro cadere, *καθαίτηται*. Liv. 6. bell. Pun. Ita in arcto stipate erant nave, ut vix ullum telum in mare vanum intercidet.

¶ Intercilium, est medium illud inter supercilia, quod sine pilis est. Isid. lib. 11. cap. 1. ¶

Intercinctus, participium ab intercingo: Maculis quibusdam circumquaque distinctus. { *τορπης κακόδη*, *κακόδη νακόδη*. GALL. Entreceint, entrelacé. ITAL. Attorniato, circondato. GERM. Zu rings umbher abgetheilt und unterschiden. HIS. Entreceñido. ANGL. Interlaced. } Plin. lib. 37. cap. 10. Candore intercincto variis coloribus. Idem lib. 36. cap. 8. Thebaicus, intercinctus autem guttis, inventus in Africa parte Egypto adscriptæ.

Intercio, are, esse sequestrem, ut in legib. Edoardi regis: Si quispiam aliquid interciet super aliquem, & interciatus non potuerit esse: id est, si sequester fuerit. ¶ Accipitur etiam pro Apud sequestrem depone.

INTÉRCINO, is: Cantum immisceo. { *πνεγόντω*, *πνεγία*. GALL. Entrechanter, chanter entre deux. ITAL. Cantar tra due. GERM. Darzwischen singen. HIS. Entrecantar. ANGL. To sing betwene. } Horat. de Art. poët. per translationem dixit,

—neu quid medios intercinaat actus,

Quod non proposito conducat, & haret apte.

Hoc est, nihil scribat quod non ad propositum faciat.

INTÉRCIPIO, is: Intervetto, per insidias capio, ad me transfero, & domum meam converto. { *כָּל לְחַחַד*, *καταρρευσο, διπλαυβάτω, περισταθε*, *Διαλαυβάτω*. GALL. Prendre cependant, surprendre. ITAL. Tor di mezzo, pigliare. GERM. Mitt list aussahen che dann es an sein statt kompt. HIS. Entreſacar, tomar. ANGL. To forestall, to encroche. } Plaut. in Asin. Quid si forte in insidias devenero? Tam redimes me, si me hostes intercepserint? Idem Pseud. sc. 4. a. 2. Epistolam modò hanc intercepti. Quint. Si me fata interceptaverint. Cic. pro Cluent. Id quum daretur in mulso, Balbutium quandam ejus familiarem interceptasse, statimque esse mortuum. Idem ad Quint. fratr. Ego ad te ne hæc quidem scribo, ne cujusquam animum meæ literæ interceptæ offendant. Apud eundem in Rull. Honos interceptus. Interceptere regnum. Plin. de viris illustr. Interceptere victoriam. Idem in Paneg. Intercepti morbo. Gell. lib. 7. cap. 3.

Interciptus, particip. { *כָּל נִלְחַחַד*, *μαραθαθε*. GALL. Surprins. ITAL. Soprapreso. GERM. Darzwischen ergrissen oder aufgefangen. HIS. Entreſacado. ANGL. Forestalled, encroched. } ut interceptus mortalitate, præventus, præpeditus. Plin. in Epist. Suet. in Tib. cap. 7. Intercepto communis filii pignore (i. immatura morte sublato.) Se nec. cap. 3. de cōſol. ad Polyb. Intercepta inter prima incrementa indoles. Item, Interceptus, apud Quintil. (i. ante diem mortuus.)

Intercēptō, nis: Ademptio, aversio. { תְּלִכְרֵת malcōdeth. *Ag'ānūs.* GALL. Surprīse. ITAL. Eſſo ſopraprendere. GERM. Aufahung. HISP.

Entrefacamiento. ANGL. A forest alling or encroaching. { Cicet. pro Cluent. Per quem porrō datum? unde ſumptum? quæ deinde interceptio populi?

Intercēptōr, is: Qui intercipit. { תְּלִכְרֵת lochedb. *μεταλαβίστης.* GALL. Surpreneur. ITAL. Chi ſopraprende. GERM. Ein aufſaffer. HISP. Entrefacador. ANGL. A forest aller, an encrocher. } Liv. 4. ab Urbe. Prædāne interceptorem fraudatōremque etiam malum minari militibus? Interceptor litis aliena. Idem 3. ab Urbe.

INTERCLŪDO, is, ab iter, & cludo: n, euphoniaz causâ interjecta. Iter impide, quaſi iter claudere. { תְּלִכְרֵת sagħar, ḥixx balsar. *בַּשְׁבָּרָא, מִצְגָּזָה.* GALL. Encorre, coupper, ou fermer le passage. ITAL. Serrar il paſſo. GERM. Den weg verlegen oder ſchließen/die ſtraß vermaſchen. HISP. Cerrar en medio. ANGL. To incloſe, to ſhut in. { Varr. 1. de re ruf. cap. 63. Sub terra qui habent frumentum, in his quoſ vocant syros, quod cum periculo introit ut recenti apertione, ita ut quibusdam ſit interclusa anima. Cicet. ad Terent. epif. 4. Etiam illud metuo, ne jam intercludamini, ut quū velitis exire, non licet. { Aliquando etiam accipitur pro impedio, prohibeo. Virg. 1. Aeneid.

—ſape illos aspera ponti

Interclusis hyems, & terruit Auster euntes.

Author ad Herenn. Ut ille qui ad diem commeatus non venit, quod eum aquæ interclusiſſent. Commeatum inimicis intercludere, est impide & itinera obſidere, ne inimicis commeatus poſſit deferrī. Plaut. Milit. sc. 2. a. 2. Interclude inimicis commeatum, tibi muniam. Intercludere commeatu. Cæſ. 1. bell. GALL. Eo consilio, uti frumento, commeatūque, qui ex Sequanis & Heduis importaretur, Cæſarem intercluderent. Fugam intercludere, iter occupare per quod inimici fugam attingere poſſent. Cæſar lib. 7. bell. GALL. & Livius lib. 7. bell. Pun. Hostes intercludere ab oppido, & ponte, & commeatu omni. Cæſar lib. 1. bell. civ. Intercludere hostem Ibero. Ibid. (i. impide ne ad Iberum perveniret. Dolore intercludi, id est, impediti. Cic. ad Attic. lib. 8. Cæſ. lib. 1. de bell. civ. Ne frumento pabulōque intercluderetur.

Interclusus, a, um: Suet. in August. cap. 16. Ob interclusos commeatus, famēmque ingraſſentem.

Interclūſio, nis: Impedimentum, occlusio, obſeffio loci, atque interceſſio. { תְּלִכְרֵת segħor, ḥixx maħſar. *כַּתְּבָדֵל.* GALL. Estoупement, coupement, ou cloſture de paſſage. ITAL. Rinchiuſimento, tagliamento di via. GERM. Verhinderung/verſchließung. HISP. Aquella obra de encerrar, encerramiento en medio. ANGL. An incloſing, a ſtopping of the way. } Cic. 3. de Orat. Claſulas enim & interpuncta verborum, animæ interclūſio, atque anguſtiae ſpiritus attulerunt.

Intercōlūmaſum. { μισθίον. GALL. L'espace qui eſt entre deux colonnes. ITAL. Spatio fra l'una & l'altra colonna. GERM. Die weite zwischen zweyen ſeulen. HISP. El espacio entre columnas. ANGL. The ſpace between two pillars. Dicitur ſpatium illud in ædificiis quod eſt medium inter columnas. Vide Columna.

Intercōnciliārē: Benevolum reddere. { תְּלִכְרֵת ritſah. *δύνασθαι.* GALL. Concilier, mettre amitié entre. ITAL. Conciliarsi, farſi benevolo. GERM. Zwischen erlichen friden und einigkeit ſchaffen. HISP. Halag ar ò enamorar, hazer amigo. ANGL. To procure favour and friendſhip. } Quint. lib. 12. cap. 10. Sive aliud interconciiliandi videtur praetare officium. Ibid. In docendo autem acumen, in interconciiliando lenitas, in monendo gravitas videatur.

Intercūlco, as, aſc. { Ag'ānūs. GALL. Fouler aux pieds entre, ou par le milieu. ITAL. Calpeſtrare tra due con piedi. GERM. Darzwischen ſchen mitz füßen trätten oder ſtampfen. HISP. Entrerecalcar, recalcār en medio. ANGL. To trample upon betroene or in the middes. } Ex Calco compositum: In medio, vel inter aliqua calco. Col. lib. 12. cap. 43. Et deorsum versū ſpectantes ollæ componuntur, ita diſtan-tes, ut interculcati poſſint vinacea.

INTERCŪRRO, is, intercurri, curſum, etc. Intervenio, & intercedo, ait Budæus. { γένεσις paghāb. *μεταράσσω.* GALL. Courir entre, ſurvenir. ITAL. Transcorrere, intravenire. GERM. Darzwischen lauffen. HISP. Entre-venir, entrecorrer. ANGL. To runne betroene. } Cic. 8. Philipp. Pugnat acerimè: qui intercurterent, miſimus tres principes civitatis: hos contempſit, rejecit, repudiavit Antonius. Idem 2. Tusc. Ergo hiſ labotiosis exercitationibus & dolor intercurrit.

Intercūſo, as, aſc, freq. { παραπλάνομαι. GALL. Se mettre, ou eſtre entre deux. ITAL. Mettersi tra due. GERM. Vil und oſſe darzwischen lauffen. HISP. Entremeterſe, ſer entre dos. ANGL. To runne of ten betroe-ne. } Plin. lib. 9. cap. 4. Unum ſimile formicæ, ſed multò majus, rufo capite, reliqua parte corporis nigra, albis intercursantibus reſper-ſum guttis.

Intercūſus, us, ui: Interventus, interceſſio. { παραπλάνομαι, παραπλάνοις. GALL. Survenement, ou intervention de quelqu'un parmi. ITAL. Sopraveniamento di alcuno. GERM. Darzwischen lauffung/vonderlaufung. HISP. Entrevenimiento de alguno. ANGL. A running or coming betroene, an interceſſion to pacifie. } Liv. 2. ab Urbe. Consulum intercursu rixa ſedata eſt. Idem 4. bell. Maced. Quum Capitolio ab Sabinis capto, medio in foro ſignis collatis dimicaretur: nōne intercursu matronarum inter acies duas prælium ſedatum eſt? Idem lib. 1. dec. 3. Intercursu Scipionis Africani patris periculum propulſatum.

INTERCŪS, utis. { ὁ μικρὸς οὐρανὸς καὶ διέργος. GALL. Qui eſt entre cuir & chair, interieur. ITAL. Tra carne & pelle. GERM. Das zwis-ſchen haut vnd fleiſch iſt. HISP. Entre cuero y carne. ANGL. Betwene the ſkinne and the fleiſh, dropſie. } Hinc aqua intercus, ūðarw. Cic. 3. Offic. Si quis medicamentum cuiquam dederit ad aquam intercutem, &c. Plaut. Menech. Num veterinus, aut aqua intercus tenet? Sic Vitium intercus dixit Gell. cap. 8. lib. 13. quod fortis non appetet, quaſi intra cutem conſiſtens: Quum (inquit) vitia facundissimè accusarent, intercutibus iſpis vitiiſ madentes. Lucil. apud Non. Aquam te in animo habere intercutem.

Intercūtānēus, a, um, quod infra cutem eſt, rō ῥῶ τῆς διέργος.

Intercutitus, vchementer cucitus, id eſt valde ſupratuſ.

Interdātūs, cibus apud Lucret. lib. 4. hoc eſt, per corporis partes di- viſus.

Propterea capitū cibus, ut ſuffulciat artus,
Et recreet vires interdatuſ.

{ תְּלִכְרֵת בְּנֵי נָתְחָן בֶּן, קְלָחָן neckelák. *Ag'ānūs.* GALL. Donné à diſtribué, ou mis entre. ITAL. Dato tra due. GERM. Die ſpeis in die glider aufgetheilt. HISP. Pueſto ó enxerido en medio. ANGL. Ge- ven betwene. }

|| Interdianum, tempus diurnum. Isid.

Interdiarius, *ἰπτορχίτης.* Glosſ. qui interdiu furatur. Ei opponit ἡμερονός, die dormiens. ||

INTERDĪCO, is: Veto, prohibeo. { עֲנָתָה manāh. *παραγγέλω, απαγγέλω,* εἴρω. GALL. Defendre quelque chose à aucun, interdire. ITAL. Prohibere, vietare, interdire. GERM. Verbieten. HISP. Poner entredicto, vedar. ANGL. To forbide, prohibite. } Interdictuſ autem locus, ho- mo, res. Cic. in Cat. Malè rem gerentibus, patriis bonis interdicti ſolet. { Interdum etiam res qua quis prohibetur, in accusativo ponit. Suet. in Neron. cap. 32. Et quum interdixiſſet uſum amethystini ac Tyti coloris, præluſit cunctos negotiatores. Senec. lib. 3. de Ira, Si jubet Cæſar, statim illi domum meam interdicam. Sueton. in Au- gust. cap. 66. Interdicere domo & provinciis alicui. Quintilian. Cum interdixiſſet Proculeius Cæſario Severe domo ſua. { In paſſiuis au- tem loquutionibus accusativus hujusmodi in nominativum coverti- tur. Sueton. in Claud. cap. 23. Ut hi quibus à magistratibus provin- ciæ interdicerentur, urbe quoque & Italia ſubmoveſentur. Et Cic. pro domo ſua, Ut M. Tullio aqua & ignis interdicatur. *μετεγίδω.* { Interdicere, præcifa loquutione dicimus, pro Peſtix- torem interdicere, vel interdicto agere. Ulpian. l. 3. §. 6. D. uti po- fid. Labeo quoque ſcribit: Ex ædibus meis in ædes tuas projectum habeo: interdicis mecum, ſi eum locum poſſideamus, qui proje- cto tegetur: an quo facilis ſoſſim retinere poſſiſionem illius pro- fectionis interdico tecum, ſicuti nunc poſſidiſtis ædes eis, ex quibus projectus eſt. Fab. lib. 3. cap. 6. Non debui interdicere, ſed petere in re recte interdictum ſit ambiguit: i. non debuisti interdicto uti, ſed actione, an recte actum ſit interdicto, ambiguit. Ex Hotomano, }

Significat quādoque obſtare, & impediſto eſte. Plaut. Capt. sc. 1. a. 3. Dum pereas, nihil interdicco, dicant vivere. Cic. Verr. 4. Nemo noſtrū poſſet ædes ſuas, nemo fundum, nemo bona patria obtine- re, ſi quum hæc à quopiam veſtrū petita ſunt, pater improbus, cui nemo interdicere poſſit, det quem velit judicem. Interdictuſ, a, um, particip. Vetus, prohibitus. { עֲנָתָה nimnāh. *ἀπηγ- γέλω.* GALL. Interdit, defendu. ITAL. Cofa inter- detta. GERM. Verbotten. HISP. Cofa enterdicha. ANGL. That is for- bidden. } Horat. 1. Epif. 16. Cui potior patria fuit interdicta voluptas.

Suet. in Calig. cap. 5. Brevique miſſam fecit, interdicto cujusquam per- petuum coitu. Gell. cap. 2. lib. 17. Interdicti illi ſunt omni hone- ſtate, & urbe. Idem Gell. cap. 11. lib. 15. Item Suet. in August. cap. 27. Urbe interdicta. Ovid. Eleg. 1. lib. 4. Trift.

Interdicta mihi confule Roma boni.

Interdictuſ, i: ſubſtantivum. Veto, prohibito. { עֲנָתָה maħſar, ḥixx maħſar. *παραγγέλω, απαγγέλω.* GALL. Defense. ITAL. In- terdetto, divieto. GERM. Ein verbott. HISP. Entredicho. ANGL. A prohibition, a forbidding. } Plaut. Afſin. sc. 1. a. 4. Nequon' te in- terdictis facere mansuetum meis. Sequitur, præceptis. Hinc interdi- cta Piætorum, dicuntur formæ, & concepciones verborum, quibos Prætor aut jubebat aliquid fieri, aut prohibebat: quod tunc maximè faciebat quum de poſſiſione inter aliquos contendebatur. Cicero contra Rullum, Ergo hac lege Piætorum interdicta tollentur. Idem ad Atticum, Cæſaris interdicta respuentur. Idem pro Cecinna, Poſſiſionem per interdictum repetere. Ex eo derivatam appellationem putat Paſſeratius, quod inter hoc prætoris decretum, & principalis negotii controverſiæque diſputationem, aliquid fieri aut jube- retur, aut vetaretur: quaſi hoc decretum interea dictum, (i. in- terpoſitum) eſſet, dum actionem principalis cauſæ aliquando li- tigator poſtularet. Exempli cauſa, Cū in fundo eſſem, tu me de eo dejeſci vi, armatis, vel non armatis, hominibus, quod tuum eſſe illum fundum dicetes. Prætor me per interdictum reſtitui jubet, h.e. jubet me poſſidere interea dum ille, conſtituto judicio, planum fe- cerit eſſe ſe fundi dominum. Interdictum ergo nihil plarē aliquid eſt, quād actio, aut (ut verius loquamur) actionis ſpecies; niſi quod actionibus de re principali diſceptatur, veluti de dominio & pro- prietate: interdictis autem non ferē, niſi de poſſiſionibus. Hæc ergo inter actionem & interdictum ſimilitudo, quod utrumque à præto- re darur, utrumque certa concepcionis verborum formula conſtitui- tur, in utroque ſponſiones fiunt, in utroque judex, aut recuperato- res dantur. { Venire ad interdictum, i. venire in juſ ad Prætorem. Petronius Arbiter, Ut ſi nollet alienam rem domino reddere, ad in- terdictum veniret.

Interdīctio, niſi, verbale: Prohibitio. { עֲנָתָה maħſar, ḥixx maħſar. *ἀπηγ- γέλω.* GALL. Defense, poſhibition. ITAL. Interdetto, po- prohibizione. GERM. Verbierung. HISP. Entredicho, vedamiento. ANG. A forbidding. } Cicet. pro domo ſua, Id autem ut eſſet faciendum, non ademptione civitatis, ſed teſti, & aquæ, & ignis interdictio- ne faciebant.

Interdiu, adverbium temporis, ſignificat per diem. { יְמִינָה. *παραγγέλω.* GALL. De jour, ſur jour. ITAL. Di giorno. GERM. Am tag, tagszeit. HISP. Entre dia. ANGL. In tyme of day. } Cui contrarium eſt Nocta. Cato de re ruf. Canes interdiu clauſos eſſe oportet, ut noctu acriores & vigilantiores ſint. Plin. lib. 18. cap. 16. Inde illa re liqua oracula, Malum patrem familias, quiſquis interdiu faceret quod noctu poſſet, niſi intempeſtate cœli. { Olim etiam pro eo dem dicebatur interdiu. Plaur. in Moſ. sc. 2. a. 2. Sed quid hoc? occlusa janua eſt interdiu. Et in Aul. Nefcio pol quo illuc hominem intemperie tenet. Vel pervaſit noctes totas: tum autem in- terdiu quaſi claudus ſutor domi ſedet totos dies. Idem Capt. sc. 1. a. 3. Interdiu ſub terra lapides eximet. Idem Afſin. sc. 3. a. 3. Otiolus eſt interdiu. Idem Pſeud. sc. 2. a. 5. Interdiu cum corolla ebrum.

Interdūctus

Intēdūctus, us : Interpunctio, & distinctio, quæ inter sententiam à librariis duci solet. { Διασολή. GALL. Note, ou marque entre les clauses d'une oraison, qui signifie en quel endroit il faut reposer, & reprendre son haleine. ITAL. Signo tra le clausule di un parlare, dove si prende riposo & lena. GERM. Ein strich oder vnderscheydung in einer red verzeichnet, darbey man abnimpt wo man ein kleines still halten soll. HISP. Un espacio entre dos cosas. ANGL. A note of distinction between clauses in an oraison. } Cicer. in Orat. Ne infinitè feratur, ut flamen oratio : que non aut spiritu pronuntiantis, aut interductu librarii, sed numero coacta debet infistere.

Interdum, adverb. Aliquando, nonnunquam, ex inter, & dum, quod antiqui Interduam dicebant. { מִתְּוֹךְ lipbāntim. cītū. GALL. Auncunes fois, quelques fois, parfois. ITAL. Qualche volta. GERM. Zu geiten/vonder weilen. HISP. A las veces. ANGL. Some tyme. } Virg. lib. 2. Georg.

Interdum aut hedera pandunt vestigia nigra.

Terent. in Eunuch. Cibum nonnunquam capiet cum ea, interdum propter dormiet. Plautus Mostell. sc. Habeo : Interdum inepte stultus es.

Interduam, & Interatim dixerunt antiqui, pro Interdum, & Interim. Festus.

Inter duos pontes. Locus Romæ. Plutarch. in Valer.

Intērēa, adverbium temporis est compositum ex integris duobus, inter, & ea : quod quum sit neutrum plurale, debuit corripi : sed quia factum est adverbium, producita, sicut præterēa, anteā, & similia. Poteſt tamen à ſexto caſu deduci, qui in compositione ſolet hujusmodi inveniri, ut Quapropter, Quocirca. Significat autem Interim, tantisper, hoc interim ſpatio. { μετά, εν τοτε. GALL. Cependant. ITAL. Tra tanto, fia questo mezzo. GERM. Darzwischen. HISP. Entretanto. ANGL. In the meane tyme. } Terent. in Heocr. Quid interea ? Ibātne ad Bacchidem ? Ubi Donatus, Interea inter eos dies. Idem in Andria : Credo, impetrabo, ut aliquot ſaltem nuptiis protrahat dies. Interea fiet aliquid ſpero. Interea dum. Plaut. Aſin. Atque interea ut decumbamus ſuadeo, hi dum litigant. Idem Cure. sc. 2. a. 2. Tu interea narra huic ſomnium. Ovid. 13. Met.

Quid facis interea qui nil niſi pralia noſti?

Plaut. Pſeuſ. sc. 5. a. 5. Tibcen interea vos delectaverit. { Interdum ſignificat tamen. Virg. 1. Georg.

Nec nulla interea eſt inarata gratia terra.

Intērēa loci : Interea temporis. { εν τοτε. GALL. Durant ce temps. ITAL. Tra questo tempo. GERM. Dieroeil / darzwischen. HISP. Entre tanto tiempo. ANGL. In the meane tyme. } Sæpe enim locus accipitur pro tempore, ut apud Terent. in Andr. Et multa alia, quæ non eſt nunc narrandi locus. Plaut. in Pſeuſ. Interea loci, ſi luci quid detur, potius rem divinam deseram. Idem Men. sc. 1. a. 3. Plus tringinta annis natus ſam, quando interea loci nullum facinus pejus feci (alias, Cum interea loci.) Terent. in Heaut. Dum ego propter te errans patria careo demens, tu interea loci colloquieſtaſti te Antiphila.

INTĒRÉO, is, interii : Pereor, occido, morior, intercedo. { רָכַב abādh, יְלַגְּחַב ghavāb. Διαθέγειν, ἔργα ἀφαιδόμενη, παρεπίδυμεν. GALL. Mourir du tout. ITAL. Morire affato. GERM. VerDärben/ zu grund gehen/Sterben. HISP. Perecer del todo. ANGL. To deceaie, to perifh. } Cic. 3. de nat. deor. Non intelligo quomodo calore extinto corpora intereant : non intereant aut humore, aut ſpiritu amiffo. Idem ad Attic. Ut poſſe videremur ſine dolore interire. Plaut. Amph. Vigilans ſomnio, vivus & ſanus intereo. Ita interiit morā. Ovid. 1. de Arte, Morte interite. Idem in Ibin. Plaut. Mil. sc. 3. a. 2. Muſitabo potius, quām inteream malē. Idem Capt. sc. 5. a. 3. Qui per virtutem peritat, non interit. Ibid. Vel te interiſſe, vel periſſe prædient. Idem Pſeuſ. sc. 3. a. 1. Quin nomen quoque jam interiit mutuum. { Interiunt nove nuſaves. Cic. 1. bell. civ. & lib. 3. ibid. Naufragio nuſaves inteteunt. } Habet autem Interite, majorem vim, quām perire. Ter. in Heocr. Perii, interii, cur mihi id non dixit. Plaut. Aul. sc. 6. a. 4. Perii, interii, occidi.

Interibile, quod poſteſt interire. Tertull. ||

Intēritūs, particiſum. { נְכַר obédh, מְתַד meth. Διαθέρμηθ. GALL. Mori. ITAL. Morto. GERM. Verdörbe/gugrund gangen / umhkommen. HISP. Muerto. ANGL. Dead. } Reperiſt in paſſiva ſignificatione apud Quintum Claudium, Pugna acriter commiſſa, & multis utrinque interitis. Quid ſi meodum ſit ? & ibi interemtiſ, ab interimo, pro interitiſ ſcriptum prium fuert.

Intēritūs, pro morte. { טוֹת abadhbón, אֲבָדָהָן movéth. ārāq̄ois. GALL. Deſtruction, perdition, mort. ITAL. Perditione & morte. GERM. Der vndergang/todt/verbung. HISP. La muerte, obra de perecer. ANGL. Death viter deceaie. } Cic. 1. Tus. Eſt enim interitus quaſi diſceſſus & ſecreto, ac diſemtio earū partium, quæ ante interitum junctione aliqua tenebantur. Interitus patriæ, exilium, ſervitus, &c. Interitus legum, hoc eſt, abolitio. Idem in Catil. Atuſpices legum interitum, & urbis occasum appropinquare dixerunt.

Intēritlo, nis : Interitus. { אֲנָדָה abedhbáh. ārāq̄ois. ANGL. Decaying, a perishing. } Cic. in frument. Quam bis in eadem provincia magna fugitiyorum copie verſatae ſunt, tum interitio facta nulla eſt. Sic enim legit Nonius. Sunt tamen qui legunt hic, interocio.

Intēquito, as : In medio equito. { δίννω. GALL. Chevaucher parmy, ou entre autres. ITAL. Cavalcare tra mezzo. GERM. Darzwischen reiten. HISP. Cavalgar entremedias. ANGL. To ride in the middes. } Cesar lib. 6. bell. Gall. Ordines interequitant. Liv. 5. bell. Maced. Obſtant duces hastilibus cædentes terga trepidantium, & redire in ordines cogentes, ſed interequitantes alarii non patiebantur. Curt. lib. 4. Sollicitudo Prætorum agmina ſua interequitantum.

Intērēt, componit ex in, & re, & eſt, ut ſit quaſi in re eſt. { Διαθέτε. Unde mea interest. Διαθέτε μοι τέττα, Διαθέτε μοι τέττα, μίλετε μοι τέττα. GALL. Appartenir, eſtre diſſerent, il importe. ITAL. Questa roſa mi importa, appartenere, eſſere diſſerentia. GERM. Es trift an/ oder es iſt nutz. Item. Es iſt darzwischen/ &c. HISP. Perteneceſ, ſer diſſerentia. ANGL. It belongs to ; it diſſereth. } Conſtruitur cum ſexto caſu poſſeſſivi, Mea, tua, ſua, noſtra, & veſtra, & cuja : ſive ſit personale,

sive impersonale, quum in aliis nominibus genitivo ſongatur, ut Socratis interest : id eſt, in re Socratis eſt. { Pro eodem interdum invenitur, in re eſt, diſiſis diſtinctionibus. Livius, Quid enim in re eſt aliud, ſi plebeiam Patricius duxerit ? Quid juris tandem mutat. Plaut. Si tua eſt quippiam in tem, id eſt, ſi tua interest. Idem, Utrum veniat nēcne, nihil interest mea. } Ponitut quandoque ſine aliquo caſu. Plin. lib. 9. Seri etiam radices illitas ſimo interest. { Sic dicimus ; Interest unde quis gaudeat, id eſt, permagni refert. Valerius Maximus, Nihil interest humine, an ſublimis putrefacit. Plaut. Moſt. sc. 1. a. 2. Pluma haud interest, patruſ, an cliens fuat. Item Senec. cap. 7. de confolat. ad Mare. Quid interest commemorare (pro quid attinet.) Velleius, Quantum interfuit reipublica habere Cæſarem Principem, quām Antonium, tantum retulifer habere Brutum, quām Caſſum. Cicero genitivum junxit, quum ait, Permagñ interest, quo tempore hæc epiftola tibi reddita ſit. Similiter Livius, Si nihil interest regis, peto ut dum dico, vinculis liberer. Nam hæc nomina, magni, parvi, tanti, quanti, & adverbia, facile, multum, plus, plurimum, parum, paululum, pauxillum, nihil, nunquid, aliquid, magis, maximè, minimè, junguntur cum his verbis, interest, & refert & ut. Minimè interest, minimè refert. { Interdum etiam Interest, ſignificat addeſſe, praefentem eſſe. παραγνήσις, παρεγνήσις. Cicer. Lentulo, Quæ gerantur, accipies ex Polione, qui omnibus negotiis non interfuit ſolum, ſed etiam præfuit. Valer. Maxim. Quò facilius laboribus, & periculis intereſſet. { Interdum intercedere, interiacere. παραγνήσις. Liv. 2. de bell. Punic. Id morari victoriā rati, quod interest et amnis. Col. Arbores quæ intererunt, ablaqueabuntur. { Interdum diſerimēn præ ſe fert, Διαθέτε. Cicer. 1. Offic. Inter hominem & beluam hoc maximè interest. Terent. in Eunuch. Homini homo quid præſtat ? Stulto intelligens quid interest ? Idem alio modo exultit in Adelphis. Hoc pater, hoc dominus interest : id eſt, hoc interest inter patrem & dominum. Hinc Jurisconsulti ſuum habent intereste, ſive ſuum id quod interest, cum ſignificare volunt estimationem ejus damni, quod in re familiari alicuius, alterius calpā contigit : vel cum ſignificant diſcriben, quod inter eam conditionem quæ in re familiari alicuius, vel antea fuit, vel omnino futura erat, & eam quæ nunc eſt, quod alterius culpa contigit. De qua re vide Horatianum.

Interieri, consumi, interire. Luer.

Interfuturus, Participium. Valer. lib. 2. cap. 2. De honore impenso ſenibus à juvenibus, invitati ad cenam diligenter quaerchant quinam ei convivio eſſent interfuturi, ne, &c.

Intēſacio, feci factum. Interim, ſeu per intervallo facio. { GALL. Faire entre deux. ITAL. Fare mezzo. GERM. Darzwischen thun. HISP. Hazer entremedias. ANGL. To mak betwene. } Livius 5. bell. Punic. Reliqui tamen modicum præſidium, ut simul interfaciendo muro juvaret, &c.

INTĒFĀRĪS, fatur, fati : Interpellate, loquentem interiumpere. { Διαθέτε. GALL. Parler parmi les propos d'autrui, interrompre la parole de quelqu'un. ITAL. Interrumpere, inframettere à parlare. GERM. In die red fallen. } HISP. Eſtorvar al que habla, interromper. ANGL. To interrupte a mans talkor ſpeak in another tayle. } Virg. 1. Aeneid.

— nec plura querentem

Passa Venus, medio ſic interfata dolore eſt.

Liv. 3. ab Vrb. Prius quām aut ille poſtulatum perageret, aut Virginio teſpondendi daretur locus, Appius interfatur.

Intēſatiō : Interpellatio. { λέγει παρεμβολή. GALL. Parole entrejetée parmi quelque propos. ITAL. Parlamento interpoſto. GERM. Eindeitung/darzwischen redung. HISP. Habla interpuesta. ANGL. An interrupting of a mans talk. } Quint. lib. 4. Interim expediet narrationes breviter interfatione diſtinguer.

Interfeminum, pars corporis inter femina. Apul. apol. 1. Interfeminum regat & femoris objecta, & palmae velamenta. Onom. Interfeminum, γυναικεῖον. Glōſſ. μητρικός, interfemur. Vide Femen.

INTĒFICIO, is : Interimo, occido. { חַמֵּת hemith, אֶכְר ibbēdh. heebidh, ηγρ ratsach. γαπεζόλου, Διαθέτε. GALL. Tuer. ITAL. Uccidere, amazzare. GERM. Umbringen/tödtten. HISP. Matar. ANGL. To kill, to ſlay. Cæſar 7. bell. Gall. Equitem Romanum, qui rei fragmentariæ iuſſu Cæſaris prærerat, interficiunt. { Interfice vita, hoc eſt, vita private. Plaut. in Trucul. Salve, qui me interficiſti penē & vita, & lumine. Gell. lib. 12. cap. 7. Eadem mulier & viſum & filium eodem tempore, venenis clam datis, vita interfeceraſt. Cæſar lib. 3. de bell. civ. Interficiere igne. Gellius cap. 2. lib. 11. Rubigo ferrum interficit. { Interficiere pelliſmis exemplis, Plaut. Moſtell. Proh Jupiter ! nam quod malum versatur mea domi, ut dii deaque omnes me pelliſmis exemplis interficiant. { Interfectus omni ſupplicio. Cicero. pro lege Manil. Vos legatum populi Romani omni ſupplicio interfectum inuleum relinquetis ? { Interfectus uſus adiūtum, apud Plaut. in Mercat. Uſusfructus, viſus, cultus jam mihi harūmce adiūtum interemptus eſt, interfectus eſt, alienatus eſt : occidi.

Interfici etiam inanimata dicuntur. Virg. 4. Georg.

Terſtabulis inimicum ignem, atque interfice mēſſes : id eſt, perde & crema.

Intēſētōr, is. { נְכַר roſſeāch, מְתַד memith. Cœrius. GALL. Theur, meurtrier, homicide. ITAL. Amazzatore. GERM. Tödter/todtſchläger. HISP. Matador. ANGL. A murtherer, a killer. } Brutus Cæſari, Hic ipſe puer, quem Cæſaris nomen incitare videtur in Cæſari interfector. Cicero poſt reditum, Si hostes atque interfectores Rei publicæ revixiſſent. Idem 4. Philipp. Ut non modò impunē, ſed eriam cum ſumma interfectoris gloria interfici posſet. Quintilian. Interfector patris & matris.

Intēſētōx, icis. Cornel. Tacit. lib. 3. Id ergo fas avia interfētricem nepotis aspicere.

INTĒRĪO, is, interfieri, pro conſumi, & interire, apud antiquos. { נְכַר abādh, מְתַד humāth. ārāq̄ois, Διαθέτε. GALL. Mourir, perir du tout. ITAL. Consumarsi, morire. GERM. Verzerr voerden. HISP. Morir, perecer. ANGL. To die, to perifh. } Luct. lib. 3.

— ut aut putrefacit corpore paſſio,

Kkk 3

403

Aut flammis interficiat, malisve ferarum.

INTERFICIO, φέρετο. Cædes. Lamprid. in Commodo. Compulit ad ejus interfectionem consilia inire.

|| Interfinium, inter fines positum, interseptimentum natum: quod super, imbrex narium.

Interfines, μηδέα. Gloss. i. e. interjecti fines. ||

INTERFLUO, ισ: Per medium fluo. { Διέβησεν. GALL. Passer & couler entre. ITAL. Scorrere per mezzo. GERM. Dazwischen fließen. HISP. Correr entremedias. ANGL. To flow between. } Plin. lib. 17. cap. 18. Flumen medium oppidum interfluente. Liv. 7. bell. Pun. Et Aetoli navibus per fretum quod Naupactum, & Patras interfluit (Rhion incolæ vocant) exercitu trajecto depopulati erant. G. II. cap. 26. lib. 10. Fretum quod Hispaniam & Africam interfluit. || Interfluntur insulae, apud Apuleium lib. de Mundo. ||

INTERFLUUS, a. um: Quod interfluit. { ο μεσος Διέβησεν. GALL. Qui coule entre deux. ITAL. Che scorre di mezzo. GERM. Dazwischen flüssend. HISP. Lo que corre entremedias. ANGL. That floweth betwene. } Plin. lib. 6. cap. 16. Interfluo Euphrate: id est, interfluente.

INTERFRINGO, ισ, ere: Infringo, frango, confringo. { בְּשׁוּ שָׁחַבָּר. Διέβησεν. GALL. Entrerompre. ITAL. Rompere, frangere. GERM. Zerbrennen. HISP. Romper, quebrar. ANGL. To break betwene. } Cato c. 44. Qui locus recte ferax erit, quæ arida erunt, & si quid ventus interfrigerit, ea omnia eximo. Sic Plin. lib. 17. cap. 18.

INTERFURIO, ισ, ere: In medio duorum insanio. { Διέμαρτυρε, μισθύ μαρτυρια. GALL. Enrager, ou forcener entre. ITAL. Furiare di mezzo. GERM. Under andern wüten vnd rauh sein. HISP. Enloquecer entremedias y entre dos. ANGL. To be wood betwene. } Stat. 1. Achill.

— dumque arma parantur

Dorica, & alternum Mavors interfurit orbem.

INTERFUNDI: Per medium fundo. { Διέβισεν. GALL. Espandre entre deux. ITAL. Spargere di mezzo. GERM. Dazwischen ausgiessen oder stessen. HISP. Derramar entremedias. ANGL. To poure betwene two. } Plin. lib. 2. Idem Oceanus interfusus intrat per tot maria, quibus Africam, Europam, Asiam dispergit. Idem lib. 3. cap. 8. Sicilia Biutio quondam agro cohærens, mox interfuso mari avulsa. Virg. 4. Georg.

— & novies Styx interfusa coerces.

INTERGARRIS, Apuleius in Apolog. 1. Dein pauculis verbis intergarritis. || Intergeries paries, τοιχος ὁ διαδογιζων. Gloss. ibi Vulc. Forte intergerinus paries. Sed fortasse etiam intergeries paries, ut speciale nomen explicetur per generale. { οι μεσην βασιλεῖτες, Διέτριχοι. GALL. Murs forts, ou murailles mitoyennes. ITAL. Muri saldi, molto fermi. GERM. Mittelmauer/ mittelwand. HISP. Muros o pared en medio de dos casas. ANGL. Middlewall. } Dicti intergerini, quod inter novos parietes, aut fundamenta pro fulta intergerantur. Vitruvius, Arcæ tabulis & catenis colligatae in eo loco, qui finitus erit, constituantur, & intergerinis è creta, beronib[us]que ex ulva palustri factis calceretur. Festus, Intergerini parietes dicuntur, qui inter confines coniuncti, & quasi intergeruntur. Budæus putat eosdem parietes intergerinos dici, qui à Papiniano coneratii vocantur, & communiter à duobus vicinis edificantur ad gerendum onus duorum edificiorum, quæ illis incumbunt. Barbari vocant Medianum parietem. Plin. lib. 35. cap. 14. Romæ non sicut talia edificia, quia sesquipedalis paries non plus quam unam contignationem tolerat: cautumque est ne communis crassior fiat, nec intergerinorum ratio p[ro]titur. || Intergero, ισ: interjicio. Salmas. ||

INTERHÆC. Duæ dictiones loco adverbii positaæ, ejusdem significacionis cum interea. { נִבְנֵה ben. μισθύ. GALL. En ces entrefaïtes, tandis. ITAL. Tra questo mezzo. GERM. Zwischen. HISP. Al entretanto. ANGL. In the meane tyme. } Suet. in Tyb. c. 63. Quam vero inter hæc non modò invisus ac detestabilis vixerit, &c.

INTERJECO, ισ: Interpositus sum. { παρέχεσθαι, παρενθέσθαι. GALL. Estre couché & étendu entre deux, estre entre. ITAL. Eſſer ſteſo tra due. GERM. Zwischen liegen. HISP. Yacer o estar entre dos. ANGL. To ly betwene or in the middes. } In medio jaceo. Livius lib. 7. bell. Pun. Interjacebat campus: colles imminebant nudi. Plin. lib. 5. cap. 4. Et à regione quæ duas Syrtes interjacet. Col. lib. 11. cap. 3. Ut in id spatum, quod sulcis interjacet, inclinentur. De seminibus. Interjacet hæc inter eam. Plin. lib. 4. cap. 12.

INTERIBI, adverb. Interea. { εν τῷ μεσῷ. GALL. Cependant, tandis. ITAL. Tra questo mezzo. GERM. Dazwischen/ diewell. HISP. Al entretanto. ANGL. In the meane tyme. } Plaut. Capt. sc. 1. a. 5. Vos laveate interibi. Item, Interibi legendum in Milit. sc. 1. a. 2. ubi legitur interim ivit, vel interim ut, &c. Idem in Aſin sc. 2. a. 5. Age tu, interibi da suavum. Gell. lib. 3. cap. 7. Conſilium interibi dum ea pugna fit, se in locos subducit tutos atque editos. Idem cap. 2. lib. 9.

INTERIECT, pro interibit. Author de lim. const. Celerius domus extirpabitur, g[ra]m[at]ique omnis ejus interiet.

INTERJECIO, ισ: Inter aliquid jacio, interpono, intermitto, intermisceo. { תְּרַיְּזָה, תְּלִישָׁה hischichlich. παρεπίθημι, παρεπιθάμω. GALL. Entre jetté, jettter parmy, ou entredeux. ITAL. Jetare tra qualche cosa. GERM. Zwischen einwerfen. HISP. Entreponer o meter. ANGL. To cast betwene. } Col. lib. 1. Ut si qua interjecta sint stamen-tis, aut paleis spinarum, vel germinum semina interteant. Liv. lib. 1. ab Urbe, Aliásque interjectas collibus valles. Ibidem, Paucis interjectis diebus. Cæſar lib. 7. bell. Gall. Galli inter equites, raros sagittarios, expeditosve levis armaturæ interjecerant, qui suis sedentibus auxilio succurrerent.

INTERJECTUS, participium. { תְּלִישָׁה muschlach παρεπίθημι, παρεπιθάμω. GALL. Entre jetté, mis entredeux. ITAL. Interposto. GERM. Zwischen eingetrückt. HISP. Entrepuesto. ANGL. Cast betwene. } Cæſar, 7. bell. Gall. Ut idem illud intervallum servetur, neque inter se contingant trabes, sed paribus intermissæ spatis, singulis axis interjectis, arcte contineantur. Interjectus inter Philosophos, id est, intermedius, inquit Budæus. Cicer. 1. Offic. Aut interjecti inter philosophos, & eos qui Rempublicam administrarent, delectarentur re sua familiari. Idem 2. de nat. deor. Nasus quasi murus oculis interjectus. ¶ Interjectum tempus, hoc est, interpositum. { παρεπίθημι, Tibull. lib. 4.

Téque (manet) interjecto mundi pars altera sole.

INTERJECTUS, us: Interjectio. { παρεπίθησις, παρεπιθέσις. GALL. Entrejet, interposition. ITAL. Interpositione. GERM. Dazwischen setzung/ legung. HISP. Obra de entreponer. ANGL. Casting betwene. } Cic. 1. de nat. deor. Interpositu, interjectuque teriz. Col. lib. 3. cap. 21. Si uictio interjectibus capere cujusque generis fructum aveat, &c.

INTERJECTIO: Interpositio & insertio. { παρεπίθησις. GALL. Entrejet, interposition. ITAL. Interpositione. GERM. Zwischen einwerfung. HISP. Entreposicion. ANGL. Putting or casting betwene. } Quintil. lib. 4. cap. 1. Ne tentatio quidem velot fatigatum intentione stomachum Iudicis tescere dissuaserit, maximè quidem brevi interjectione. Idem lib. 8. cap. 2. Etiam interjectione, qua & Oratores & Histoici frequenter utuntur, ut medio sermone aliquem inserant sensum, impediti solet intellectus, nisi quod interponitur, breve est. Author ad Heren. lib. 1. Et tamen occulte dicimus interjectione verborum. Est etiam interjectio pars orationis, animi affectum exprimens, ita dicta, quod orationi interjicitur.

INTERIM, adverb. temp. Interea, tantisper, hoc interim spatio. { μεσός. GALL. Tandis, cependant. ITAL. Tra questo mezzo. GERM. Dazwischen. HISP. Entretanto. ANGL. In the meane tyme. } Ter. in Andr. Funus interim procedit, sequimur. Cic. 3. de Orat. Hoc interim in spatio conclave illud concidit. Idem pro Ligari. Interim Varus Uticam venit. Plaut. Men. sc. ult. Auctionem faciam, nunc interim emus iatello. Ibid. sc. 2. a. 2. Hoc ponam interim. Idem Moſ. sc. 4. a. 1. Interim da cantharum (dum ille quietus, sup.) Idem Ps. sc. 3. a. 2. Eventus in labore & dolore ut mors obrepit interim. Idem Cura. sc. 1. a. 4. Sed interim crepue fore (id est, dum loquitur.) ¶ Usurpatur & pro Aliquando, ἡδη ἦν. Quintil. lib. 1. cap. 9. & cap. 4. lib. 14. Prima barbarismi ac solœcismi fœditas absit. Sed quia interim, excusantur haec vitia, aut consuetudine, aut auctoritate, aut vetustate, denique vicinitate virtutum, acriter se in illud tenue discrimen Grammaticus intendat. ¶ Aliquando pro repente. Terent. in Hecyr. Primum dies complusculos bene convenienter sanè inter eas: interim miris modis odisse coepit Sostratam. Donatus, interim exponit per repente. ¶ Interim aliquando discretio est rei, quæ ad narrationem pertinet, ut apud Terent. in Andr. Tristis interim, nonnunquam collacymabar.

INTERIMO, is, ab inter & emo: quod est sumo, & tollo, quasi totum tollo, interficio. { תְּמִירָה hemith, תְּכִבָּה hibbedh. αναμάτιω, αφανίσε, Διέθεισε. GALL. Tuer. ITAL. Ammazare, uccidere. GERM. Umsbringen/ tödten. HISP. Matar. ANGL. To kill. } Plaut. in Cistell. Accurrite, ne se interimat. Cic. 1. de nat. deor. Si quæ intemant, innumerabilia sunt: etiam ea quæ conservent, infinita esse debent. Idem pro Milone, Me quidem examinant & interimunt haec voces Milonis. ¶ Interdum ponitur pro Privo. Plaut. Cistell. Nam dudum, ut concutimus, Alcesimarchus ne se vita interimet.

INTEREMPTIO: Interfectio, cædes. { גְּדָאָה abdān, נִצְחָה rétsach, אֲפִיכָּה, עֲבָדָה, דְּמָתָה. GALL. Meurtre, tuerie, occision. ITAL. Veciſſone, homicidio. GERM. Umsbringen/ erödigung. HISP. Matanza. ANGL. A killing or slaying. } Cic. pro L. Manil. Testis est Gallia, per quam leg. onibus nostris in Hispaniam iter G. Ilorum interemptione pæfactum est. Vetus exemplar habet internecione.

INTEREMPTOR, φονε. Interactor, occisor. Senec. epist. 71. Invenies etiam profellos sapientiam, qui vim afferendam vitæ suæ negent, & nefas judicent ipsum interemptorem sui fieri.

INTEREMPTUS: Sublatus. Ulpian. D. lib. 40. tit. 7. l. 3. Quatenus dilectione interempta illico accipiat, quod post tempus sequi poterit.

INTERIOR, ισ: & Interius, εστρίχεις. GALL. Qui est plerūk dedans, & plus avant. ITAL. Più à dentro. GERM. Der inner / basi darinnen. HISP. Mas à dentro. ANGL. More inwards. } ab Interus, antiquo possumo. Ovid. 5. Fast.

Et medium juvenum non indignarius ipsiſiſ.

Ibat (senex) & interior si comes unus erat.

Vide in Intimus, & post Intra.

INTERITUS, vide Intereo.

INTERJUNGO: Subiſto, tractam à curru, cuius rotæ interjecta sude jinguntur, ut quiescat. { ἀριστερα. GALL. Entre coucher, entrejoindre.

ITAL. Raggiungere, far formare. GERM. Stillstehen, oder stillhalten.

HISP. Entrejuntar. ANGL. To joyne betwene, to stand still. } Mart. lib. 2.

Et quum currere debeas Bovillas,

Interjungere quari: ad Camænas.

¶ Interjungere equos, equos è curru solvere, ut & pastu & quiete refiantur. Idem lib. 3.

— & hora lassos

Interjungit equos meridianæ.

Senec. cap. ult. de tranquill. metaphorice dixit, Quidam medio die interjunxit. Idem epist. 84. ¶ Interjungere dextræ, quod & jungere dextram dextræ dixit Virg. Liv. 2. bell. Pun. Tum dextræ interjunctæ, miltésque concione dimissa, à notis, ignotisque benignè atque hospitaliter invitati.

INTERLAVOR, Virg. παρεπιθέσις. GALL. Se laisser cheoir entre, &c.

INTERLECTUS, interfatus, variè per intervalla fatus. Lege interlatus, interfædatus.

INTERLEGO, is. Pallad. Cneillir par cy par là.

|| INTERLECTIO, quæ interlegitur. Tertull. ||

INTERLINEO, is, interlini, interliv, vel interlevi, interlinire: Scripturam, vel picturam lituris corrumpo, scripturam induco, deleo, extinguo. { πονεις, γράμματα, μαχάβ, κατελέθω. GALL. Canceler, effacer. ITAL. Cancellare. GERM. Durchtun/dutchstreichen/versudlen. HISP. Truncar o cassar la escritura. ANGL. To interline or race out. } Cic. pro Cluent. Qui tabulas publicas municipii sui corripuisse judicatus sit, qui testamentum interleverit. Ibidem, Et quid C. Verres prætor urbanus, homo sanctus & diligens sub sortitionem ejus in eo codice non haberet, qui tum interlitus proferebatur. Idem 4. Verr. Corruptæ, atque interlitæ tabulæ.

INTERLÖQUOR: Interpollo, alterius loquentis orationem intetrumpo. { Διέβησεν. GALL. Entrejetté quelque propos. ITAL. Trapellare, rom-

peril parlare. GERM. Zwischen-einreden / in die red fallen. HISP. Estoruar al que habla. ANGL. To disturb, to interrupt another's speak. } Terent Heautont. Siccine mihi interloquere? Quandoque significat Aliquid inter litigatores statuo, & definio, interea dum principalis causa plenè disceptetur. Unde Interlocutoria sententia à Jurisconsultis vocatur, quæ non definit controversiam, sed aliquid obiter ad causam pertinens decernit. Gell. lib. x4. cap. 2. Alteraque aliter eadem in causa, eodemque in tempore sentire, & interloqui videbatur.

Interlocutio, nis: Sermonis interpositio, interpellatio. { *Ἀληστρός*. GALL. Propos entrejeté. ITAL. Parolle dette tra l'autrui parlare. GERM. Einredung. HISP. Hablar entrepuesta. ANGL. An interposition of speak and interrupting of an others tale. } Quint. lib. 5. cap. 7. Brevis interloquitione patroni refutandus est. Gell. c. 2. lib. 14. Interloquitiones judicium.

Interlucēo, es: In medio luceo, vel interea luceo, vel inter aliquid luceo. { *παρεμφάσις*. GALL. Entreluire. ITAL. Tralucere. GERM. Unter etwas oder bey etwas scheinen. HISP. Entreluzir. ANGL. To give light in the middes or betwene. } Liv. 9. bell. Pun. Duos soles visos & noctu interluxisse, & faciem stellæ septies ab ottu Solis ad Occidentem portigi visam. ¶ Interlucet, per translationem, pro interaparet, & interconspicitur. Idem lib. 1. ab Urbe, Quibus inter gradus dignitatis fortunæque aliquid interlucet, posteri fama ferrent. Virg. 9. Eneid.

— interlucēque corena

Non tam spissa viris.

INTERLUCO, ss: Ramos, seu plantas inutiliter pullulantes cum intervallo reseco: & à luce deductum videtur, quod cum ceduntur rami, lux sicut ipsi arbori amplior. { *ὑπὸ σέβηθ*. *Ἀγρούσιος*. GALL. Esbrancher un arbre, & comme luy bailler jour. ITAL. Tagliar i rami inutili del' albero quâ e là. GERM. Einbaum erhaben das er dünner wird. HISP. Entrefacar los ramos de los arboles. ANGL. To loppe trees, to cutt of boughes. } Plin. lib. 17. cap. 23. Deputantur enim patiter cum vite interlucata densitate ramorum, qui sunt supervacui.

INTERLUCATIO. { *Ἐπανών δέρμα ἐπικονιωτραὶ Αγρούσιοις*. GALL. Esbranchement. ITAL. Il diramare de gli alberi. GERM. Erhauung eines baums von vil vnnutzen asten. HISP. Entrefacamiento de los ramos de los arboles. ANGL. The lopping of trees or cutting of boughes. } Plin. lib. 17. cap. 27. Interlucatio arboribus prodest: sed omnium annorum trucidatio inutilissima. Eadem dicitur collucatio, apud Catonem & Vartronem.

INTERLUNIS, e. Ammian. lib. 17. Observata nocte illuni. Et lib. 19. Observata nocte squalida & interluni. Interlunis nox est, quæ aliter nox silentis lunæ, cum luna in coitu est, neque ullam lucem spargit.]

Interlunum, ii: dicitur id spatium temporis, in quo nec amplius luna vetus appetet, nec adhuc nova videtur, quia radiis solariis supetnè illustratur, non autem ab ea parte quæ nobis conspicua est. { *ενίοδος, η νωδική σεμείωση*. GALL. Le temps d'entre la Vieille & nouvelle lune. ITAL. Congiontione de la luna, tempo tra la luna vecchia & la nuova. GERM. Die zeit zu deren der mon nit scheint/die zeit des neumons. HISP. La conjuncion de la luna con el sol, tiempo entre la luna vieja y nueva. ANGL. The space when neither the new moone nor old is seen. } Plin. lib. 7. cap. 5. Septimo non nisi pridie, posteróve plenilunii die, aut interlunio concepti nascuntur. Idem lib. 16. cap. 39. Inter omnes convenit, utilissimè in coitu lunæ sterni: quem diem alii Interlunium, alii silentium Lunæ appellant. Horat. 1. Carm. Ode 25.

Thracio bacchante magis sub inter

Lunia vento.

INTERLUO, is, interflu. { *παραπτίτης*. GALL. Mouiller en passant par dedans, ou au milieu. ITAL. Bagnare in mezzo. GERM. Zwischen durchstessen. HISP. Mojar entremedias. ANGL. To flow betwene, to wash betwene meales or other astes. } Claudian. in lib. 1.

— Trinacria quandam

Italia pars una fuit, sed pontus, & astus
Mutavere situm, rapuis confinia Nereos
Victor, & abscessos interluit aquore montes.

Liv. lib. 1. decad. 5. Quantum interluit fretum? ¶ Aliquando lavare est. *Ἀλγίτην*. Cato de re rust. Manus interluito, postea vinum sumito. Virg. 3. Eneid.

Hac loca vi quandam, & vasta convulsa ruina

(Tantum avi longinqua valet mutare vetustas)

Dissiluisse ferunt: quum protinus utraque tellus

Vna foret, venit medio vi pontus, & undis

Hesperiam Siculo latus abscedit: arvâque, & turbes

Littore diductas angusto interluit astu.

Hunc Virgilii locum Claudian. d. lib. 1. imitatus est.

Interluium, Priscian. lib. 2.

INTERMĀNŌ, es, ere: Inter, vel in medio maneo. { *μεσόθη*. *Ἀγρόποιος*. GALL. Demeurer entre deux. ITAL. Stare in mezzo. GERM. Darzwois schen bleiben. HISP. Quedar entremedias. ANGL. To abyde betwene. } Lucanus lib. 6.

Defessus Cæsar mediis intermanet agris.

INTERMĒDŪS, a, um: Interjacens. { *παραχειρόποιος, μέσος*. GALL. Qui est entredeux, qui est au milieu. ITAL. Fra mezzo. GERM. Der in mitten dar zwischen ist. HISP. Entremedias. ANGL. That is in the middes. } Cic. in Orat. Est autem quidam interjectus, intermedius & temperatus, nec acumine posteriorum, nec flumine utens superiorum: vicinus amborum, in neutro excellens. Varro lib. 3. de reruſt. In lateribus dextra & sinistra porticus sunt, primoribus columnis lapideis intermediis arbusculis humilibus ordinatae.

Intermēnstrūs, vide Intermēstris.

INTERMĒO, as, arc: Interfluo, hoc est, per medium meo, & fluo. { *μεσοπάσσα*. GALL. Passer entre, passer parmi. ITAL. Scorrere di mezzo. GERM. Durchgehen/ mitten durchhin fliesen. HISP. Correr lo liquido entremedias. ANGL. To go or flowe betwene. } Plin. lib. 5. cap. 30. Longeque clarissimum Africæ Pergamum, quod intermeat. Silenus.

Intermēstris luna, dicitur interlunum, & coitus lunæ. { *ενίοδος*. GAL.

Conjonction de la lune avec le Soleil. ITAL. Congiontione della luna col Sole. GERM. Die zeit so der mon zu der sonnen kompt vnd new wird. HISP. Conjoncion de la luna con el Sol. ANGL. The conjunction of the moone with the sonne. } Plin. lib. 16. cap. 38. Nisi intermēsti luna, atque dimidiata, ne tangas materiam.

Intermēnstrūs, a, um: adject. Idem, ut Luna intermenstrua. Plaut. lib. 1. cap. 52. Maximè autem intermenstrua dimidiāque stercoreto. Varro lib. 1. de re rust. Quod à nova luna crescit ad plenam, & inde rursus ad novam lunam decrescit, quoad veniat ad intemestrūm, à quo die dicitur luna esse extrema & prima.

|| Intermētum, quod est inter metas.]

Intermēco, as: in medio splendeo. { *Ἄλεστρος*. GALL. Resplendir ou re luire entre. ITAL. Resplendere in mezzo. GERM. Zwischen etwas scheinen oder gleissen. HISP. Resplender entremedias. ANGL. To shyne betwene. } Claud. lib. 1.

— rutilum squamis intermicat aurum.

INTERMĪNO, & Interminor, aris: Magnum malum denuntio, vchementer minor. { *ἐπαντίτης, επανομῆτης*. GALL. Menacer fort. ITAL. Minacciare. GERM. Häfzig trauen. HISP. Amenazar so pena grave. ANGL. To threaten sore, to charge upon à paine. } Plaut. Milite, quis homo me interminat. Idem in Asin. Mihi tibique interminatus est, nos futuros ulmeos, ni hodie Agypto ellent viginti argenti minæ. Tert. in Andr. Dixine tibi? Intermīnatus sum, ne faceres? num veritus? Plaut. 1. Capt. sc. 1. a. 4. Eminor, interminorque ne quis mihi obsticet obviam. Intermīnati. Idem Casina, Imitatur malatum malam disciplinam, vito quæ interminata suo vitam: id est, quæ vitum se interfectorum minatur. Idem Pseud. sc. 1. a. 3. Intermīnatus est à minimo ad maximum.

Si quis non hodie manus misisset sibi,

Eum eras cruciatu maximo perbitere.

¶ Activè, idem Mil. sc. 4. a. 2. Scelestre, Scelestre. S. *Quis homo interminat?* (i. minis prohibet ire viam, vel revocat?)

Intermīnātūs, a, um: Non terminatus, termino carens, indefinitus. { *ἄπορος, ἀόρατος*. GALL. Qui n'a point de borne ni de fin. ITAL. Non terminato. GERM. Ungezielt. HISP. Cosa sin termino, y fin. ANGL. That hath not an end. } Cic. de nat. deor. Confugitis ad deum, cuius operam profectò non desideraretis, si immensam & interminatam in omnes partes magnitudinem regionum videretis. Vellicius, Intermīnata cupiditas Imperii.

Intermīnūs, a, um: quod non habet terminum. { *ἀπογένος, ἀόρατος*. GAL. Sans bornes, sans limites. ITAL. Senza termine. GERM. Da kein Ziel noch end hatt. HISP. Cosa sin termino y fin. ANGL. That hath no border. } Sidon. ad Font. Dominis Simplicio & Apollinari intermina intercessione vos comperti, &c. ¶ Hanc tamen vocem apud quempiam veterum non facile invenias.

Intermīscō, es, ere: Interpono, commisced. { *Ἀλεστρός*. GALL. Eptremēler, mèler parmi. ITAL. Mischiare di mezzo. GERM. Zwischen ein mischen. HISP. Mesclar entremedias. ANGL. To mixe roit other. } Colum. lib. 11. cap. 3. Deinde ad Calend. Februarias sereno dia convenit semina spargi, quibus & aliquod saturex semen immiscendum erit. Plin. lib. 19. cap. 6. Intermisceci satureiam, quoniā melius proveniat. Virg. Eclog. 10.

Duris amara suam non intermisceat undam.

INTERMĪTTO: Ad tempus omitto, cesso. { *כִּי בָזָב, וְזֶה נָתָשָׁה, דַּעֲמֵנָה, תְּנִזְזָה*. GALL. Entre laisser, cesser parfois. ITAL. Tralasciare. GERM. Unterlassen. HISP. Entremeter, ò deixar estar. ANGL. To leave of or cease for a tyme. } Cic. Etsi ego id tempus intermisseram potius, quam omiseram. Cæsar 1. bell. Gall. Quum iter non intermitteret. Cic. 2. Offic. Acritores autem remotus sunt intermissæ libertatis, quam retentæ. Idem lib. 5. de finib. Nec verò intermittunt, aut admirationem eatum retum quæ sunt ab antiquis reportæ, aut investigationem novarum. Terent. in Adelph. pol is quidem jam hic aderit: Nam nunquam unum intermittit diem, quin semper veniat. Quint. Intermittere dolorem. Intermisit dare, pro Distulit. Cæsar 4. bell. Gall. Ex eo quod obsides dare intermisserant, fore id quod accidit suspicabantur. Intermittere tempus à labore. Cæs. de bell. civ. His tebus confectis Cæsar, ut reliquum tempus à labore intermitteatur.

Intermissus, a, um. Liv. lib. 3. Intermissum sacrum Cereris. Ovid. Eleg. 1. lib. 2. Trist.

Sed modò subsidunt, intermissique silescunt (venti.)

Cæsar lib. 3. de bell. civ. Intermisiss diebus. Ibid. lib. 1. Intermisiss passibus quadrigentis (id est, vacuo telicto spatio.)

Intermisiss, us: Intermisso. { *כִּרְבָּשׂ שְׁבָבָת*. GALL. Cesse, cessation, discontinuation. ITAL. Interrmissione. GERM. Unterlassung. HISP. Cessacion ò intermission. ANGL. Leaving of or ceasing for a tyme. } Plin. lib. 10. cap. 29. Luscinis diebus ac noctibus quindecim garrulus sine intermissu cantus.

|| Intermisso, sine intermissione. Voc. Eccl. ||

Intermisso, nis, verb. Vacatio ab aliquo munere per aliquod tempus. { *כִּרְבָּשׂ שְׁבָבָת*. ANG. Leaving of for a tyme. } Cicero 1. de nat. deor. Nec tamen video quomodo videatur iste deus beatus, quum sine ulla intermissione pulsetur, agiteturque atomorum incurssione sempiterna. Idem Trebat. Neque alia ulla fuit causa intermissionis epistolarum, nisi quod ubi esses planè nesciebam.

Intermortor, eris: Mortor, pereo, intereo, perdon. { *רְבָשׂ אֶבֶד, רְבָשׂ מֶת, παραπόθων*. GALL. Mourir. ITAL. Morire. GERM. Sterben. HISP. Morir. ANGL. To die. } Bithynicus ad Cic. lib. 6. Epist. Peto te ut absente me, quibuscumque in rebus opus fuerit, tuarisi: si nullum officium tuum apud me intermortum existimas. ¶ Intermortuum verò, Latini dicunt cum, qui inter mortem vitamque ex dolore procumbit, similis exspiranti. Plin. lib. 32. cap. 10. Vituli matini adeps instillatur naribus intermortuum vulvæ vitio. Sueton. in Nerone, Postquam deinde Galbam, & Hispanias descivisse cognovit, collapsus, animoque male fracto diu, & sine voce propè intermortius jacuit. Cic. in Pison. Vos eandem illam manum ex intermortuis Catilinæ reliquis concitatis, id est, ex reliquis propemodum extinctis, Memoriam generis propè intermortuam revocare. Idem pro Murana. Iutemua

Intermundium, ii, τὸ μετανέρον. Spatium medium inter plures mundos: sicut Intercolumnium, spatium inter columnas. Censebat enim Epicurus infinitos esse mundos, & inter eos spatio magna inania, per quae atomi volitantes, alios atque alios mundos coagmentarentur. Cic. lib. 3. de finib. Individua quum dicitis, & intermundia, quae nec sunt ulla, nec possunt esse, intelligimus. Idem i. de nat. deor. Tanquam modò ex Epicuri intermundis descendisset. Budæus.

Intermuralis. { οὐτὶς τῷ τεχνῶν μηλῶν, οὐ τῷ παρόλογον. GALL. Qui est entre deux murs. ITAL. Tra due muri. GERM. Das zwischen zweyen muren ist. HISP. Entre dos muros. ANGL. That is betwene two walles. } Internralis amnis. Liv. lib. 4. decad. 5. ad finem, Muro urbis conjuncta procul videtur, divisa est intermurali amni, & eadem ponte juncta.

Internascor, eris: In medio nascor, inter aliquos nascor. { παρυφλοει. GAL. Naistre parmy, ou entre deux. ITAL. Nascer in mezzo. GERM. Darzwischen wachsen. HISP. Nascer entremedias. ANGL. To spring betwene or among. } Plin. lib. 18. cap. 16. Internascentesque herbas excludi. Liv. 8. bell. Pun. Angustiae & internata virgulta ordines diremebant. Tacit. lib. 20. Virgulta postremo, stirpes, & internatas saxis herbas, vel lentes, miseriariam documentum fuere.

Interneco, as, internecavi, internecatum, & internectum: Deleo, simul interficio, & multitudinem totam fermè complectitur. { נִכְבַּדְתָּה, הַכְבִּידָה, הַכְּבִידָה. GALL. Tuer tout. ITAL. Vecidere, amazzare. GERM. Alles entödten. HISP. Matar. ANGL. To kill all. } Plaut. in Amph. Legiones reveniant domum, duello extinto maximo, atque internectis hostibus. Cic. 4. Philipp. Internecti notha testamesta credo subjiciunt.

Interneclo, sive internectio: Vitæ privatio, interficio, cedes, strages. { נִכְבַּדְתָּה, הַכְּבִידָה. GALL. Tuerie, occision. ITAL. Vecisione. GERM. Ein entödung da garnichts überbleibt. HISP. Muerte violenta. ANGL. Slaughter, killing of all. } Liv. lib. 9. Lucerni, ac Samnites ad internecionem cæsi. Cic. 5. Verr. Tamen axatorum internecio facta nulla est. Idem ad Attic. Neque enim resisti sine internecione posse arbitramur. Gell. cap. 6. lib. 3. Ad internecionem deperire (i. petire.) Suet. in Othon. cap. 12. Ad internecionem armis inter se concurrerunt.

|| Internecies, mors, jaētura. Gloss. Isid. ||

Internecinus, a, um: Quod ad internecionem geritur. { μερολίθος. GALL. Pernicieux, mortel. ITAL. Cio che si appartiene ad uccisione. GERM. Das zu der entödung gehört. HISP. Cosa perteneciente à matar. ANGL. Pernicious, mortall. } Unde internecinum testamentum dicitur, authore Festo, propter quod dominus ejus necatus est. Internecinum bellum, cuius exitus alteri parti internecionem affert. Liv. lib. 9. Nullus modus fuit cædibus, delectaque Ausonum gens, vix certo defectionis crimen, perinde ac si internecino bello certasset. Plin. lib. 8. cap. 24. de aspide loquens. Habet deinde internecinum bellum cum icheumone. Gell. cap. 1. lib. 2. Internecinum genus morbi.

Internecida est, qui falsum testamentum facit, & ob id hominem occidit. Fest. Vide Cojacum in Observationib.

Internecto, is, ere: Colligate, inter se connectete. { עֲבֹדֶת חֲבָשָׁה. אוֹבֵדָה, אוֹבֵדָה. GALL. Entrelacer, entrelier. ITAL. Ligare insieme. GERM. Zusammen knüpfen oder heften. HISP. Atar juntamente. ANGL. To knitt together. } Stat. 8. Thebaid.

— vix magna lavare

Vulnera, & efflantes libert internectere plagas.

Internigrans, internigantibus: Passim nigricans. { οὐτὶς τῷ μηλῶν μελανίᾳ. GALL. Entre-noir, entresemé de noir. ITAL. Che nigreggia. GERM. Darzwischen schreitend. HISP. Entre negreciente. ANGL. Having lache interlaced among other colours. } Stat. 6. Thebaid.

— noctisque diemque

Affimilans, maculis internigrantibus alba.

Internidifico. { εἰ τῷ μηλῶν εντοῦσι. GALL. Faire son nid entre, ou parmy. ITAL. Fare il nido tra due. GERM. Zwischen ein nisten. HISP. Anidar entre dos. ANGL. To build a nest betwene. } Plin. lib. 10. cap. 33. Tertium est carum genus que ripas excavant, atque ita internidificant.

Internisteo, es, ere: Inter alia niteo, pelluceo. { Αγελάσα, μελάξη σίλω. GALL. Entreluire, liure ou reluire entre, ou parmi. ITAL. Lucere tra l'altre cose. GER. Zwischen andern färhin scheinen. HISP. Luzir entremedias. ANGL. To shine among other. } Plin. lib. 37. cap. 5. Tunc enim tellure internitent, quia his ventis maximè arenæ moventur. Curtius, spissæ nubes intendere se cælo, & quicquid lucis internitebat, offusa caligine extinctum est. Idem alibi, Armorum internitentium fulgor.

|| Internostatio, ναυενζήσις. Gloss. ||

Internodium: Est spatium medium inter duos nodos, quale videmus in arundinibus & culmis. { φάλαξ. GALL. Ce qui est entre deux nœuds ou jointures. ITAL. Spazio tra l'uno & l'altro nodo. GERM. Die weitte zwischen den gleychen. HISP. El canuto entre dos nodos. ANGL. The space betwene two knottes. } Colum. lib. de arboribus, cap. 3. Virgam malleolare non amplius quam sex gemmarum esse convenit: ita tamen, si brevia internodia habet. Plin. lib. 7. cap. 2. Arundines verò tantæ proceritatis, ut singula internodia alveo navigabili ternos interdum homines ferant. Ovid. 11. Metam.

— longa internodia crurum.

Idem 6. Metam.

Mollia nodosus facit internodia poples.

Internoscere: Inter alios nosco, sive discerno. { יְכַחַר. AL. Κατανοώμενα. GALL. Entreconnoître, connoître entre autres. ITAL. Discernere, cognoscere tra gl' altri. GERM. Under andern kennen/vonderscheiden. HISP. Distinguir entre diversos. ANGL. To know one sing among other. } Plaut. Amph. Nunc internosse ut possitis facilius, ego has habeo usque in petaso penulas. Cic. 2. de Orat. Quos quum humore vellent, non potuerunt obtritos internoscere. Idem de Amic. Seccerti blandus amicus à vero, & internosci potest, adhibita diligentia.

Internundinum, non interundinum, ut inquit Victorinus Afer,

Spatium novem dietum: id quod novem dies continuos habet. Internundinum, spatium inter nundinas, ut intermediorum, quod inter menses. Varro, Quoties priscus homo ac Rusticus Romanus internundinum barbam radebat. Lucilius, Pancorum atque hoc pacto si nihil gustat internundinum.

Internuntius, ii, qui inter duos medius est ad aliquid transigendum, & modò huic, modò illi per vices nuntiat. { מְלָאכָה, מְלִיכָה. AL. melits. GALL. Messager entre deux parties, truchement. ITAL. Messetto, mezzano, correiere, interprete, sansale. GERM. Ein bont zwischen zweyen so von einem zu dem andern geht. HISP. Mensager entra diversos. ANGL. A messenger betwene two parties. } Plaut. in Amph. Seu prescriptas literas, sive qui ipsi ambissent, sive per internuntium. Terentius in Eunuch. Echo, numnam tu hic relictos cultos, ne quis forte internuntius clam à milite ad istam curset. Cæsar 1. bell. civ. Post paulò tamen internuntiis ultrò citrōque missis, quæ ignorabant de L. Domitii fuga, cognoscunt. Internuntius & minister rei alicuius. Liv. 3. lib. bell. Maced. Augures interpretes, & internuntiū Iovis. Cic. 8. Philipp. ¶ Invenitur & muliebris genetis internuntia.

Internuntio, as, as: Internuntius, annunciat. { בְּשָׂרְבָּר, בְּשָׂרְבָּר. GALL. Annoncer les uns aux autres. ITAL. Inutare, messaggiare uno all' altro. GERM. Boten von einem zu dem andern schicken. HISP. Traer mensage à nevas entre dos. ANGL. To bring message betwene. } Liv. lib. 2. dec. 5. Paulisper internuntiando cunctatio fuit, uti transgredentur.

|| Internus, a, um: quod est intra. ||

Internopus, hoc est, ipso opere, vel quem opus fit, μελάξη ἐγγένεος. Tibullus,

Crura sonant ferro, sed canit interopera.

Intero, is, ere: Terendo immitto. { שְׁנָוֶת חֲבָשָׁה, שְׁנָוֶת דָּחָחָה. GALL. Broyer dedans, ou parmi. ITAL. Tritare. GERM. Einbrocken/ einreiben. HISP. Majar como en mortero. ANGL. To grate or crumme in. } ut, Interere panem lacti. Varr. de re rust. cap. 9. Necnon ita panem hordeaceum dandum, ut non potius cum in lacte des intritum, &c. Cato de re rust. cap. 156. Et cō cymimum interito. Terent. in Phorm. Ad te summa solū Phormio redit: Tute hoc intristi, tibi omne est excedendum. Ubi Donatus, Patremia apta parasito, quæ de cibo est. Hoc autem inter rusticos de allato mortatio dici solet. Et bene intristi: propriè enim intitra dicitur hujusmodi cibus.

Intrita, panis tritus, ex quo puliculae modo edulium continuatur, vulgo panade, ou pain gratté. Cels. lib. 4. cap. 3. Incipiendum est à pulicula, vel intrita benè madida.

Intritum: Genus edulij ex aliis, caseo, oleo, ovis, & porro concinnatum. Ita dictum quod in mortatio teratur. μεταλλός, Theodo. Et etiam intritum, vel melius intitra, calcis genus, manibus subactum, neque statim ad opus adhibitum, sed tempore maceratum, fermentatumque, ut inquit Hermolaus in hunc locum. Plin. lib. 36. cap. 23. Ruinatum urbis ea maximè causa, quod furto calcis, sine ferrumine suo cæmenta componuntur. Intrita quoque quo vetustior, eo melior. ¶ Est etiam Intrita apud Catonem, emplastri genus ad inflectionem accommodatum, quod constat ex argilla magibus subacta. { ANGL. Fine morter or plaster. } Plin. lib. 17. cap. 16. Sed id etiam apud veteres Græcos invenitur, & apud Catonem, qui oleam sicumque ita inseri jussit: mensura etiam præfinita secundum reliquam diligeniam suam, cortices scalpro excidi quatuor digitorum longitudine, & triom latitudine, atque ita coagmentari, & illa sua intrita oblivi.

Interordīnum, ii: Spatium quod est inter ordines. { μετασηγόρ. GALL. L'espace qu'on laisse entre les rangées. ITAL. Spazio tra due ordini. GERM. Die weitte zwischen ordnungen. HISP. Espacio entre dos ordines. ANGL. The space betwene ranks. } Col. lib. 3. cap. 13. Minimum est quinque pedum interordinum, septem maximum. Idem lib. 5. cap. 5. Sed de spatiis ordinum catenus præcipiendum habemus, ut intelligent agricolar, sive aratro vineas culturi sint, laxiora interordinariae linquenda, &c.

Interpātēo, es, interpretare. Διατάσσω. Mactob. lib. 7. Saturn. cap. 15. Propterea tot meatibus distinctus est, & interpretat rimis. De pulmo ne loquitur.

Interpēdō, is, interpedire. Macrob. lib. 1. Saturn. cap. 15. Colox se sum occupat, & gustatum lingue fervorem interpedit.

Interpēlō, as, are: Est loquentem, vel aliquid agentem interrumpe. { Τύπος τατσάρ. AL. Τύπος τατσάρ, παρεπολέτης τῷ λίτσῳ, τῷ λόγῳ τατσάρ. GALL. Rompre le propos, parole on entreprise de quelqu'un. ITAL. Trapellare, & interrompere. GERM. Einreden / in die red fallen/ mit anreden verhindern. HISP. Estorvar al que algo haze. ANGL. To let or interruptions talk. } Plaut. Amphitr. Ne interpellā, perge porro dicere. Idem Men. sc. ult. a. 5. Si interpellas, ego tacebo. Cic. 1. Tusc. Sed nihil te interpellabo: continentem orationem audire malo. Cæs. de bell. civ. 3. Quum in Asiam venisset, reperiens Titum Appium conatum esse tollere pecunias ex fano Diana: sed interpellatum adventu Cæsarisse profugisse. ¶ Aliquando est dicere, vel commonere. Lucil. lib. 2. 8. ut citat Nonius: Verum tu quid agis? interpellā me ut sciām. ¶ Aliquando rogare. { γενέθη hipghiah. } Valer. Maxim. lib. 3. Cato rogatus ut socios apud ayunculum adjuvaret, constanti vultu non facturum se respondit: iterum deinde ac sepius interpellatus, in proposito persistit. ¶ Interpellare virginem, vel matronam de stupro, frequens est apud Jurisconsultos, pro ambire, vel petere ejus concubitum. ¶ Interpellare stuprum, id est, quod impedit, & interrumpe. Liv. 3. ab Vrb. Stupro interpellato magis, quam cæde motus. ¶ Interpellare debitorem, est debitum exigere. Pomp. Si nemo sit à parte promissor, qui interpellari trajectitia pecunie possit. ¶ Interpellare partam victoriā, impedire, remorari. Cæs. 3. bell. civ. Sed sive ipsorum perturbatio, sive error aliquis, sive etiam fortunam partam jam, p̄sēntēmque victoriā interpellasset, dannū omnibus operam, ut acceptum incommode virtute sacrificetur. Velleius, Interpellare triumphum, id est, impedire. Livius lib. 9. Interpellare comitia. Idem lib. 6. ab Vrb. Cœptaque res morte Posthumi est interpellata. ¶ Interpellare de negotio aliquem, est convenire, & admonere. Λύγεις οὐδὲ τὸ μετασηγόρ. Senec. lib. declamat. 2.

Interpellatio, nis: Interloquio, interruptio, impeditio. {γέγοντα μάθεις. λόγος παραποσθή, διακρίσις. GALL. Rompement de propos, détour-bier. ITAL. Sturbamento. GERM. Einredung / verhinderung. HISP. Estorvo. ANGL. A letting or disturbing. } Cicet, de provinciis Consularibus, Interpellatio mei familiaris, qua paulò antè interrupta est oratio mea. Idem ad Attic. lib. 12. Putabam enim commodius te idem istud domi agere posse interpellatione sublata. Idem Lepa lib. 16. Itaque literæ quidem meæ impediuntur, in quibus sine ulla interpellatione versor.

Interpellatō, is: Interventor, qui interrumpit sermonem, aut aliud aliquid agentem. {γέγοντα μάθεις. οὐδὲ λέγει παραποσθή. GALL. Détourbeur, qui interrompt le propos. ITAL. Sturbatore. GERM. Ein einteder-der einen mit einer anderen hinderstelllich macht. HISP. Estorvador. ANGL. An letter or disturber, an interrupter of ones talk. } Cicero. 3. Offic. Dictabat se hortulos aliquos emere veille, quo invitaret amicos, & ubi se oblectare sine interpellationibus posset. Idem Attic. lib. 15. Sed interpellatores illuc minus molesti. Author ad Heren. lib. 1. Dialectici alieni sermonis molesti interpellatores. Cic. lib. 3. Epist. In literis sine interpellator: versor. Quint. Pantomitorum alter sal-tator, alter interpellator. || Interpellatores matrimoniorum. Paulus D. lib. 47. tit. 11. l. 1. Sollicitatores alienarum nuptiarum, itemque matrimoniorum interpellatores.

INTERPENSIVUS, a, um: quod pendet inter quosdam terminos. Vitruv. || Interpensivā, spud Vitruvium, Perticarum, tigillorum, asserūmque ge-nera sunt, quæ ab angulis parietum ad angulos tignorum, ad im-bres in collicias derivandos, vel alium quemvis usum intellocantur, quæ à pendendo Græci appellant. {τεργαστα. GALL. Grands & longs cordeaux, ou lacets & liens, ou colonnes & potences de bois, qui portent & soutiennent des édifices. }

Interpensivi paries, sunt qui supra contignationem strauntur, nec in solo fundamentum habent, sed in pendentii surgunt. Hermolaus. τεργαστα.

INTERPLICO, as, are: Passim implico. {τεργαστα. GALL. Entreplier. ITAL. Trapiegare. GERM. Einflecken oderwickeln. HISP. Entreplegar. ANGL. To plet between. } Stat. 4. Thebaid.

Albāque puniceas interpolat insula cristas.

INTERPOLO, as, are: est immuto, vel instauto, & rebus vetustis novam formam induco, à Poliendo dictum, ut Petrus existimat. {וְתִיחַדֵּשׁ, מִתְחַדֵּשׁ hechelph. ἀναστέψω. GALL. Repolir, r'acoustrer, regratter quelque chose vieille, & la renouveler. ITAL. Rinovare, instaurare. GERM. Erneuern / aufzubauen als man es neu rodtre. HISP. Renovar, d' aseytar, d' adobar. ANGL. To dress new, to furbush. } Ita vestimenta interpolata, quibus à fullonibus ita nova lana inducta, ut pro novis fallere possint. Cic. ad Quint. fratr. Vult, inquam, Ap-pius renovare eundem magistratum, quo minus togam prætextam quotannis interpolet. Sic mancipia interpolata dicuntur, quæ quum sint veteranea, tamen à venalitiariis ita ornantur, singuntur, & quasi renovantur, ut pro novis vendi possint. Ulpian. in l. præcipiunt adi-les, ff. d. adit. Quia igitur venalitiarii sciunt facile decurri ad novitiorum emptionem, idcirco interpolant veteratores, & pro no-vitiis vendunt. Plin. lib. 12. cap. 12. At hercule Alexandria, ubi thura interpolantur, id est, rudia quum sint, poliuntur. Convehebatur enim illuc thus rude, aspectu simile cottici. Plaut. in Amphit. Illic me homo interpolabit, meumque os finger denuo. Idem Moſt. sc. 3. s. 1. Novā picturā interpolare vis opus lepidissimum.

Interpolatiō, nis. {ἰμόδαιον, ἀνανιώσεις. GALL. Renouvellement de choses vieilles. ITAL. Rinnovatione de cose vecchie. GERM. Erneuerung. HISP. Renovamiento de cosas viejas. ANGL. A new dressing or po-lishing of things. } Plin. lib. 13. cap. 12. de chartis, Hanc excipit Romæ Fannii sagax officina, tenuatamque curiosa interpolatione principalem fecit è plebeia.

Interpolatō, is, qui antiquas vestes reconcinnat, ac renovat, ut facilius vendat. {ἰμόδαιος. GALL. Radoubeur, frippier. ITAL. Regattiere, raconciatore de vesti vecchie. GERM. Der alte kleider also zu rüsten als man sie neu roden. HISP. Renovadora, remendadora. ANGL. A fur-bisher or dresser of old things. }

Interpolatīx. {GALL. Radoubeuse, frippiere. ITAL. Racconciatrice de vesti vecchie. GERM. Ein außbarterin alter Kleider als man sie neu roden. HISP. Renovadora, remendadora. } Mulier quæ antiquas ves-tes renovat, ut eas facilius vendat, ἀνανιώσεις. Pomponius, Inter-polatīx accersire oportet, quæ hanc vestem abducat.

Interpolis, e: quod interpolatum est. {ἰμόδαιος. GALL. Radoubé, renouvelé, rapetassé. ITAL. Rifato, rinovato. GERM. Ernewert. HISP. Remondado, adobado, renovado. ANGL. That is dressed or scoured. } Plin. lib. 19. Et quidem ejus natura interpolis: rursusque quamlibet vetustum novo miscetur. Sic per translationem mulieres etiam interpoles dicuntur, quæ virtus deformitatis arte occultant. Plaut. in Moſt. sc. 3. s. 1. Nam istae veteres, quæ se unguento unctitant, interpoles, vetulæ, edentulæ, quæ virtus corporis fuco occultant.

Interpolüs, a, um: Interpolis, reconcinnatus. {ἰμόδαιος. ANGL. New dressed. } Ulp. l. Lakeo, ff. de contrahend. empt. & vend. Si vestimenta interpola quis pro novis emerit, Trebatio placere ita empori præstandum quod interest, si ignorans interpola emerit.

INTERPONO, is, ere: Intersero, interjicio. {παραποσθή, παρισάμα. GALL. Entremettre, interposer. ITAL. Interporre. GERM. Zwischen ein setzen. HISP. Entreponer. ANGL. To put between or among. } Cic. de Amic. Quasi enim ipsos induxi loquentes, ne inquam, & inquit, sibi interponeretur. Interponere accusatorem, est submittere & subornare. Cic. 3. Verr. Interposuitis accusatorem, qui quum ego mihi centum & decem dies solos in Siciliam postulassem, centum & octo sibi in Achiam postularet. Interponere autoritatem suam, est autoritate sua impedit ne aliquid fiat. Cic. 3. Philipp. Quod si autoritatem tuam interponis sine armis, magis quidem laudo. Sen. cap. ult. de tranq. Interponere laboribus temperamentum. Velleius, Interponere se armis Principum, quibus licet. Senec. cap. 8. de consol. ad Helv. Interposuerunt se Galliae populis (id est, inter eos habitan-tum.) Liv. lib. 4. dec. 4. Ne si interponerent (id est, immiscerent.) Idem lib. 5. dec. 4. Qui consilium suum meo interponet. Idem lib. 7.

bell. Pun. Tribuni se interposuere. Idem lib. 5. dec. 4. Interponere se bello. ¶ Fidem suam interponere, est aliquid in sua fidem recipere. Cæl. 5. bell. GALL. Ipsi vero nihil nocitum iri, inque eam rem se suam fidem interponere. ¶ Interponere postulata, est profecte ea, quæ quis sibi postulet concedi. Cic. 8. Philipp. Postulata haec ab eo interposita sunt, quo minus quod opus esset ad bellum, à vobis para-retur. Interponere judicium suum, Judicio comprobare. Idem Attic. lib. 8. Haec te scire volui, scriptisque sedatiore animo quām proximè scripsiteram, nullum meum judicium interponens, sed exquirens tuum. ¶ Jusjurandum interponere, Jurejurando affirmare. Liv. 4. bell. MAR. Qui primo jurejurando interposito, de praesidio expellendo, cum idoneis colluctus, dum, &c. ¶ Interponere motam, quod & Nectere motam dicitur: hoc est, differre & motari. Cic. 6. Philipp. Interponere nomen alicujus in re aliqua, pro Adumbrare, & accommodare in speciem & in fraudem. Idem 3. Verr. Petatur hereditas ea quæ nulla debetur? In prædam Prætoris interponatur nomen civitatis? Interponere se alicui (est se illi opponere.) Cic. in div. & in Verr. Cur te interponis invitissimis his, quibus maximè lex consultum esse vult.

INTERPOSITUS, a, um: participium. {παραποσθήσις. GALL. Interposé, mis entre deux. ITAL. Posto tra due. GERM. Darzischen gesetzt. HISP. Entrepuerto. ANGL. Put among or betroene. } Plin. lib. 18. cap. 16. Interpositis quinis diebus, hoc est, interjectis, vel intermissis.

INTERPOSITUS, us, ui: Interpositio. {παραποσθήσις, παραποσθήσις. GALL. Interpo-sition, paranthese, assise entre deux. ITAL. Interpositione. GERM. Hinein setzung / darzischen setzung. HISP. Aquel entreponer. ANGL. An putting among or betroene. } Cic. de Invent. Quæstione in autem eam appellat, quæ habet in se controversiam in dicendo politam, sine certatum personatum interpositione. ¶ Interpositio, pro iis quæ li-neis superscribi & inscribi solent, dum aliquid emendatur. Cic. ad Tironem, lib. 16. Tu istuc, si quid librarii mea manu non intelligent, monstrabis. Una omnino interpositio difficulter est, quam ne ipse quidem facilè legere soleo. De quadrimo Catone.

|| Interprētum, interpretum, æquale, & correspondens. Cod. II. antiqu. || Interprēmo, Comprimo, vel premendo collido. {αντιμίζω. GALL. Entre-serrer, entrepresser. ITAL. Rinchindere, premere tra due. GERM. Zwischen etwas zusammen stemmen. HISP. Apretar entredos. ANGL. To thrust or press betroene. } Unde interpretare fauces, est faucibus compressis spiritum intercludere. Plaut. in Rud. Ædepol infortunio hominem prædictas damnabilem. t. Qui sacerdotis celestus fauces interpretat.

INTERPRES, etis, est qui in aliqua re agenda medijs est, & veluti conciliator, & author. {יְלִיחָה molits. igulu ፩፪, የ፩፪ ይ. GALL. Tru-chement, interprete. ITAL. Truciamano, interprete. GERM. Ein schida-mann. Item/ ein dolmersch. HISP. Trujaman ብ farante de lenguas, el que declara lo escuro. ANGL. An expounder or declarer. } Virg. 4. Æneid.

Tisque harum interpres curarum, & conscientia Iuno

¶ Interpretates ab Asconio dicuntur, per quos inducitur pactio. Quoniam vero hujusmodi homines animos eorum quibus dati sunt interpres, sedulò perscrutantur, eorumque consilia explorant, aliorum detegunt, factum est, ut interpretes pro eo accipiatur, qui obscura exponit. Quintiliar. Sequester ille, & media litium manus, & interpres. Plaut. Pseud. sc. 1. a. 1. Salutem mittit per literas interpretes. Liv. 1. ab Vrb. Interpres Deum Carmenta. Virg. 3. Æneid. Trojungena interpres divum. Ubi Servius, Interpres, vaticinator, qui mentem deorum mortalibus publicat. Cic. 1. de divin. Interpretates portentorum Galeotæ in Sicilia nominabantur. Ibidem, Quorum omnium interpretates, ut Grammatici poëtarum, proximè ad eorum, quos interpretantur, divinationem videntur accedere. ¶ Interpretis item, qui aliorum scripta vertit in aliam linguam. Idem de opt. gen. Orat. Nec converti ut Interpres, sed ut orator sententiis iisdem, & eorum formis, tanquam figuris, verbis ad nostram consuetudinem aptis.

INTERPRĒTOR, aris, ab antiquo Prato, quod à φέρει. Nisi malis cum Isidoro, interpres, quasi inter partes medijs. Expono, explicto, explano. {בְּרַב beér. igulu ገዢ, ከይንሃንግ. GALL. Interpreter, expliquer, donner à entendre. ITAL. Interpretare. GERM. Auslegen / verdolmeschen. HISP. Interpretar, declarar lo escuro. ANGL. To expound, to make, to understand a doubtful and darke thing. } Cic. lib. 2. Offic. Nec quicquam aliud est Philosophia, si interpretari velis, quām studium sapientie. Plaut. Pseud. sc. 1. a. 1. Nisi Sibylla legerit, eas interpretari posse neminem. Senec. cap. 14. de tranquill. Benignè interpretari adversa, Velleius, Totam victoriā, ut suam Lepidus interpretabatur. Idem, Interpretabantur clementiam Cæsaris pro virtute. ¶ Interpretor etiam passim dicitur, auctore Gell. cap. 13. lib. 13. ¶ Interpretari, pro judicare. Cic. ad Attic. Quod si audierem, Athenas petarem, sanè ita cadebat, ut vellem. Nunc nostri hostes ibi sunt, & te non habemus: & veremur, ne interpretentur illud oppidum non satis ab Italia abesse. Liv. lib. 1. ab Vrbe, Reclè an perperam interpretetur, fuerit ista ejus deliberatio, qui bellum suscepit. ¶ Interpretari memorie alicujus: hoc est, reducere in memoriam. Plaut. Epid. Iniquè in injuriis es. P. Quid jam. m. quia tuæ memoria interpretari me æquum censes.

INTERPRĒTATUS, a, um: partic. Expositus, explicatus. {סְבָרֶר meboár. iq- ulussteis. GALL. Interpreté, declaré. ITAL. Interpretato, dichiarato. GERM. Ausgeleget/erklärt. HISP. Declarado. ANGL. Exponed, declarad. } Cic. 2. de legib. Vesta quasi focus urbis, ut Græco nomine est appellata: quod nos propè idem Græcum interpretatum nomen tem-nemus. Salust. Jugurth. 65. Ut ex libris Punicis interpretatum nomis est.

INTERPRĒTATIO, nis: Expositio. {מִיאַלְיכָה melitsah, וְעַד peschér. ieqwá. GALL.

GALL. Declaration, interpretation. ITAL. Interpretatione, dichiaratione. GERM. Auslegung. HISP. Obra de interpretar, y declarar. ANGL. An expounding. { Cic. 1. Offic. Nimis callida, sed malitiosa juris interpretatio, inquit auctor ad Herenn. lib. 4. est quæ non iterans, idem redintegrat verbum, sed id commutat, quod positum est alio verbo, quod idem valeat. } Interpretatio, conjectura & judicium. Liv. 2. ab Urbe, Non crediderit factum, in tantum animo roboris fuerit, nec traditur certum, nec interpretatio est facilis. Budaeus.

Interpretamentum: Interpretatio. { מְלִיצָה melitsah, τύπος péscher, πίθηκος, iuglōdēa. } Gell. cap. 2. lib. 6. Ut si cui meum istud interpretamentum videbitur obscurius, ad ipsius verba animadvertis. Idem cap. 9. lib. 13. tanquam id verbum Latinum Græci verbi interpretamentum sit. Idem, Ex quibus diversa Latinæ linguae interpretamenta colligimus. Idem lib. 5. cap. 18. Cujus Latinum interpretamentum scriptum est in libro Sempronii.

Interpretum, Gracis παραδοση, Glossis interpondium. Gothofr. l. 64. in pr. ff. de Adil. edit. }

INTERPUNGO, is, ere. { GALL. Entrepoindre, entrepiquer. Item, Ponctuer, distinguer par virgules, ou pointes en écrivant. } Sen. epist. 40. Interpungere consuevimus, cùm scribimus.

Interpunctus, a, um: Quod punctis distinctum est. { יְרֻקָּה nakôdh. distingue, 2. g. s. o. GALL. Distingué par pointes. ITAL. Distinto con certi ponti. GERM. Mit puncten vondersheyden. HISP. Apartado con puntos. ANGL. That is distinguished by pointes. } Cic. 2. de Orat. Sed & festivitatem habet narratio distincta personis, & interpuncta sermonibus.

Interpunctum, i, neut. gen. Distinctio, interpunctio. { 2. g. s. o. GALL. Distinction par pointes. ITAL. Distinctione con punti. GERM. Vondersheyding mit puncten. HISP. Apartamiento con puntos. ANGL. A distinction by pointes. } Cic. 3. de Orat. Clausulas & interpuncta verborum, animæ interclusio, & angustia spiritus attuletunt.

Interpunctio, nis: Interpunctum. 2. g. s. o. Cic. pro Muren. Res enim sunt parvæ, propè in singulis literis, atque interpunctionibus verborum occupatae.

Interpurgare. { 2. g. s. o. GALL. Oster par cy par là ce qui est mauvais & superflu, s'arrêter. ITAL. Cavare di qua & di là quel che è soverchio. GERM. Erseubern. HISP. Quitar o purgar de todas partes lo superfluo. ANGL. To tak away here and there yas wiche is superfluous. } Plin. lib. 18. cap. 26. Ficus interpurgari, semina fieri.

Interputo, as, quasi per intervallo putare, & purgare. { 2. g. s. o. GAL. Esmonder, oster & couper les petites branches des arbres. ITAL. Tagliar i piccioli rami de gli alberi. GERM. Erhauen vnd abschauen die überflüssigen dſt. HISP. Podar los pequeños ramos del arbol. ANGL. To cut and tak away the little branches of trees. } Col. lib. 3. Rosam fruticibus, ac surculis disponi per surculos pedales convenient per idem tempus, quo & violam: sed omnibus annis fodi ante Calendas Martias, & interputari oportet: hoc modo multis annis petennat. Vairo lib. 1. cap. 30. Oleam seri & interputari oportet.

Interqueror, unde interqueri, apud Liv. lib. 3. dec. 4.

Interquiesco, is, cre: Quiesco. { υπερ σκακάτ, η νατ, η νοχέα. GAL. Se reposer. ITAL. Riposare. GERM. Darzetschen ruhen, HISP. Holgar, quedarse. ANGL. To rest or pause in doing. } Cic. de clar. Orat. Quidam hac dixisse, & paululum interquievisse, &c.

INTERRADO, is: Hinc illine abrado. { 2. g. s. o. GALL. Racler entre. ITAL. Rader d'ogni intorno. GERM. Hin vnd wider schaben vnd scübern. HISP. Raerenderredor. ANGL. To file, to polish, to scrape about. } Col. de arbor. cap. 19. Nam si spissè posueris, neque infi à quicquam serere poteris, nec sic ipsæ fructuosæ erunt, nisi eas interraseris. Plin. lib. 15. cap. 1. Oleæ attendentur, sicut & vites, atque etiam interradi gaudent. } Interradere, pro exsculpere, hinc & illine radere, & excavare. Plin. lib. 35. cap. 1. de pictura: Nec tantum, inquit, ut parates toti operiantur, verum & interraso marmore, vermiculatisque ad effigies rerum animaliumque crustis. Budaeus.

Interrassis, e: Interasus, hoc est, per intervalla erasus, & exsculptus. { 2. g. s. o. GALL. Racé à l'entour. ITAL. Raso d'ogni intorno. GERM. Dargöischen gefest oder geschabt. HISP. Ruido en derredor. ANGL. Scrapped or shaved about. } Plin. lib. 12. cap. 19. Coronas ex cinnamono, interrasili auro inclusas.

INTERREX, regis, dicitur is, qui regis mortui munere fungitur, donec novus Rex creatus sit. { μινιστρος. GALL. Viceroy, un regent qui gouverne cependant qu'il n'y a point de Roy. ITAL. Vice-Re in morte del Re. GERM. Ein statthalter eines Königreichs zwischen den Königs absterben vnd eines neuen erwehlung. HISP. El Virey y entrerey y Rey. ANGL. A regent yas governeth siome the death of a Prince till another be chosen. } Hic autem magistratus primū institutus est post mortem Romuli. Nam quum inter partes de Rege creando convenire non posset, res ad interregnum edidit, placuitque Rempubl. à Patribus administrari, donec novus Rex procreatus esset. Vide Livium lib. 1. ab Urbe. Regibus autem exactis, Interreges quoque appellabantur, qui consulūm creandorum causa, cùm consularia comitia perfici non possent, siebant. Cic. contra Rullum, L. Flaccus Interrex legem de Sylla tulit, ut omnia quæcumque ille fecisset, rata essent. Idem lib. 3. Epist. Ego omnibus, unde petitur, hoc consilii dederim, ut à singulis Interregibus advocationes postulent. Interrex creabatur, quoniam esset in urbe patricius magistratus: creabatur autem à senatu, nec à senatoribus cunctis, sed à patriciis tantum: nec verò Interrex poterat esse, qui patricius non esset: nec ultra quinque dies durabat. Moris autem fuit, ut qui primus Interrex creatus esset, comitia non haberet: habebat autem vel secundus interrex, vel qui deinde facti essent. Ex Aldi obseruat.

Interregnum, Regni intervallum, & spatium temporis, quoque in locum demortui Regis alias sufficitur. { μινιστρος. GALL. Le temps entre le trépas d'un Roy, & la creation d'un nouveau. ITAL. Tempo tra la morte di un Re, & la creatione di un altro. GERM. Die zeit vnd weil so sich verlaufft von der absterbung eines Königs / zu der erwehlung eines neuen. HISP. Aquel medio tiempo de rey y rey. ANGL. The space of a kingdome betwene the doaht of an king till the chesing of

another. } Cic. ad Attic. Nam permagni ejus interest, rem ad interregnum non venire. Idem ad Quint. fratr. Res spectat ad interregnum.

Interritus, a, um: Imperterritus. { αδέν. GALL. Assuré, qui n'a point de peur, intrepide. ITAL. Che non ha paura. GERM. Vnverschocken. HISP. El que non ha miedo. ANGL. That hath no feare. } Ovid. 10. Metam.

Qui quod inest virtus, & mens interrita lethi? Idem 6. Metam.

sola est interrita virgo.

Idem lib. 13. Interritus egi causam.

INTERRÓGO, are: Quero, rogo. { שׁאַל schaal. igomos, παρασκοπη. GALL. Interroger, demander, enquérir. ITAL. Interrogare, dimanare. GERM. Fragen. HISP. Preguntar. ANGL. To aske, to demande. } Cic. in Orat. Ut interrogando urgeat, & rursus quasi ad interrogata sibi ipsi respondeat. Idem in Partit. Sic ego te vicissim iisdem de rebus interrogem. Plaut. Amphit. Qui sum, saltem si non sum Sophia, te interrogō (id est, quæso, rogo.) Ibidem, Nam tu quoque etiam insanis, quæ id me interrogas? Idem Aul. sc. 3. a. 1. Num non vis me interrogare te? E. Imò si quid vis, roga. Idem Men. sc. 5. a. 5. Quin tu interrogas putpureum panem, an puniceum soleam ego esse, an luteum? Idem in Pœn. Si exierit leno, censetis hominem interrogem, Meus servus si ad eum venetur, nécne. } Interrogare leges est legis autoritate aliquem apud Praetorem interrogare, nunquid facinus aliquod admiserit. Asconius: Quid, inquit, est reum fieri, nisi apud praetorem legibus interrogari? Cic. pro domo. Esto. Non fuit in me ulla poena peccati. At fuit judicii, cujus: quis me unquam ulla lege interrogavit? quis postulavit, quis diem dixit? Velleius, Interrogati lege repétundarum. Liv. lib. 8. dec. 4. & lib. 6. dec. 3. Interrogari legibus (id est, deferti, Passer.) Idem Liv. lib. 10. bell. Pun. Interrogare sententiam, &c. } Interrogandi casus, vide CASU, suprà.

Interrögātio. { ἵπτομαι, πυρος. GALL. Interrogation, demande. ITAL. Interrogatione. GERM. Ein frag. HISP. Pregunta. ANGL. A asking, a demanding. } Petitio. Cic. de fato. Recte genus hoc interrogations ignavum atque iners nominatum est. Instare interrogacioni. Quint. lib. 5. cap. 7. Longius repetita interrogatio.

Interrögātūnculā, x. { τὸ μικρὸν ἵπτομαι, ἵπτομαι. GALL. Petite interrogation, petite demande. ITAL. Picciola dimanda. GERM. Ein fraglein. HISP. Pequeña pregunta. ANGL. A little demande. } Cic. in Paradox. Sed minutis interrogatiunculis, & quasi punctis, quod propositum efficit. Idem 5. de finibus. Pungunt quasi aculeis, interrogatiunculis angustis.

Interrögātū, adverb. Asconius Pædian. in 3. Verr. At enim interrogative pronuntiacum est, & contra responsive omnes rejecti.

INTERRÜMPO, is: Medium abrumpo. { διαρρήγνυμι, διαρρήγνυμι. GALL. Interrumpre, détourner. ITAL. Interrumpere, disturbare. GERM. Durchbrechen/ in mitten durchbrechen. HISP. Interromper. ANGL. To break in the middes. } Plancus Ciceroni, Pontes quos feceram, interrupti. } Interrumpere ordinem, id est, perturbare. Colum. lib. 11. cap. 2. } Interrumpere somnos, interturbare. Plin. lib. 28. cap. 2. } Interrumpere, aliquid dicentem facientemve impedire. Cæsar 1. bell. civ. Improviso ad vallum advolat, colloquia interrupta, postros repellit à castris. Plaut. Trin. Dum sermonem veror interrupte, solus sto, &c.

Interrūptus, participium. { διστόνη, οὐδόν, διστόνη. GALL. Discontinué. ITAL. Interrutto. GERM. Zerbrochen/ zerriert. HISP. Interrumpido. ANGL. Broken, discontinued. } Amnis interruptus aquis. Lucan. lib. 2. Interrupta consuetudo, intermissa. Cicero ad Cassium, Epist. lib. 15.

Interrupte, adverb. Incisè, vel casim, aut divisè. { οὐρώπως. GALL. Par interruption, sans continuer. ITAL. Interrottamente. GERM. Zerrennter vnd unordentlicher veis. HISP. Cortando, appartadamense. ANGL. Without continuation. } Cic. 2. de Orat. Erit autem perspicua narratio, si verbis usitatis, si ordine temporum conservato, si non interrupte narrabitur.

Interscalmum, ii, dicitur spatium illud in navi, quod est inter scalma & scalmum. { μεσονάρων. GALL. L'espace qui est entre les chevilles esquelles on attache les avirons, ou rames d'un navire. ITAL. Spatio tra scalamo & scalmo dove s'appogiano i remi. GERM. Die weite zwischen den zweyen orten des schiffs/ in welche man die rute legt. HISP. El spacio entre remo, e scalmo. ANGL. The space between the oars of a shipe. } Sicut interstitium, spatium duarum columnarum. Est autem scalmus lignum illud ad quod remus inharet, & circunflectitur.

Interscapillum, ii: Spatium illud quod inter scapulas est. { τὸ μεσονάρων. GALL. L'entre-deux des épaules. ITAL. Spatio tra due spalle. GERM. Die weite so da lige zweyten beyden schultern. HISP. Escalme el corvo entre espalda, y espalda. ANGL. The space betwene the shoulders. } Higinius in descriptione Vrsa. In humero clavam unam, in pede de posterioribus novissimo duas, in summo interscapilio unam.

Interscindo, is: Medium abrumpo, sive discindo. { μεσονάρων. GALL. Couper par le milieu. ITAL. Fendere, tagliare per mezzo. GERM. Zerschneiden/ abroffen. HISP. Entrecortar. ANGL. To cut by the middell. } Cic. 2. de legib. Nec quia nusquam era scriptum, ut contra omnes hostium copias in ponte unus assisteret, à tergoque pontem interscindi jubaret. Liv. 8. bell. Pun. Nam & ipsa Chalcis quanquam e jussim insule urbs est, tamen adeò arcto interscinditur fredo, ut ponte continentis jungatur.

Interscibo, is: Inter versus scribo, interpono, intersero. { παραγένομαι. GALL. Ecrire entre deux. ITAL. Scrivere di mezzo. GERM. Darzwi schreiben. HISP. Escribir entremedias. ANGL. To writ betwene. } Plin. Epist. 129. Poteris & quæ dixeris post oblivionem retractare, multa detinere, plura transire, alia interscribere, alia rescribere.

Interscico, as: In partes secare. { μεσονάρων. GALL. Entrecortar. ITAL. Tagliare in pezzi. GERM. Zerschneiden. HISP. Entrecortar. ANGL. To cut by the middell. } Ad Heren. lib. 3. Ut ipsa pionuntatione

tiatione res ipsas quas demonstravimus inserere, atque intersecare videamus in animis auditorum.

Interseicus ager, qui aliter *arcifinus*, ab intersecando. Vide infra *Subsecivus*.

Intersemnatus, Apul. in *Apolog.* Remedia naturæ munere interspersa atque intersemnata.

INTERSEPIA. Διαφέρει. Onom. i.e. interceptum. ||

Intersépio: Velut scipibus quibusdam intercludo, vel iter impedio. { τὸ σάτος. Διαφέρει. Διαλαμβάνω. GALL. Environner & clore de hayes, boucher. ITAL. Intermezzare. GERM. Underzünen / mit einem hag ver machen. Hisp. Distinguir en partes. ANGL. To compasse or close round about as with an hedge. } Liv. 2. bell. Maced. Per triduum subsequens tertitavit eos, nunc præliis lacefendo, nunc operibus intersepiendo quædam, ne exitus ad fugam esset. Intersepere urbem vallo, id est, munire. Liv. 5. bell. Pun. Cic. pro Corn. Balbo, Ne interceptum sit iis iter perpetuò ad hoc amplissimum præmium civitatis. Interceptum, dicitur quicquid in re aliqua medium est, uti est cartilago illa, quæ veluti paries intermedius nates dirimit: item, septum illud transversum, quod viscera vitalia separat à naturalibus. { Διαφέρει. GALL. Le milieu, ce qui sépare. ITAL. Il mezzo. GERM. Ein vnderschlag das in mitte zweyer dingen ist. Hisp. El medio. }

INTERSERO, is, scvi, fūtum: Inter alia planto, semino, inserere. { παραμόσθισθαι, παραμέσθαι. GALL. Planter ou semer entre deux. ITAL. Plantare & seminare fra altre cose. GERM. Dazwischen säen oder pflanzen. ANGL. To gref or plant between. } Colum. de re rustic. lib. 3. cap. 16. Coxato deinceps pastinato melleolus ordinariis vitibus intersependus est. Idem lib. 8. cap. 15. Eaque congregantur intersitis buxis, aut myrtis fruticibus. Ovid. 10. Metam.

— mediis interserit oscula verbis.

INTERSÉRO, is, ui, scruum: Interpono, interjicio. { παραμέσθαι, παρενθέψαι. GALL. Entremeler, inserer parmy. ITAL. Tramettere, interporre. GERM. Zwischen setzen. Hisp. Entreponer, entrexerir. ANGL. To intermingle. } Plin. in Epist. Prædia agris meis vicina, atque etiam interserta, venalia sunt.

INTERSISTO, is, intersistere: In loquendo reticeo, in loquendo continuo. { διτημει, ενίχουμεν. GAL. S'arrester au milieu, ou entre deux. ITAL. Fermarsi in mezzo, o tra due. GERM. Zwischen ein stehen. Hisp. Estar entremedias. ANGL. To rest or stay betwene. } Quint. lib. 8. c. 3. Quia ultima prioris syllabæ litera, quæ exprimi nisi labris coëuntibus non potest, aut intersistere nos indecentissime cogit, &c. Idem lib. 9. cap. 4. Intersistentes clausulæ. Idem, Intersistentes sententiae. Et, Intersistant. Idem, Ne intersistat orator fatigatus, &c.

INTERSISTITUR, impersonale. Quint. lib. 9. cap. 4. Tum longæ per se, & veluti ultimæ syllabæ aliquid etiam medii temporis inter vocales, quasi intersistatur afflument.

INTERSPIRSUS. Apul. in *Apol.* Remedia interspersa atque intersemnata. || INTERSPIRO, as: Perspiro, exspiro. { πνήμα revacē. Δισπίω. GALL. Souffler entre deux, respirer. ITAL. Spirare, soffiare tra due. GERM. Durchhinauf dempfen. Hisp. Espirar, y respirar. ANGL. To vente, to beach betwene. } Cato, Manu comprimito acina, ut combinant aquam matinam: ubi impleveris dolium, operculo operito, relinquio quæ interspireret.

Interspiratione. { Πνοή revacē. Δισπίω. GALL. Respiration. ITAL. Respiratione. GERM. Erholung des athems. Hisp. Respiracion. } Cic. 3. de Orat. Interspirationis enim, non defatigationis nostræ, &c. Plin. lib. 23. cap. 1. A balneis raptim, & sine interspiratione necat, de musto loquitur.

INTERSTERNO, is: Interjicio, intermisceo. { παραμέσθαι. GALL. Estendre ou coucher entre deux. ITAL. Interporre. GERM. Zwischen etwas strecken oder spreyen. Hisp. Entreponer. ANGL. To spreade or laye betwene. } Plin. lib. 29. cap. 2. Alii hastulis tedæ subiectis, & subinde interstratis, oleo aspersam accidunt.

Intersinguo, is: Distinguuo. { בְּנֵי הַכְּרִי הַבָּדִיל. Διστίγω, κυρισίω. GALL. Distinguier, separer. ITAL. Distinguere, separare. GERM. Unterscheiden. Hisp. Apartar uno de otro. ANGL. To distinguish or sever. } Statius 3. Sylvarum.

— spatia interstincta columnis.

Interdum idem quod extinguo. Festus, Ignis Vestæ si quando interstitius esset, virgines verberibus afficiebantur à Pontifice. INTERTIUM, ii: Sparium & distanciam inter quævis. { πόρος révach. Διστογ. GALL. L'entreux-deux de quelque chose que ce soit, intervalle, interstice. ITAL. Spatio, distanza. GERM. Die weite zwischen zweyen dingen. Hisp. Spacio entre medias. ANGL. Space, or distance betwene. } Macrob. Quum quatuor sint elementa, ex quibus constant corpora, terra, aqua, æt & ignis, tribus sine dubio intersticiis serantur oportet: quotum unum est à terra usque ad aquam, ab aqua usque ad aëra, sequens: tertium, ab aëre usque ad ignem. Higinus, Quod ab eo sidere parvo interstitio differt. Intervitium Lunæ, idem quod interlunium, seu coitus Lunæ cum Sole: quo tempore, quod superiore parte tantum illustretur, à nobis cerni non potest. quo usus est Apuleius.

Intersticio, nis: Intermisso, cessatio, vacatio. { Διαλειψις. GALL. Relâche, cessation, vacation. ITAL. Vacazione, cessamento. GERM. Underrassung. Hisp. Cessamiento. ANGL. A ceasing leaving of. } Gell. lib. 20. cap. ult. Quando animus eorum, interstitione aliqua negotiorum data, laxari indulgerique potuisset. Idem lib. 20. cap. 1. Velut quodam justitium, id est, juris inter eos quasi interstitutionem quandam & cessationem. Verba sunt Gellii.

Interstépo, is: Strepitum inter alios emitto. { μεταξὺ κρυπτίων, Διαφέρω. GALL. Faire bruit entre autres, ou parmy. ITAL. Far strepito tra gli altri. GERM. Unter etwas rauschen oder tönen. Hisp. Hacer estruendo entre otros. ANGL. To make a noise in the middes of others. } Virg. 9. Eclog.

Digna sed argutos interstrepere anser olores.

Quo tamen in loco videtur rectius legi posse, Inter strepete, divisis dictionibus: ut sit ordo, str. & te inter argutos olores.

Interstringo, is: Comprimo. { συμπίξω. GALL. Etreindre, serrer entre quelque chose. ITAL. Stringere. GERM. Zwischen stricken oder tru-

cken. Hisp. Streñir ò apretar. ANGL. To strayne or press betwene. } ut, Intertringere gulam, id est, suffocate, vel strangulate. spazieren. Plaut. Aulul. Ibo intò, atque illi tuo socio interstringam gulam.

Interströ, is: Simul construo, coapto, compono. { συνσκοτίω, συντάσσω. GALL. Eastir & conjoindre plusieurs choses ensemble. ITAL. Mettere insieme, comporre. GERM. Zusammen setzen oder fügen. Hisp. Componer ò ordenar juntamente. ANGL. To build and conjoyn syndrie thinges. } Silius lib. 10.

— Telestus ad ossa
Illi saxon, qua spina interstruit artus.
Occubit.

Intersum: Præsens sum, adsum, simul gero & administro. { παρέχω. GALL. Estre present, survenir. ITAL. Essere presente. GERM. Zugegen sein. Hisp. Entrevenir. ANGL. To be present. } Cie. Lent. Quæ hic geruntur, accipies ex Polione, qui omnibus negotiis non interfuit lolum, sed etiam præfuit. Idem de senectute, Szpe interfui querelis meorum aequalium. Significat etiam differre, discrepare, Διαφέρει, Διαφέρει. Terent. in Eunuch. Stulto intelligens quid interest? Vide Interest.

|| Intertaleo, incido ramum. Vide Talea. ||

Intertextum, i: quod in medio textum aliiquid habet. { παράφυση. GALL. Entretissu, pourfile, broché. ITAL. Tessuto in mezzo, che ha qualche cosa tessuta di mezzo. GERM. Zwischen welche etwas eingewebt ist, gestickt. Hisp. Cosa texida entremedias. ANGL. Woven or wrought betwene. } ut, Clamys intertexto auro, est clamys ferica, quæ autem habet inter byssum translucens, à Phrygionibus intextum: quod genus vestium à Suetonio in Augusto, Phrygianæ vocantur. Vulgus hodie vocat Brocatas. GALL. Brocards. Quint. lib. 8. cap. 5. Neminem deceat intertexta pluribus notis vestis.

Intertingo: unde participium Intertinctus, apud Plin. lib. 36. cap. 8. Thebaicus intertinctus aureis guttis, invenitur in Africæ parte Aegypto adscriptæ.

|| Intertignum, spatium inter tigna: intervallum inter triglyphos & denticulos. Vide Metope.

Intertius, sequester, tertius, quem duo sequuntur. ||

Intertrahō, is: Eripio, aufero. { ἔλασσα. GALL. Attrirer d'entre, ou parmy. ITAL. Rapire, lever via. GERM. Einziehen oder aufzischen. Hisp. Quitar alguna cosa de lugar, arrebatar. ANG. To dravoe out frome betwene. } Plaut. in Amphitr. Ni ego illi putco si occepso, animam omnem intertraxero.

Intertrigo, inis, nomen ab interterendo deductum. Est morbi genus, quum simul membra interteruntur, & confricantur, accedentèque sudore excoriantur: quod mali genus in feminibus maximè soler accidere, quum scilicet equitantium, vel pedibus incidentium feminæ attentuntur, adurunturque. { παράτριψη. GALL. Entretail, blessure, écorcheure des pieds, quand on s'entretaille en cheminant. ITAL. Scorticatura de piedi per lungo camino. GERM. Der roll in den hinsdern oder einem andern glied/ein abgegnister bletz von der haut. Hisp. El saborno del sudor. ANG. A galling in the skinne with lang going. } Dicitur etiam Intertrigo in jumentis, quum vitioso ingressu calces, aut etiam suffragines attentuntur. Col. lib. 7. Intertrigo bis in die solvit aqua calida, mox decocto, attrito sale cum adipe, desiccatur. Vide Bud. in Pandect.

Interrimentum, i, quid sit declarat Varro lib. 4. de Ling. Lat. Dettimentum (inquit) à detritu dicitur, quod ea quæ trita sunt minoris pretii sunt. Eadem ratione intertrimentum, quod duo quæ inter se trita etiam diminuta sunt. { πῖον nezék. βλάστη. GALL. Perte, domage, dechet. ITAL. Danno. GERM. Ein abgung oder schad. Hisp. Daño. ANGL. Domage, losse. } Terent. in Heaut. Nunc quum sine magno intertrimento non potest habeti, quidvis dare cupis. Interrimentum pro evanida argenti parte, quæ ex incoctione deperit, accepit Livius lib. 2. bell. Macedon. Carthaginenses eo anno argentum in stipendium primum impositum Romanum advererunt: id quia probum non esse Quæstores renuntiaverunt, experientibusque pars quarta decocta erat, pecunia Romæ mutua sumpta, intertrimentum argenti supplerunt. Idem lib. 34. In auro nihil intertrimenti praeter manus pretium. Cicero 3. Verr. pro communi jactura, quæ cuiusvis rei fit in confiendo aliquo negotio. L. Rabonio (inquit) ædem Castoris tradi oportebat. Is casu Junii pupilli tutor erat testamento patris. Cum eo nullo intertrimento convenerat jam quemadmodum tradetur. Asconius, Dettimentum unius partis esse potest, intertrimentum vero dantis & accipientis. Quo sensu Cicero intertrimentum pro communi confiendi alicujus negotii jactura posuit. Budæus. Unde patet, Intertrimenti nomine, utriusque partis damnum, sive incommode propriè significari.

Intertitūrā, & intertrimentum, hoc est, damnum, & propriè in auro, argento, aut vestibus, quorum pretium usu atque attractatione immunitur. βλάστη. Scævola de pign. action. l. ult. Quæro intertituram, quæ ex operis facta est, utrum, &c.

INTERTURBO: Valde turbo, seu aliquid agentem, aut dicentem interpellō. { τρύγον Bachár. Διαλεγέται, παρεχθίσαι, Διακόπτω. GALL. Détourner, troubler. ITAL. Disturbare. GERM. Verorten/einem unruhig machen der etwas anders zuschaffen hatt. Hisp. Estorvar. ANGL. To lette or disturbance. } Plaut. in Bacch. Nec interturba: imperatum jam in cera est. Terent. in Andr. Davus interturbat omnia: ubi Donatus, Hic inter, activa particula est, adeò ut non pro media significatione sit, sed qua majorem habere non potest.

Interturbatio, nis: Interpellatio. { בְּנֵי נֶבֶחֶרֶת. Διατάξης, παρεχθάσις. GALL. Détourbier. ITAL. Turbamento, disturbance. GERM. Beirührung/unruhig. Hisp. Estorvamiento. ANGL. A letting or disturbing. } Liv. 3. bell. Pun. Ipsique valetudinem excusans patri, animi quoque ejus mirabilem interturbationem quum quereret, &c.

Interturia, spatia inter turrem. Poll. ||

INTERVAGO, as: In medio vacuus maneo. { Διακίνηση. GALL. Etre vuide & vacant entre deux. ITAL. Restare vacuo in mezzo. GERM. Zwischen ldt sein. Hisp. Ser vacío entre medias. ANGL. To be vacant betwene. } Columell. lib. 5. Bulbus trepidans intervacantibus spatius

spatiis obtutus, anno celerius morutam perticam præbet.

INTERVALLUM, i. Spatium quod est inter palos vallum castrum consti-
tuentes: à quo omne spatium, Intervallum est nuncupatum. { **רוּרְבָּאַחֲרֵי**, **דִּסְטָנְסֵי**. **GALL.** *Intervalle, distance, espase.* **ITAL.** *Intervallo, spatio.* **GERM.** Ein seide wäitte zwischen erwass/ aigentlich aber zwischen den pfälen. **HISP.** *Espacio de tiempo o lugar.* **ANGL.** *Distance, space.* **Plaut.** *Men. sc. 1. a. 1.* Sed mihi intervallum jam hos multos dies fuit (edendi sup.) **Velleius**, *Intervalla negotiorum otio dispungere.* **Quintilian.** *Intervalla siderum.* **Gell. cap. 12. lib. 15.** Ibi, ex intervallo, id est, paulò post in eadem oratione. **Plin. lib. 6. cap. 22.** Septem dierum intervallo taxaro. **Cic. ad Cassium**, Primum ut te, quem jamdi plurimi facio, tanto intervallo viderem: deinde ut tibi, &c. Ex tanto intervallo. Idem *ibid.* Cur ex tanto intervallo rem desuetam usurpare. Longo intervallo. Idem *8. Verr.* Versabatur in Sicilia longo intervallo alter, non *Dionysius*, &c.

INTERVALLATUS, a, um: quod post certa temporum inter valla revertitur. { **επανόδης**. **GALL.** Qui va & revient par intervalle. **ITAL.** Che va e retorno. **GERM.** Das mit vnderschlagung oder vnderleybung wider kompt. **HISP.** Que tiene espacio entre ir y tornar. **ANGL.** *Intermitting, that cometh by certaine fittes.* { ut, *Intervallata febris*, quam intermittem, & revertentem vocamus. **Gell. lib. 17. cap. 12.** Hæc bi-duo mediò intervallata febris.

INTERVELLO, is: Passim è medio evello. { **παραλλάσσω**. **GALL.** *Arracher d'entre les autres.* **ITAL.** *Stippa di mezzo.* **GERM.** Zwischen ausspien. **HISP.** *Arrancar entremedias.* **ANGL.** *To plucke or roote out frome betwene.* { ut quum aut iolium è tritico, aut canos è barba capillos evellimus. **Palladius**, Si spissa sunr, intervalles aliqua ut cætera roborentur. **Plaut. in Amph.** Nægo infelix homo fui? qui non alas intervelli, volucrem vocem gestito. **Quint.** *Intervellere aliquid.*

INTERVENIO: In medio negotio, quasi ex insidiis supervenio & oppri-
mo. { **ἐπιστρέψαι, επιφάνειομαι**. **GALL.** *Entrevenir, survenir.* **ITAL.** *Sop-
pravenire, intervenire.* **GERM.** *Zwischen oder dargzkommen.* **HISP.** *Entrevenir.* **ANGL.** *To come in the meane while, to come upon one so-
dainly as he is doing.* { **Terent. in Adelph.** Intervenit homo de im-
proviso. **Plaut. Amph.** Itæ interveniunt, redeunt rursus in gratiam. ¶ Accipitur etiam aliquando pro intetesse, **παραίησις**. **Cic.** Quod nou esset factum si ipse intervenisset. ¶ *Interventum est.* **Terent.** *Heaut.* Ubi de improviso est interventum mulcri.

INTERVENIENS, participium. { **μεταξύ ισχεόμενος**. **GALL.** *Survenant.* **ITAL.** *Sopravveniente.* **GERM.** *Zwischen kommend.* **HISP.** *Entreveniente.* **ANGL.** *Coming in the meane while.* { **Cic. 1. Tusc.** In magna parte vite dolore non intervenient. ¶ *Intervenientibus desertis*, hoc est, interjectis. **Plin. lib. 5. cap. 7.** *Interiori autem ambitu Africæ ad me-
ridiem versus, superque Gætulos, intervenientibus desertis, primi
omnium Libyi Ægyptii, &c. Suet. in Cæsar. cap. 30.* *Vetum neque
Senatu interveniente.* **Idem in August. cap. 66.** *Intervenientibus of-
fensis.*

INTERVENTIO: Fidejussio, **ἀσφύσιον**. **D. de min. l. 7.** Non solum autem in his ei succurritur, sed etiam in interventionibus, utputa si fidejussorio nomine se, vel rem suam obligavit. **Ulpian. l. 7. §. 3. ff. de minor.**

INTERVENTUS, us, ui: Actus ipse interveniendi. { **ἰμπάσεια**. **GALL.** *Surve-
nuæ.* **ITAL.** *Sopravenuuta, intervenimento.* **GERM.** *Zwischenkom-
mung/ einfallung.* **HISP.** *Sobrevenida, obra de entrevenir.* **ANGL.** *A coming in the meane while.* { **Plaut. in Amphit.** Sed prælium tan-
dem ditemit nox interuenta suo. **Liv. lib. 2. ab Urbe.** *Interventu
college, ipse, exercitusque est servatus.* **Senec. cap. 17. de consol. ad
Marc.** Nullus dies Syracusis sine interventu Solis. **Suet. in Cæs. c. 48.**
Interventu sponlorum removere creditores. **Cic. 3. Catil.** *Interven-
ta Prætoris pugna sedatur.*

INTERVENTOR, qui alicui rei intervenit, quem & interpellatorem voca-
mus. { **օμοιός, εὐσύνη**. **GALL.** *Entremetteur, survenant, media-
teur.* **ITAL.** *Interventore, malleudore.* **GERM.** Der zwischen ein sach
kommt/ond die verhindert. **HISP.** *Entrevenidor.* **ANGL.** A mediator,
a suretie. { **Cic. de Fato.** Omnis ferè in his deliberationibus consum-
ebatur oratio: idque & sèpè alijs, & quondam liberiote, quām sol-
ebat, & magis vacuo ab interventoribus die. ¶ Aliquando etiam ac-
cipitur pro fidejussore, idque maximè apud Jurisconsultos.

INTERVENIUM: quod est inter venas tetræ. { **μεταξύ λίθων**. **GALL.** Ce qui
est entre les veines de la terre. **ITAL.** *Spazio tra le vene della terra.*
GERM. Die weite zwischen den adern des erdtrichs. **HISP.** *Espacio en-
tre las venas de la tierra.* **ANGL.** That is betwene the vaines of the
earth. { **Vitr. lib. 8.** Sed non per intervenia dilabantur, & decrescant.
Idem lib. 2. cap. 6. Igitur penitus ignis, & flammæ vapor per inter-
venia permanans & ardens, efficit levem eam terram.

INTERVERTO, is: Callidè surripio, intercipio, ad me transfero, avertio,
quod plerumque sit, quum rem commodatam, aut creditam nobis
vendicamus, doloque ne domino restituatur, efficimus. { **ταρκυεύ-
σαι, ὑποτρέχειν, ὑποτρέχειν**. **GALL.** *Détourner, souffraire, dérober
secrètement.* **ITAL.** *Toglier altrui con asturia.* **GERM.** *Listiglich/
verschlagen/ hinderhalten.* **HISP.** *Quitar o arrebatar con engaños.*
ANGL. *To steal and dare, to me quietlie.* { **Hinc Cicet. 6. Verr.** Can-
delabrum, quod rex Syriæ Jovi Capitolino dono tulerat, à Verte, qui
illud commodato à rege accepserat, interversum esse conqueritur.
¶ Dicimus autem intervertere aliquem simpliciter, & intervertere
aliquem re aliqua, & intervertere rem aliquam. **Plaut. Asin. sc. 2. a. 2.**
Ut illud argentum intervertam & adventorem & Sauroam. **Idem in
Asin.** Unde sumam? quem intervertam? quò hanc cœfocem confe-
ram? **Gell. cap. 18. lib. 11.** *Condemnatum quoque furti colonum, qui
fundo, quem conducerat, vendito, possessione ejus dominum inter-
vertisset.* Et **Plaut. Pseud. sc. 2. a. 3.** ut me, si posset, muliere inter-
vortexeret, hoc est (ut mox ipse loquitur) dolis abduceret. **Marcellus
Iuris. in l. si duo, ff. depositi.** Si duo hæredes rem apud defunctum
depositam dolo interverterint. ¶ *Intervertere, pro subverttere, ever-
tere.* **Paul. in l. amissione, ff. de cap. dims.** Quæ salva civitate accidit,
per quam publica iura non interverti constat. **Scævola l. ult. ff. de
aqua quotid.** Cui per fundum iter aquæ debetur, quacunque vult, in
eo rivotum facere licet, dum ne aqueductum interverterit.

INTERVERSUS, a, um. **Senec. cap. 22. de consol. ad Marc.** *Interversa*, aut

sera ingenia plerumque sunt.

INTERVIGILO, as. { **בוּנָה אֶגְעָתָה, בְּנָה בְּנָה**. **GALL.** *Entreveiller, ne dormir quâ demy.* **ITAL.** *Non dormire fermamente.* **GERM.** *Dazwischen machen.* **HISP.** *Entrevelar.* **ANGL.** *To wake bet-
weene, to half sleep.* { **Senec. epist. 1. lib. 12.** *Somno parcissimo utor, &
quasi intervigilo: satis est vigilare desissi.*

INTERVITIO, es. **Claud. de rap. Proserp. 2.**

INTERVISO, is: Per intervalla invito. { **ἰμονος ἕργον, σὺν ἀλεσίῳ οὐδε-**
μη. **GALL.** *Visiter tandis, ou parfois, aller voir quelques fois.* **ITAL.** *Venir à vedere, à visitate.* **GERM.** *Unterweilen heimsuchen.* **HISP.** *Tornar à ver à ciertos tiempos.* **ANGL.** *To visite some tymes.* { **Cic.
Mario, Téque & istam tationem otii tui & laudo, & vehementer pro-
bo: quóque minus intervisis, hoc fero animo æquiore.** **Plaut. Ad.
sc. 4. a. 1.** *Verùm intervisam domum.* **Ibid. sc. 4. a. 2.** *Ego intervisum
quid faciant coqui.*

INTERVUNDUS, as. **Solin. cap. 27.** *Hoc fulvum nigrantibus segmentis inter-
undatum, varietate apprimè decet: hoc est, in undarum figuram di-
stinctum.*

|| **INTERVUNDATUS**, in undarum figuram distinctus. ||

INTERVOMO, is. { **ἀντίσιων, ἀντίσιον**. **GALL.** *Vomir parmi, ou quelques-
fois.* **ITAL.** *Vomitare tal volta.* **GERM.** *Zwischen aussießen/ zwischen
aussquellen.* **HISP.** *Entre vomitar, à vomitar alguna vez.* **ANGL.** *vomite betwene or some tymes.* { **Lucr. lib. 6.**

Quod dulces inter falsas intervomis undas.

Hoc est, interfundit. **Budæus.**

INTERVUSURUM, ii: Usura medii temporis. { **τὸ μεσοῦ τὸ τόκον, τὸ εἴ-
τησις μεσοῦ τὸ κόπον, μεσοτόκον.** **GALL.** *Ce qui vient entre deux us-
ures, profit des intérêts.* **ITAL.** *Profitto di usura.* **GERM.** *Der zwischen
fallende roucher.* **HISP.** *Provecho de logro y usura.* **ANGL.** *Use or com-
modity of a thing in the meane tyme or usurie that riseth in the
meane tyme.* { **Commodum est, vel usura medii temporis.** **Ulpian.
in l. f. 2. ff. 1. sc. ult. ff. de pecul.** Ut medii temporis interusurum magis
creditor confundatur. **Hæc Hotomanus.**

INTERULÀ, Vestis intima & corpori proxima, quam vulgus *Camisiam* vo-
cat. { **χιτώνιον**. **GALL.** *Chemise.* **ITAL.** *Camisia.* **GERM.** Ein hemd.
HISP. *La camisa.* **ANGL.** *A shirt.* { **Valer. ad Rufin.** *Quem vestis
debuit interulà, vestivit interitu.* **Hæc** alio nomine *Supparus*, tunc
linea, subucula, & indusium dicitur.

|| **INTERULUS**, interior. **Cath.**

INTERVOCALITER, voce sublatâ. **Apul.** ||

INTERSTATUS, dicitur non solum qui mortuus est nullo confecto test-
mento, sed etiam cuius ex testamento adita non est hæreditas, ut
inquit Paulus *l. intestatus, de verb. signif.* { **ἀδιάθητος**. **GALL.** *Qui
est mort intestat, qui n'a point fait de testament.* **ITAL.** *Che non ha
fatto testamento, intestato.* **GERM.** *Der Fein erbgemachnus gemaht
oder des erbgemachnus unkrestig ist.* **HISP.** *El que no ha hecho testa-
mento.* **ANGL.** *That is dead and not made any testament.* { **Pompor.**
Ipse cum uno servo senex intestatus proficisciatur. **Ulpian. in l. 1. sc.
princ. de suis & leg. her.** *Intestati propriè appellantur, qui quoniam
possent testamentum facere, testati non sunt.* **Cic. pro Cuentio.** *Hæc
hæres est Cuentius, intestatum dico esse mortuum.* **Plautus Cat.
sc. 2. a. 1.** *Licet antestari?* **T.** *Non licet.* **P.** *Jupiter te male perdat, in-
testatus vivito.* **Idem Milit. sc. ult. a. 5.** *Et si intestatus non abeo hinc,
benè agitur pro noxa (id est, si amputati testiculis.)* **Passer.** *Vide
Intestabilis, paulò infra, quod verbum ferè idem significat.* { **Intestatus,** nullis testibus convictus. **Plaut. in Cureul.** *Hoccine pacto in-
demnatum atque intestatum atipi?* *Non absurdè tamen dici potest;*
*Intestatum in hoc Plauti loco accipi pro non antestato, hoc est, no-
mine in testeñ aliquam pro. Erat enim consuetudo apud veteres, ut an-
tequam aliquem in jus raperent, antestarentur, hoc est, liberum ho-
minem unum, aut alterum in testeñ assumerent, tique autem velli-
cantes quererent, Liceretne antestari? Quia solennitate non obse-
vata, nemini licebat quempiam in jus ducere. Vide Antestor.*

INTESTATO, adverb. *Sine testamento.* { **ἀδιάθητος.** **GALL.** *Sans faire testa-
ment, intestat.* **ITAL.** *Senza testamento.* **GERM.** *Ohne ein testament
oder erbgemachnus.* **HISP.** *Si testamento.* **ANGL.** *without a testa-
ment.* { **Cic. 2. de Invent.** *Si paterfamilias intestato moritur, fami-
lia, pecuniaque ejus agnatorum, gentiliūmque esto.* **Scævola, Luc.**
Titius intestato morituras. **Paulus.** *Ut legata quæ ei dederat, inte-
stato moriens restituere.*

INTESTABILIS, qui neque testimonium dicere, neque recipere potest. Ita-
que qui intestabilis est, testamentum facere non potest, quod testes
adhibendi facultatem non habeat. { **Testabilis.** { **GALL.** *A quilibet
n'est permis par les loix de faire testament, infame.* **ITAL.** *Che non
può far testamento.* **GERM.** *Der kein kreßtige erbgemachnus aussrichten
noch ein zeugnus geben kan.* **HISP.** *El que no puede hazer testamente.*
ANGL. *He to whom is not granted to make a testament.* { **Simile
apud Græcos ἄπομονος.** *Caius in l. quum lege, ff. de testam.* **Intestabi-
lis** quum lege quis esse jubetur, eò pertinet ne ejus testimonium re-
cipiatur, & eo amplius (ut quidam putant) néve ipsi dicitur testi-
monium. **Horat. lib. 2. Serm. fartyr. 3.**

uter ædilis fuerit, vel

Vestrum Prator, is intestabilis, & sacer esto.

UBI interpres *Porphyrio*, Antiqui eos quos ad testimonium admitti
nolebant, **Intestabiles** vocabant. **Detestabiles** quorum testimonium
malum & execrandum esset. **Salust. Iugurth. 107.** *Nisi quod illi in
tanto malo turpis vita, integra fama potior fuit, improbus, intesta-
bilisque videtur.* **Gell. cap. 13. lib. 15. & cap. 7. lib. 6.** *Improbis, in-
testabilisque esto.* { **Sumit & pro eo, cui amputati sunt testiculi, ut
apud Plaut. Mil. sc. 1. a. 5.** *Quod ego hic vapularim, jure
id factum arbitror. Et si intestatus non abeo hinc, benè agitur pro
noxa.* *Quid si id non faxis?* b. *Ut vivam semper intestabilis.* qd.
Jure vapulavi. *Et si intestatus, id est, & si exfectis testiculis non hinc
discedo, clementer & humaniter mecum agitur pro insigni illa culpa
& fraude quam admisi.* *Quod si id non faxis, hoc est, si non sinis me
abire salvis testiculis, vivam semper intestabilis, id est, sine testicu-
lis, ut apud eundem Plaut. in Cure. sc. 1. a. 1.* { **Pro detestabili.** **Gell.**
cap. 18. lib. 7. *Eos, inquit, qui ad Annibalem non rediissent, usque*

adeò intestabiles invisiōsque fuisse, ut tedium vitæ ceperint, nec emere sibi conseruent. Tacit. lib. 6. Ann. Tiberius intestabilis sevit. Et lib. 15. Æmilia Lepida, quanquam intestabilis, tamen impanita agebat, dum superfuit pater Lepidius.

INTESTINUS, a, um : Internus, domesticus, ab intestinis dictum. { פַנְטוּןִיָּם, כְּרֹבֶדְיוֹן, וְרֵדְוֵרֶן. GALL. Qui est dedans, intestin, interieur. ITAL. Interiore, cosa di dentro. GERM. Innwendig / innerlich / einheimisch. HISP. Cosa de dentro, entrañable. ANGL. That is with in. } Servias Sulpit. Ciceroni, Quid est quod tantopere commoveat tuus te dolor intestinus? ¶ Intestinum bellum, quum civitas veluti in sua viscera conjurat, ιντεστίνου πόλης. ¶ Intestinum malum. CIC. ad Brutum, Ingravescit enim in dies intestinum malum : nec externis hostibus magis, quam domesticis laboramus. Quintil. Intestinam pestem propulsare (id est, conspirationem.) ¶ Intestinum odium, occultum, & dissimulatum. Liv. 2. ab Urbe, Intestino inter patres plebēmque flagrabat odio. ¶ Intestinum opus, quod ad ornatum axium ex ligno conficitur. Varro 3. de re rust. Quum villam habere opere rectorio, & intestino, ac pavimentis è nobilibus lithostrotis spectandum, parum putasse esse, ni tuis quoque literis exornati parietes essent.

Intestina, quidam sunt quasi membranacei canales, qui in interiori ventris parte siti, alimentorum excrementa è ventriculo excipiunt, longisque orbium aufractibus tandem per seculum dejiciunt. { מַחֲמָה יָמָה יַמְבָּהִים, קְרָבִיָּם, קְרָבָּהִים. ιντεστίνοι. GALL. Les entrailles. ITAL. Interna. GERM. Das eingeweyd. HISP. Las tripas y assadura. ANGL. The entrailles. } Plaut. Psued. sc. 3. a. 1. Vendidisti amicam? b. Valde, c. Quomodo? b. Sine ornamentis, cum intestinis omnibus. Idem Men. sc. 5. a. 5. Dic mihi, an unquam tibi intestina crepant? Ubi satut sum, nulla crepitant: quando esurio, tum crepant. Idem Pf. sc. 2. a. 3. Vivis convivis intestina exedunt. Idem Cury. sc. 1. a. 1. Perdura dum intestina exputescunt tibi. Cicer. 1. de nat. deor. Ex intestinis autem & alvo secretus à reliquo cibo succus is, quo alimur, permaneat ad jecur per vias quasdam à medio intestino usque ad portas jecoris. Sunt autem intestina in corpore humano omnino sex: quorum primum ventriculo per pylorum adhærens, à duodecim digitorum longitudine Herophilius ἀπόγενά των appellavit: rei anatomicæ periti ferè ἔρφυν vocant. Secundum à Græcis νῆστος à nobis jejunum appellatur, quod semper sit inane. Tertium à nobis tenuer, ab illis λευκός appellatur. Varto etiam hilum appellat. Quartum cæcum dicitur, quod propter sinuositatem exitu catere videatur. Quintum, Græco nomine καθάρος, à Latinis crassum intestinum nominatur, quod reliquis carnosus sit, à dextra ilium regione, ad sinistram super ventriculi fundum delatum, lienem interim & jecur contingens. Sextum spinæ à directo incumbit, ad sedem usque porrectum: quod quoniam nullos habet sinus, rectum appellatur. Legitur & Intestinus, masculini generis. Plin. lib. 11. cap. 37. Intestinus quibusdam ab ore incipiens, quadam via eodem inflectitur, ut sepiæ & polypo: in homine annexus insimo stomacho similis canino. Varro cap. 3. n. 14.

INTEXO, is, ere: Intùs texo, innecto, texendo infero, implico. { אֲרָאָג, אֲרָאָה, אַרְאָה. GALL. Tistre dedans, ou avec, inserer. ITAL. Insevere tra qualche cosa. GERM. Einreden / einsticken. HISP. Texer dentro. ANGL. To weane beweene or in. } Virg. 3. Georg.

utque

Purpurea intexi tollant aviles Britannii.

Servius: Intexti, iatus texti, nam in velsi ipsi erant picti, qui eadem vela portabant. Idem 2. Georg.

Illa tibi latis intexit vitibus ulmos.

Id est, annectit. Cic. in Partit. Læta tristibus, incredibilia probabilitibus inteximus. Plin. lib. 13. cap. 11. Et tamen adhuc malunt Parthi vestibus literas intexere. Tibull. lib. 4.

Nec tua te prater chartis intexere quisquam

Facta queat.

¶ Intexere aliquem, hoc est, inducere loquentem. Cic. Attic. lib. 13. Scis me antea orationes, aut aliquid id genus solitum scribere, ut Varronem nusquam possem intexere.

Intextus, us. Plin. lib. 2. cap. 8. Cæterū æternā est cœlestibus natura intextibus mundum, intextuque concretis.

Inthronezo, ἀρπούζω, in throno colloco. Ver. Dict.]

INTIMARE, Denuntiare. Insulan. observavit hoc verbo usum esse Plinii, Apuleium, & Gellium. ¶ Intimate apud Tertullianum accipitur pro intimum reddere, in libello de Resurrect. carnis: Sensibus utique intimandum Dominum significavit. ¶ Intimati, pro ingredi. Solinus cap. 45. Dictionis Ægyptiæ esse incipit à Syene, in qua fines Æthiopum: & inde usquedum mari intimatur, Nili nomen tenet. Intimatör: Qui aliquid introducit atque insinuat. Julius Capitolinus in Pertinace, Quia eum veluti stultum intimatorem nonnullatum rerum reprehendebat.

INTIMUS, a, um, est ab antiquo adjectivo interus, illud significans quod maximè intus reconditum est. { פַנְטוּןִיָּם penimi, כְּדֹלְתֵךְ. GALL. Qui est tres-avant, intime. ITAL. Più à dentro. GERM. Das inner ist. HISP. Muy dentro. ANGL. Most secrete or inward. } Cic. 6. Verr. In eo sacrificatio intimo fuit signum Cereris perantiquum. Plaut. Trucul. Traxi ex intimo ventre suspirium. Velleius, Dextra & intima Ponti accolunt. ¶ Intimus, charus, familiaris. { פַנְטוּןִיָּם rebéh, oikeiōlē, οὐωδί-σιδ. GALL. Domestique, familier, amy. ITAL. Domestico, famiglia-re. GERM. Ein liebster/gantz geheimer. HISP. Amigo. ANGL. Most freindfull and familiar. } Cic. ad Quint. fratr. lib. 1. Intimus, proximus, familiarissimus quisque aut sibi pertinuit, &c. Plaut. Trucul. Nam me fuisse huic fateor summum, atque intimum. Idem Milit. Itaque intimum ibi se miles apud lenam facit. ¶ In intimis alicujus esse, pro valde amari ab aliquo. Cicet. ad Attic. lib. 4. Itaque in intimis est meis, quum antea non fuisse.

Intime, adverb. { פַנְטוּןִיָּם, כְּדֹלְתֵךְ, oikeiōlē, οὐωδί-σιδ. GALL. Du plus profond, du tres-profound du cœur. ITAL. Di cuore, intrinsecamente. GERM. Im liebsten und vertrauesten. HISP. De corazón, de dentro. ANGL. Very inwardly frome the bottome of the hart. } Cicet. ad Qu. fr. Quarum altera est de Blandonio Teuxide, quem scribis certissimum matricidam tibi à me intime commendaris.

Calepini Pars I.

Intimelium, sive Albintimelium, Vintimiglia. V. E. Ligutix, ditionis Genuensis, sub A. Mediolanensi.]

INTINGO: Immergo, madefacio, inficio, colorem induco. { טְבַּל, יְבַּז tsabâh. ιμετάτω. GALL. Mouiller, tremper dedans. ITAL. Intingere, bagnare. GERM. Eintuncken. HISP. Mojár. ANGL. To dippe, to die. } Plin. lib. 20. cap. 17. de aniso: Vitride aridumve omnibus quæ conduntur, quæque intinguntur, desideratum. Cato cap. 156. Crudam si edas, in accum intingo, mitificè concoquit. ¶ Intinctum arte. Cic. 2. de Orat. Alterum quod totum arte intinctum videtur, tametsi artem requirit, tamen prudentia est mediocris, quid dicendum sit videre.

INTINCTUS, us. { סֻעַת tabâh, טְבַּעַת mathammim. } Condimentum ad obsonia condienda: quod nos saporem in cibis dicimus. Græci ιμέπικη, ιμέπικη. GALL. Saufce, saupiquet. ITAL. Conditura, sapore. GERM. Ein annachung oder brühe in die man eintunckt. HISP. Adobo. ANGL. Sauce. } Col. lib. 12. cap. 65. Hoc sinapi ad embammata non solùm idoneo, sed etiam specioso uteris. ιμετάται enim intinge-re est. Plin. lib. 15. cap. 19. Eadem origine aptorum sapor commendatur, plerunque ad intinctus, additis myritis.

INTOLERABILIS, e: quod tolerari & ferri non potest: ut, intolerabilis dolor. { אָבְשָׁסְוֹן, אָבְשָׁסְוֹן, φολγή. GALL. Intolerable, in supportable. ITAL. Intolerabile, inopportabile. GERM. Unträglich, unlidentlich. HISP. Cosa que no se puede sufrir. ANGL. That may not be suffered. } Cic. 4. Academ. Ille vir bonus, qui statuit omnem cruciatum preferre, intolerabili dolore lacerari potius, quam officium prodat, aut fidem, &c. Idem 3. de Orat. Mihi omnia sunt intolerabilia ad dolorem. Intolerabilis avaritia. Idem ad Quint. fratr. lib. 1. Intolerabile frigus. Idem pro Roscio Amerino. Plaut. Aut. sc. 5. a. 3. Sumptus intolerabiles in magnis dotibus.

INTOLERABILITÉ, adverbium: Supra modum, ita ut ferrari non possit. { אָבְשָׁסְוֹן, אָבְשָׁסְוֹן. GALL. Intolerablement. ITAL. Intolerabilmente. GERM. Unträglich, unlidentlich. HISP. No podiendo se sufrir. ANGL. Intolerable. } Col. lib. 1, cap. 4. Sunt quædam loca que solitiis minùs coalescent, sed frigoribus hyemis intolerabilitate horrunt.

INTOLERANDUS, a, um, adjectivum: Intolerabilis. { אָבְשָׁסְוֹן, φολγή. GALL. Qui on ne peut souffrir, ni porter. ITAL. Da non essere tolerato. GERM. Das nit zu leiden oder zu ertragen ist. HISP. Cosa de no sufrir. ANGL. Inolerable. } Intolerandus saxe, apud Gell. cap. 7. lib. 13. & cap. 7. lib. 17. Idem cap. 8. lib. 17. Olla oleo indiget, & (ut video) intolerandum servit, cohíbeamus manus, &c. Cic. 7. Verr. O magnum atque intolerandum dolorem! Intoleranda hyems. Livius 5. ab Urbe, Intoleranda libido. Idem lib. 7. bell. Punic. Immanis atque intoleranda barbaries. Cic. pro Font.

INTOLÉRANS, tis, adjectivum: Impatiens, impotens, qui tolerare non potest. { אָבְשָׁסְוֹן. GALL. Impatient. ITAL. Impidente. GERM. Unträglich / unlidentlich. HISP. Mal sufrido, no sufrido. ANGL. Unpatient. } Liv. 9. ab Urbe, Et loquimur de Alexandro nondum merito secundis rebus, quarum nemo intolerantior fuit. Intolerantissima laboris corpora, hoc est, impatientissima. Idem 10. ab Urbe. & lib. 7. bell. Punic. Intolerans omnium. Tacit. lib. 2. Intolerans, pro intolerabili. Tacit. lib. 11. Ingens gloria, atque eo ferocior, & subjectis intolerantior.

INTOLÉRANTÉ, avertb. Impotenter. { אָבְשָׁסְוֹן, אָבְשָׁסְוֹן. GALL. Impatientement. ITAL. Impatientemente. GERM. Ungeadeltiglich, unlidentlich. HISP. Mal sufridamente. ANGL. Unpatientlie. } Cicet. 1. Tusc. Possimus nos contemnere dolorem, quum ipsum Herculem tam intoleranter dolere videamus?

INTOLÉRANTIÀ, x: Impotentia, impatientia. { אָבְשָׁסְוֹן. GALL. Impatiene-ce. ITAL. Intoleranza. GERM. Unleidsamme, ungeduld. HISP. Mal sufrimiento. ANGL. Impatience. } Gell. cap. 29. lib. 17. Intolerantia, vi-tium maximum, Suct. in Tib. cap. 51. Acerbitas & intolerantia morum. Cic. pro Cluent. Quis illum cum illa superbia, atque intolerantia ferre potuisse. Idem pro lege agrar. Perspicite quanta potestas permittratur: non privatum infaniam, sed intolerantiam Regis esse dicetis.

INTOLLO, ιτάζω, admodum attollo. Apul. lib. 8. Clamores absenos intollunt.

Intomata, otum, jumentorum tubera. Onom. M.]

INTONDÉO, es, ere: Circumtondeo. { ιντεκτεω. GALL. Tondre tout à l'entour. ITAL. Tonsar d'intorne. GERM. Umbeschäten. HISP. Tresquilar en derredor. ANGL. To shave or shear about. } Col. lib. 11. cap. 22. Ut ante quā transflarum deponas, omnes radiculas amputes, & hibrarum summas partes intondeas.

INTONSUS, a, um. Non tonsus. { אָבְשָׁסְוֹן. GALL. Qui n'est point tondu. ITAL. Non tonduto, non tonsato. GERM. Ungezohren. HISP. No trasquilar. ANGL. Unsheaven, not shorne. } Plin. lib. 6. cap. 28. Arabes mitrati deguat, aut intonso crine, barba abradit, præterquam in superiori labro. Intonsa coma. Cic. 3. Tusc. Col. lib. 7. cap. 3. Igitur, ut dixi, miraberis oves intonsas: variam & canam comam improbablis. Ovid. 4. Fast.

Bis caput intonsum fontana spargitur unda.

Idem Eleg. 1. lib. 3. Trist.

Ducor ad intonsi candida templi Dei.

Idem Eleg. 5. lib. 4.

Hoc apud intonsos nomen habebat avos.

Intonsi homines, & inculti. Liv. 1. bell. Punic.

INTONO, as, are: Tono. { פַנְטוּןִיָּם rabâh. ιογράω. GALL. Tonner, rendre un son haut & clair. ITAL. Tonare, far rumore. GERM. Daher tönen oder döndern. HISP. Tronar. ANGL. To thunder, to mak a great sound. } Cic. de div. Ovid. 2. Net.

Partibus intonuit cœli pater ipse sinistris:

Intonat, & dextra libratum fulmen ab aure Mittit in aurigam. Per translationem dicitur & de quovis sono vobis alio sonu vehementiore. Plin. lib. 9. cap. 40. Intonuit ingenti latratu canis. Hyems intonata Eois fluctibus. Horat. Epod. 2. hoc est, tempestas sonora. ¶ Intonare, pro iracundè dicere, & cum quodam vocis impetu loqui. Liv. 3. ab Urbe. Quum haec intonisset plenus itæ, multitudo ipsa se sua sponte dimovit. Ovid. Eleg. 4. lib. 1. Trist.

At simul intonuit (fortuna) fugiunt.

Senec. cap. 11. al. 30. de consol. ad Polyb. Lege, quo spiritu ingentibus intonueris rebus.

ENTÖR QUÉO, es: Cum impetu ejaculor, in jicio, vibrando emitto. *{ γυνερέστας, πλησ schalach, η nāt. συριφε, σροσελία. GALL. Tordre, entortiller, lancer. ITAL. Tirare, trarre con impeto. GERM. Gegen etwas erschütten oder schiessen. HISP. Torcer o tirar tiro. ANGL. To wrench or writh, to throw or hurle in. } Virg. 2. Aeneid.*

— *sacrum qui cuspide robur*

Laservit, & tergo sceleratam intosserit hastam.

Cic. de Arusp. respp. Si quod in me teum intosserit, statim me esse arrepturum arma judiciorum atque legam. ¶ Intosserere talum, de luxatione tali. ¶ Item Circumtorquo, *ἀγρίφω. Col. lib. 3. cap. 23.* Quum jam natura mala fuerint, antequam rumpantur, petiolos, quibus pendent, intossero, eo modo servabuntur etiam anno toto. *Cic. de Orat.* Ut cum Testio Pinario mentum in dicendo intosserint, tum ut diceret si quid vellet, si nucem fregisset.

¶ *Intostitium, funale. Gavant.*

INTORTUS, a, um, participium: Obvolutus, convolutus, perplexus. { סבוך. συντραχθό. GALL. Tors, tiré, lancé. ITAL. Tirato, tratto con impeto, torto. GERM. Gewunden/ geträhtet. HISP. Torcido o tirado. ANGL. winded, crooked, curled. } ut, Intortum circa lœvum brachium paludamentum. Liv. lib. 5. bell. Pun.

Intra, Præpositio ab in, deducta: sicut extra ab ex, significatque spatiū temporis, aut loci. { ηντα besóch. επάρ. GALL. Dedans. ITAL. Entro, intra, tra. GERM. Innerhalb. HISP. Dentro. ANGL. with in. } Plaut. in Cure. sc. 1. a. 3. Dimidiam partem nationum usque omnium subegit solus intra viginti dies. Lucan. lib. 5.

Intra castrorum timuit tentoria ductor.

Ovid. Eleg. 4. lib. 3. Trist.

— *intra mea pectora quemque*

Alloquar (id est, mecum tacitus.)

Ibid. Eleg. 5. lib. 4.

Quod licet & tutum est intra tua pectora gaudie.

*Plaut. Menach. sc. 4. a. 2. Neque intra portam penetravi pedem. Ibid. sc. 2. a. 5. Si intra ædes ubi habitat penetravi pedem. Ibid. sc. 4. a. 2. Si ingressus intra limen. Intra cubiculum, intra oppidum, significat in cubiculo, in oppido. ¶ Aliquando significat circa. Cic. ad Sulpitium, Sed tamen quando effugi ejus offensionem qui fortasse arbitraretur me hanc Rem publicam non putare, si perpetuo tacerem, modice hoc faciam, aut etiam intra modum, ut illius voluntati, & meis studiis serviam. Intra modum (inquit) est, circa modum, hoc est, minus quam modice, vel minus quam par est, quod idem valeret, quod moderatè, & commodè. ¶ Ultra modum. Intra modum. Gell. cap. 3. lib. 1. Sic dicimus Intra diem, *ἰατὸς ἡμέρων, εἰρὼν & τετρακοσίας. Intra famam, ἤτοι, τὸ φήμην. Quintilianus, Quinti Horrentii scripta tamen intra famam sunt. Senec. cap. 19. de vita beat. Intra paucos dies (id est, mox.) Livi lib. 9. Nuper intra decem annos. Item, Intra castra penetrarunt. Ibidem. ¶ Intra Calendas, quid sit, docet Gell. cap. 13. lib. 12. Ubi plura de voce Intra. ¶ Intra aquam manere, ut vulgo dicimus, Se tenir au vin, ou à l'eau, aqua tantum contentum esse, non etiam vino uti, aqua usum solum retinere. Cels. lib. 3. cap. 24. ¶ Intra verba desipere, i. verba non excedere : verbis tenuis, nec ultra progredi, manuque peccare. Vide Verbum. Similiter dixit lib. 6. cap. 67. Vitia oculorum intra ipsos nocent, i. ipsis oculis tantum. ¶ Intra dolorem. Idem lib. 4. cap. 6. Interdum id malum intra dolorem est, i. nihil præter dolorem affert periculi. ¶ Intra hæc, i. intrea, vel dum hæc fiunt. Idem lib. 4. cap. 2. Intra hæc etiam perficere coxas, & poplites oportet. Intrà, sine casu, adverbium est, cui contrarium est Extrinsecus. Col. lib. 12. cap. 43. Hæc vasa & opercula extrinsecus & intra diligenter picata esse debebunt. Valla, Hoc interesse docet inter intra & infra, ut hoc ad dignitatem & locum, illud ad spatium & numerum referatur. Quæ de re latius egimus non ita multo ante in dictione Infra.**

INTERUS, à quo interior, & hoc interius: Magis intrà, vel intrò. { פנימיו. εστέρες. GALL. Qui est plus dedans, & plus avant. ITAL. Più dentro, più avanti. GERM. Der inner / basi darinnen. HISP. Mas dentro. ANGL. More inwards. } Cic. in Eunuch. In interiore parte, ut maneam solus cum sola. Cicer. in Salust. Africam interiore obtinens. Virg. 1. Aeneid.

*At domus interier regali splendida luxu
Instruitur.*

Cic. 3. de nat. deor. Plures enim tradunt nobis, ii qui interiores scruntantur, & reconditas literas, antiquissimum Jove natum, &c. Plaut. sc. 3. a. 2. Salus interioris corporis amorisque imperator. ¶ Interior res Aulici. Sueton. in Calig. cap. 19. Caussam operis ab interioribus Aulicis proditam. Idem in Tib. cap. 54. Interior animi nota patefacta. Idem in August. cap. 61. Interior & familiaris vita. ¶ Naves interiores Livio dicuntur, quæ propiores erant muro, quam ut ferri possent. Liv. lib. 4. bell. Pun. Quæ proprius quidem subibant naves, quò interiores iactibus tormentorum essent. ¶ Interior, i. brevior. Ovid.

Nunc stringam metas interiore rota.

Sumptum à curuli certamine. In circo dexter interiore flectebat gyro : lœvus interiore. Sed ad dextram flexus minor majorque habilitas.

INTRÄLÜS, a, um: Interraneum, intus abditum, intimum. { τὸ ἄσπορο, εσθόμυρ. GALL. De dedans. ITAL. Di dentro. GERM. Innerst. HISP. De dentro. ANGL. That is within in. } Plaut. Chatos mihi atque intrarios amicos.

INTRÄCTÄTUS, a, um: ut Intractatus equus, hoc est, indomitus. { οὐδέ περά. εδουλος. GALL. Qui n'est point encor traitable, indompté. ITA. Indomito, non maneggiato. GERM. Ungehäandelt, ungeschickt. HISP. No tratado, no domado. ANGL. Unruded, not subdued. } Cicer. de Amicit. Atque ipso equo, cujus modò mentionem feci, si nulla res impedit, nemo est, qui non eo, quo consuevit, libentius utatur, quam intractato & novo.

INTRÄCTÄBLIS, e: Indomabilis, qui tractati, domative non potest. { αδάμησα. GALL. Intractable, qu'on n'ose manier. ITAL. Che non si può

domare. GERM. Unhandsam, ungeschlacht. HISP. Cosa que no se puede tratar, ni domar. ANGL. That can not be handled or ruled. } Plin. lib. 19. cap. 5. Virus illi intractabile est. Virg. 1. Georg.

— *serite hordea campis*

Vsque sub extremum bruma intractabilis imbre.

Animus intractabilis. Senec. Hippol.

¶ *Intraho, ιπιλεών. Apul. lib. 11. Sol incurvatus intrahebat vesperam. Fest. Intrahere, est contumeliam intotquere. Dictum sicut intendere, crimen objicere. }*

INTRÄMURANUS: Qui extramurani opposit. Lamprid. in Heliogabal. Iusserat & canonem P.R. unius anni metetris, lenonibus, excoltis intramuranis dari, extramuranis alia.

Intransitivum, ἀπιτάπαλα, quod non transit.

Intrarius, ενδόνυξ. Onom. qui intra est. }

INTRÄMO, is, intremere : Tremo. { ηραγχάζ, ηραγζάζ rahadzh. ηραζα, τρέμια, φέγχε. GALL. Trembler. ITAL. Tremare. GERM. Erzittern. HISP. Tremblar. ANGL. To tremble, or feare greatlie. } Plin. lib. 1. cap. 8. Intremunt verò & in manibus polita æquæ quam in aedificiis. Virg. 3. Aeneid.

Clamorem immensum tollit quo pontus & omnes

Intremuere unde, penitusque exterrita tellus

Italia.

INTRÄMISCO, is : Intremo. Plin. lib. 8. cap. 4. de elephanto, Idem vestigia hominis animadverso, prius quam homine, intremiscere insidiarum metu traditur. Idem lib. 2. cap. 79. Neque enim unquam intremiscunt terræ, nisi sopito mari. Manus stabilis, nec unquam intremisces. Cels. lib. 7. initio.

INTRÄPÄDÜS, a, um : qui nihil timeret, impavidus, imperterritus. { ατιν. GALL. Qui ne craint rien, assuré, hardy, intrepide. ITAL. Intrepido, che non ha paura. GERM. Unerschrocken/ dem nicht graust. HISP. Ni temeroso. ANGL. That feareth no thing. } Ovid. 13. Met.

Illa super terram defecto poplite labens,

Pertulit intrepidos ad fata novissima vultus.

Hyems intrepida, apud Tacit. in vita Agricole.

INTRÄPÄDE, adverbium : Sine pavore, audacter. { αδιάποστος. GAL. Sans crainte, hardiment. ITA. Senza timore, ardimente. GERM. Unerzschrockenlich. HISP. Ne temerosamente. ANGL. Boldlie, without fear & dread. } Liv. 6. bell. Pun. Postquam assuetudine quotidiana satisfacti in trepidè visum est fieri, in campum, &c. Ibid. lib. 3. Ibi intrèpido λονophanes legationis Princeps à Philippo Rege se missum ait.

INTRÄBÜLIO, Contributio. Ulpian. D. lib. 49. tit. 18. l. 4. Nam nec ab tributionibus, quæ possessionibus fiunt, veterans excusatos esseplam est.

INTRICO, as, pro Implico. { סבוך sabach, פון chabak. επινοία. GLL. Empêtrer, embrasser. ITAL. Intricare, inviluppare. GERM. Versetzen/verwickeln. HISP. Enrebar, enbolver. ANGL. To wrap. } Plaut. Persa, atque ita intricatum ludit potens Dorpalum. Ejus contrarium est Extrico. Utrumque dictum creditur à tricis, quæ sunt festucæ, vel capilli, vel simile quippiam, quo avium pedes implicantur. Plaut. Quod argumentum tu mihi, quas mihi tricas narras? ¶ Intricare peciliū dicitur servus, qui in ære alieno est, & quasdam res pignori dedit. Ulpian. l. 1. §. ult. de serv. corr. Is quoque deteriorem facit, qui persuaderet, ut peculium intricaret. Hotomanus.

Intrigo, cum quid alteri interit. Turn. }

INTRÄNSECUS, intra. { טלית miliphnim. ηρψ. GALL. Par dedans. ITAL. Di dentro, intrinsecamente. GERM. Innendig. HISP. Dentro, ANGL. with in, on the inward part. } & Extrinsecus, εξων, adverbia sunt composita ab intra, & extra, & secus, quum significat juxta. Colum. lib. 12. cap. 43. Lata vasa in modum patinarum fieri, éaque intrinsecus & extrinsecus, & intra diligenter picata esse debebunt. Sic Plin. lib. 11. cap. 37. Extrinsecus replicata jecina. Suet. in Aug. cap. 65.

INTRIPIOLA, sive interpola vestis, dum est vetus, & ad novam species reaptatur. Gloss. Isid. }

INTRÖ, adverb. motus ad locum : In domum. { בָּaitְh. ιεών. GAL. Dedans. ITAL. Entro, dentro. GERM. Darinnen. HISP. Dentro à casa. ANGL. within. } quemadmodum intus, domi vel è domo. Plaut. Mil. sc. 4. a. 2. Ab intrò & comprecare. Idem Capt. sc. 2. a. 1. Ibo intrò, que intus subducam ratiunculam. Idem Men. sc. 3. a. 2. Ibo intrò. It. sc. 2. a. 4. Sequere intrò. Ibidem sc. 4. a. 2. Qui nunquam hue in hac urbem intro retulit pedem. Et Mostell. sc. 2. a. 2. Cum in hac se ne mo intio retulit pedem. Idem Menach. sc. 3. a. 4. Huc intrò pedem non feres. Ibid. sc. 2. a. 4. Non hodie huc intrò retuli pedem. Idem Most. sc. 3. a. 1. Abi tu intrò, atque hæc aufer. Idem Mil. sc. 5. a. 2. Do fidem me istuc intrò iteram, &c. ¶ Componitur autem cum vobis incipientibus à d, ut introduco : à g, ut introgredior : m, ut intromitto : r, ut introrumpo : s, ut introspicio : u, ut introvoco. Plaut. Aut. Ibo intrò ut herus hæc, qui imperavit, facta quam reniet, sicut. ¶ Intrò ad nos, id est, domum nostram. Idem Terent. Eunuch. Modò senex intrò ad nos venit errans. Intrò, pro Istitus, cura quiete in loco. Cao de re rust. cap. 157. Omnia sana faciet, quæ intrò dolitabunt. Pallad. lib. 1. Et si pilam miseric, intrò stare non possit.

INTRO, as : Ingredior, introeo. { εις bá. εισεχούμενος. GALL. Entrer, aller dans. ITAL. Entrare, andar dentro. GERM. Eingehen. HISP. Entrar dentro, andar dentro. ANGL. To go in, to enter in. } Virg. 3. Aeneid.

Adsumus, & portu delati intramus amicos.

Ovid. 15. Metam.

Iamque caput rerum Romanam intraverat urbem.

Idem Eleg. 9. lib. 1. Trist.

Quásque petit (navis, sup.) Gotici littoris intret aquas.

Plaut. Men. sc. 1. a. 2. Peristi, si intrassis intra limen. Ovid. 13. Met.

non tantum mœnia Troia,

Verum etiam summas arces intrare.

Idem lib. 5. Fast.

Projinus intravit mentes suspectus honorum.

Senec. cap. 16. de consol. ad Helv. Si bona fide intrabunt animum (litteræ) nunquam intrabit dolor. Quintilian. Si judicem intravit oratio,

ratio. Venabula intrant ursos, hoc est, transfigunt. Mart. lib. 14. ¶ Et per translationem, intrare familiaritatem alicujus, id est, se se insinuare. Cic. ad Qu. fratr. In provincia vero ipsa, si quem es natus, qui in tuam familiaritatem penitus intrarit, qui nobis ante ignotus sit, huic quantum credendum sit vide.

Intratus, particip. praeterti temporis ratum, & iubardatis. Liv. Ibi tarsus sylvae intratae, id est, in sylvas intratum est. Ovid. 13. Met.

Visaque & intrata est (Troia, sup.)

INTRÖCLUDO, est in anterioribus cludo. { סָגַהֲרָה, טְבַבָּהָה. GALL. Enfermer, enfermer. ITAL. Rinchidore. GERM. Darinnen beschließen. HISP. Encerrar à dentro. ANGL. To shute with in. { Seneca, Qui domi introclusus otibatur.

Intrödo, are. { אִיבְּרֵי hebi. כָּבְדָּמָעַ, כָּרְבָּמָעַ. GALL. Se jettter dans quelque lieu, domino dedans. ITAL. Gitarse dentro à qualche luogo. GERM. Hinein gaben / dargben. HISP. Hocarse dentro a algun lugar. ANGL. To enter or trust in. } Cicero, pro Cecin. Atque etiam se ipse inferebat, & introdabat, hoc est, ultrò se offerebat gerendis negotiis. Budaeus.

INTRÖDUCO, is: Significat intra aliquem locum duco. { הַבּוֹא hebi. εἰσφέγωμεν, εἰσάγωμεν. GALL. Introduire, mettre en avant. ITAL. Introdurre, menar dentro. GERM. Hinein führen. HISP. Guiando llevar à dentro. ANGL. To bring or lead in. } Salust. in Catil. Vulturium cum legatis introducit. Caesar 2. bell. Gall. Id fieri posse, si suas copias Hedui in fines Bellovacorum introduxerint. Idem, Introduce te exercitum in fines hostium. Idem Cæl. sub finem lib. 1. de bell. civ. Introduxit suas ad Cæsarem controversias. Plaut. Aul. sc. 3. a. 3. Etiam huc introduce si vis vel gregem venalium (pro introduc.) Introducere, pro inducere. Cicero. 11. Philipp. Quam ambitionem constantissimus & gravissimus civis L. Caesar in Senatum introduxit. ¶ Per translationem est Instruo, doceo. { γαπ̄ chanach. }

Introductio. { γαπ̄ chinnach. } Etuditionis principium, quam Græci εισαγωγή, sive εισαγωγή vocant. GAL. Introduction, conduite. ITAL. Introduzione. GERM. Ein einleitung. HISP. Aquella obra de meter a dentro, guya. ANGL. A leading or bringing in. } Item ipse introducendi actus. Cic. ad Attic. lib. 1. Jam vero, o dii boni, rem perditam! etiam noctes certarum mulierum atque adolescentulorum nobilium introductiones nonnullis judicibus promercedis cumulo fuerunt.

INTRÖÖO, ivi, itum: Ingredior. { ένειδος, ενειδόμενος. GALL. Entrer. ITAL. Intrare. GERM. Hinein gehen. HISP. Entrar à dentro. } Plaut. Men. sc. 2. a. 4. Domum nunquam introbis, &c. Idem Amph. Quia introire in ædes nunquam licitum est. Introire Oceanum tremitibus. Suet. in Calig. cap. 47. Terent. in Andr. Ut hinc te iussi introire, opportunè hic sit mihi obviam. ¶ Introire ad aliquem, id est, domum alicujus. Idem in Hecyra, Audisti ex aliquo fortasse, qui vidisse cum diceret ex eum, aut intromisum ad amicum. Introire in vitam, id est, nasci. Cic. de Amic. Quamobrem cum illo quidem, ut supra dixi, actum optimè est, mecum autem incommodius: quem fuerat æquius, ut prius introieram, sic prius exire de vita. Plaut. Men. sc. 7. a. 5. Ibo intrò ad hanc meretricem.

Introtür, impersonale. Varr. lib. 2. cap. 63. Quò cum periculo introitum recenti apertione.

Introtūs, us: Ingressus. { נְבָאָה mabat, εἰσώσας, εἰσώσατο. GALL. Entrée. ITAL. Intrata. GERM. Ein eingang. HISP. Entrada. ANGL. A going in, an entrance. } Cæl. 1. bell. civ. Tamen veritus, ne militum introitu, & nocturni temporis licentia oppidum diriperetur, &c. Senec. cap. 18. al. 37. de consol. ad Polyb. Ne inveniat introitum dolor. Idem cap. 18. de consol. ad Marc. Introitum vitæ referre.

INTRÖÖFERO. { εἰσεκαίσας, εἰδὼς φίρα. GALL. Porter dedans. ITAL. Portar dentro. GERM. Hinein tragen. HISP. Traer à llevar dentro. ANGL. To bear or carry in. } Nota significationis, quod quidam divisum malunt legere, Iactò ferre. Cic. 7. Verr. Tantum dabis, ut cibum tibi introferre liceat. Ita per tmesim dixit Plaut. Men. sc. 4. a. 2. Intrò nunquam in hanc urbem retulit pedem. Contrarium est Transfero. Sueton. in Tib. cap. 30. Lectiona quondam introlatus (in curiam, sive Senatum) æger, comites à se removit.

INTRÖÖGRÖEDÖR, eris: Introco. { נְבָאָה mabat. GALL. Entrer. ITAL. Entrare. GERM. Hinein gehen. HISP. Entrar à dentro. ANGL. To enter in. } Virg. 1. Æneid.

Postquam introgredi, & coram data copia fandi.

INTRÖMITTO, is: In domum admitto. { נְבָאָה hebi. εἰσδίχουγε, εἰστικίσω, εἰσδίχω. GALL. Mestre dedans. ITAL. Ricever dentro. GERM. Einfassen. HISP. Meter à receber dentro. ANGL. To lett in, to suffer, to enter. } Terent. in Eunuch. Vereor ne illud gravius Phædria tulerit, néve aliorum atque ego feci, acceperit, quod heri intromissus non est. Plaut. Men. sc. 5. a. 5. Saltem credo intromittat domum. Ibidem. Huc nemo (me) intromittit. Idem Afin. sc. 1. a. 4. Alienum hominem intromittat neminem. Dicimus autem intromitto in ædibus & in ædes. Idem Aul. sc. 2. a. 1. Cave quemquam alienum in ædes intromiseris. Ibid. sc. 5. a. 3. Intromisisti in ædibus quingentos coquos (alias in ædes.) Idem in Aul. Profectò in ædibus meis, me absente neminem volo intromitti. Frequentius tamen per accusativum intromittere in ædes, eo quod tacitus quidam motus per hoc verbum significetur.

Intorsus, adverbium, vel introrsum: Intrò versus, hoc est, versus interiora loci. { ἡτούρη hebitah. εἰς τὸ ιών. GALL. En dedans, vers le dedans. ITAL. Verso dentro. GERM. Hineinwörts. HISP. Hacia à dentro. ANGL. with in, on the inwards part. } Cæsar lib. 2. bell. Gall. Ab eo lumine pari acclivitate collis nascebatur adversus, huic contrarius, passibus circiter ducentis inferius apertus, à superiori parte sylvestris, ut non facilè intorsus inspici posset. Senec. cap. 10. de tranquill. Extrinsecus diversa facie; intorsus vana. Ovid. 4. Fast.

— lacrymas intorsus obortas. Devorat.

Et Senec. de consol. ad Polyb. Abde intorsus dolorem.

Intrömpo, is: Iruo, cum impetu introco. { εἰσάγων. GALL. Entrer de force & groideur. ITAL. Entrar confuria. GERM. Mit gewalt hinein hauen. HISP. Entrar con violencia y arrrebataimiento. ANGL. To enter Calepini Pars 1.

ter in with force an violence. } Plaut. Amph. Introrum pamp in ædes. Idem Mil. sc. 5. a. 2. Introrum pamp recta in ædes, & obtruncabo. Gell. lib. 15. cap. 22. Cerva emissia in cubiculum Sertorii introrupit. Et lib. cap. 4. Parthos in Sytiam introrum pampes prælio fudit.

Intröspiclo, is: Introrsus aspicio, diligentissimè video, accuratè considero & perpendo. { εἰσοράω. GALL. Regarder dedans. considerer diligemment. ITAL. Guardare dentro. GERM. Hinein scharen oder lugen. HISP. Mirar à dentro. ANGL. To looke in, to consider diligently. } Cic. 2. de div. Negant enim id esse majestatis deorum, scilicet causas omnium introspicere, ut videant quid cuique conduceat.

Intrövoco: In domum voco, introduco. { חַזְבָּא hebi. εἰσαγάδω. GALL. Faire entrer. ITAL. Chiamare dentro. GERM. Hinein berufen. HISP. Llamar à dentro. ANGL. To call or cause to enter in. } Liv. 10. ab Urbe, Fabius nihil precatus populum, quam ut priusquam introvocaretur ad suffragium tribus, Appii Claudii Prætoris allatas ex Herutia literas audirent.

Intrödo, ere: Intrò trudo, & importunè me ingero. { εἰσοδέω. GALL. Pousser dedans. ITAL. Cacciare dentro. GERM. Hinein trucken / eintragen. HISP. Empuxar à dentro. ANGL. To thrust in. } Cic. pro Cecin. Atque etiam se ipse inferebat, & intrudebat, & in eam opinionem Cisennam adducebat, ut mulier imperita nihil putaret agi callide posse, ubi non esset Eubutius.

INTÜBÜS, masculini, vel Intubum neutrius: vel etiam (ut aliis placet) Intibus, vel Intybus, per y. Genus est herba varia sub se contingens species. { εῖδος. GALL. Endive, scarlotte, chicorée blanche. ITAL. Radicchio, indivia. GERM. Ein kraut löschen genant. HISP. Endibia, à chicoria. ANGL. Endive and succoury. } Est enim sativum quadram, aliud sylvestre: Sativum rursus in duas dividitur species: quarum altera folio latiore, & lactuca similius est: altera subamara, & folio angustiore. Utrunque genus Officina scariolam, vulgus Chicoriam hortensem vocat. Agreste quoque intubum duas sub se contingens species, quarum altera Romano Ambubeia, Ägyptiorum vero vocabulo Cichorium nominatur. Altera à Græcis hedypnois, ab herbariorum vulgo Dens leonis appellatur, propterea quod folia habent utrinque denticulata. Plin. lib. 20. cap. 8. Intubi quoque non extra remedia: succus eorum cum rosaceo, & aceto capitum dolores lenit. Virg. lib. 1. Georg.

— & amaris intuba fibris.

Intübäcëüs, a, um: quod est ex intubo. { ὁ τὸ εἴδος, καρόπα, σίρις. GALL. D'endive, de chicorée. ITAL. Cosa de endibia. HISP. Cosa de endibia, de chicoria. ANGL. Of endive or succoury. } ut, Intubacea folia, apud Plin. lib. 27. cap. 12.

INTÜEÖR, eris, intuitus: Video, cominus inspicio, aspicio, oculos in aliquem converto. { חַבְבָּא hibbit. εἰσεβά, καρόπα. GALL. Regarder, considerer, prendre garde. ITAL. Guardare. GERM. Anschauen / ansehen. HISP. Mirar à acatar. ANGL. To behold, to regard steadfastly. } Plaut. in Capt. Viden' hunc quam inimico vultu intuetur? Idem Truc. Qui alterum incusat probri, ipsum se intueri oportet. ¶ Intueri animis, id est, animadvertere. Cic. pro domo sua. Date hanc Tribunis plebis licentiam, & intuemini paulisper animis juventutem, &c. Intueri aliquid acri & intento animo. Idem 2. de fin. Intueri in aliquem. Idem de univers. & de clar. Orat. Differt autem Intueror, à video, aspicio, specto, & cerno, quod intuemur cura, videmus natura, aspiciimus ex improviso, spectamus voluntate, cernimus animo, quemadmodum hoc non minus docte quam eleganter traditur à Corn. Front. in lib. de differ. vocab. Quint. Intueri lacunaria, vitiosus gestus. ¶ Intueri ad finiendum bellum. Liv. lib. 6. dec. 4.

Intultüs, us: Ipse actus intuendi. { תַּבְּבָא mabbat. εἰπούσας, εἰπούσατο, εἰπούσα. GALL. Regard, veue. ITAL. Riguardamieno. GERM. Anschauung. HISP. Mirada acutamiento. ANGL. A beholding steadfastly of a thing. } Quint. lib. 10. cap. 1. Totum opus non ad intuitum rei pugnâque præsentem, sed ad memoriam posteritatis, &c. Plin. lib. 16. cap. 10. Abies hilarior intuitu.

INTÜMËÖ, es, ere, & intumesco: Inflo, in tumorem convertor. { ἤταβά, ἕξιστα, ἔξισταρχη. GALL. S'enfler. ITAL. Confarsi. GERM. Sich aufblähen / geschwollen, HISP. Hincharse. ANGL. To swell. } Plin. lib. 11. cap. 33. Est animal ejusdem turpitudinis, infixo semper sanguini capite vivens, atque ita intumesces. Idem lib. 2. cap. 81. Intumescent fluctus.

— calido sub pectori bilis

Intumuit.

Persius Sat. 5. Humus intumescit viperis. Horat. Epod. 16. Intumescere, pro itasci. Ovid. 2. Metam.

Intumuit Iuno, postquam inter sydera pellex

Fulst.

In qua significatione invenitur etiam dativo conjunctum. Idem 4. de Pont. eleg. 14.

Intumuit vati non tamen Ascre suo.

Intumulatus, adjektivum, insepultus, inhumatus. { ὁ μὴ ἐνμέρης, ἀτυμ- τός. GALL. Qui n'a point été enseveli ou inhumé. ITAL. Non sepolti. GERM. Unbegraben. HISP. No sepelido à enterrado. ANGL. Unburied. }

Intueör, eris, intuitus, vel intuitus sum, intui: Inspicio, video. { חַבְבָּא hibbit. εἰσεβά, οἶδα. GALL. Regarder. ITAL. Guardare. GERM. Anschauen / ansehen. HISP. Mirar. ANGL. To behold. } Plaut. in Most. Profectò nullam equidem illuc cornicem intueror.

Inturbatus: Non turbatus, quietus, sedatus, non perturbatus. { ἀτριγ- ρός. GALL. Qui n'est point trouble. ITAL. Non turbato. GERM. Unbeschreiblich. HISP. No turbado. ANGL. Untroubled. } Plin. in Paneg. Et scdet inturbatus, interritus, & tanquam ita fieri soleret.

Inturbidus, adjekt. Non turbidus. { ἀτριλός, αθριψός. GALL. Tranquille, sans trouble. ITAL. Non torbido. GERM. Nicht trüb / oder nicht unsicher. HISP. No turbido. ANGL. Peasible, without trouble. } Tacit. lib. 3. Inturbidus externis rebus annus, domi suspecta severitate, &c. Idem lib. 14. Esse ibi avitos agros, in quibus tutta & inturbida juventa soveretur.

Intus, ab εντός, ενδό: hinc intrò, adverbium loci, ab in deductum, idem significans quod genitus domi, adverbii significatione positus: vel

è domo. { בְּבֵיתְךָ תְּהִלָּה. קַדְשָׁךְ. GALL. Dedans. ITAL. Dentro. GERM. Darinnen. HISP. Dentro en lugar. ANGL. Within in. } Quis intus est? Idem in Mostell. Quid ita pultas, ubi nemo intus est? Idem Cistell. Dic me orate ut aliquis intus prodeat. Idem in Most. Pulta foras, atque evocato aliquem intus ad te Tranio. Idem in Milite, Sed ubi ille exierit intus, &c. Ibid. sc. 6. a. 2. Est hic ictus in ædibus. Ibid. sc. 2. a. 2. Modò nescio quis inspectavit per nostrum impluvium intus apud nos eos osculantes. Idem Amphitr. Intus pateram profecto foras. Idem Most. Jube clavim effecti intus, id est, domo. Idem Men. sc. 3. a. 1. Evocate intus cylindrum foras: id est, domus. Idem Pseud. sc. 1. a. 1. Neque intus munus ullum est (i. domi, vel potius in crumena.) Idem Men. sc. 1. a. 2. Intus para (sup. crenam,) id est, domi. ¶ Intus & extra. Cæf. lib. 1. de bell. civ. Item, Intus & foras. Plaut. Capt. sc. 2. a. 1. Sinito ambulare, si foris, si intus volent. Idem Asin. sc. 2. a. 3. Philenum estne hac quæ intus exit (id est, domo, sive ex ædibus.) ¶ Intus pro intrò. Cels. lib. 5. cap. de fistulis. Inspirandum ut ea medicamenta intus compellantur. Rutilus, Intus infundendum quicquid adaptum est.

Intussum, vide Indussum.

Intutus, a,um: Non securus, incustoditus, indefensus. { ἀποφύλακτός. GALL. Qui n'est point seur, dangereux. ITAL. Mal secur, non sicuro. GERM. Unsicher, unverwacht. HISP. No seguro del peligro. ANGL. Dangerous, not sure. } Liv. lib. 5. Castra Gallorum intuta, neglectaque ab omni parte nocti invadunt. Liv. lib. 9. Intuta urbs. Tacit. lib. 2. Intuta amicitia.

Intybus, vide Intubus.

Invado, is: Adorior, peto vehementius aliquem, irruo, capio, apprehendo, aggredior, impetum facio. { וְעַבְדָּה, נַבְאָה, אֶמְזֹגָה, אֶמְרָאָה. GALL. Envahir, assaillir, se ruer dessus. ITAL. Assalire, venire ad ossa. GERM. Anfallen / angreissen. HISP. A cometer con impetu. ANGL. To assaille, to invade. } Varr. de vita past. Tanta portò invasit cupiditas honorum plerisque. Salust. de bell. Ing. Tanta libido cum Mario eundi plerosque invaserat. Virg. lib. 2. Æn. Invadunt urbem somno, vinque sepultam.

¶ Item ingredi, intrare, vel occupare. Cic. ad Lentul. Non potui magis in arcem illius causæ invadere. Et scitè verò hoc verbum transluit & commode, eam enim causæ partem quæ munitissima videbatur, oppugnare aggressus, sperabat facile ea refutata, se superiorem futurum. Virg. lib. 6.

Nunc invade viam, vaginâque eripe ferrum.

Plaut. Asin. sc. 2. a. 1. Eum morbus invasit gravis. Idem ibid. sc. 2. a. 1. In oculos invadi optimum est, ¶ Invadere, inquit Nonius, est appetenter incipere. Virg. 12. Æneid.

Aut pugnam, aut aliquid jam dudum invadere magnum. Lucil. lib. 30.

Vt semel in cœli pugna te invadere vidi.

Invasor, in Epitome Sexti Aurelii Victoris in Aurelianico, Nam Romanam urbem triennio ab invasoribus receptavit.

Invalesto, scis: Robur ac firmitatem acquito. { פְּנִים חֲזָקָה, עֲמֹדָה, עֲמֹדָה. GALL. Reprendre force, venir en convalescence, se renforcer. ITAL. Invalesti, corroborarsi. GERM. Erstarken / an sterck zunehmen. HISP. Convalecer, confirmarse. ANGL. To waxe strong, to be confirmed. } Unde Invaleuisse consuetudinem, sive mores dicimus, quum significare volumus consuetudinem inveterasse, & jam longo uso receptam esse. Plinius in Epist. Nam postquam obiit ille, increbuit passim, & invaluit consuetudo, binas, vel singulas clepsydras, interdum & dimidiás, & dandi, & petendi. Quint. lib. 1. cap. 1. Tenuit consuetudo, quæ quotidie magis invalidevit.

Invaleitudo, nis: Imbecillitas. { בְּשָׁלָחָה, חֲלָשָׁה, עֲפֹתָה. GALL. Débilité par maladie, faute de force, faiblesse. ITAL. Debolezza, infirmità. GERM. Schwäche / unvermögenheit. HISP. Laquezay de lencia. ANGL. Weakness / sickness. } Cic. in Lelio, Quod autem his Nonis in collegio nostro non affuisse, invaleitudinem respondeo causam, non mœstitiam fuisse. Idem ad Attic. lib. 7. Invaleudo tua me valde conturbat, significant enim tuæ literæ te prorsus laborare. Invaleitæ, imbecillitas, impotentia, invaleudo. { בְּשָׁלָחָה, עֲפֹתָה. GALL. lib. 20. cap. 1. Vitium aliquod imbecillitatis, atque invaleitæ demonstratur.

Invaledus, a,um: Infirmus, debilis, ægrotus, parum firmis ac integris viribus, adversa valetudine. { וְלִבְנָה, חֲלָשָׁה, עֲפֹתָה. GALL. Foible, imbecilo, debile, malade. ITAL. Debole, poco gagliardo. GERM. Schwach / unvermöglich. HISP. Flaco y no rezio, ANGL. Fable, weak, sickle. } Plin. lib. 1. cap. 39. Inventæ foeminae quædam de fluvio capitæ invalidæ. Invalidi milites. Liv. lib. 3. bell. Pun. Idem 6. ab Urbe. Qui ubi videre Camillum jam ad munera corporis senecta invalidum, vadentem in hostes, procurrunt pariter omnes. Corpus invalidum. Ovid. Epist. 20. Artus invalidi. Idem epist. eadem. Manus invalidæ. Lucil. lib. 3. Robur invalidum. Ovid. 5. Trist. Idem Eleg. lib. 5. Trist. Corpus laborum impatiens invalidumque.

Invasor. In Epitome Sexti Autel. Victoris in Aurelianico, Nam Romanam urbem triennio ab invasoribus receptavit. //

Inuberes & macra ostreæ. Gell. cap. 8. lib. 20.

Invaho, is: Intrò veho, navi, vel vehiculo importo. Evého. { בְּבֵיתְךָ תְּהִלָּה. קַדְשָׁךְ, קַדְשָׁךְ. GALL. Porter dedans, apporter, amener. ITAL. Menare dentro. GERM. Hinein führen. HISP. Meter o traher adentro. ANGL. To bring or carie in. } Plin. lib. 6. cap. 19. Alii tellurem exercent, militiam alii capessunt, merces alii suas evehunt. Inventus portum, Inventus urbem, pro in portum, & in urbem. Idem lib. 6. cap. 22. Aquilonibus raptus præter Acarnaniam xv. die Hippuros portum ejus inventus. Liv. 4. ab Urbe, Praeposito coss. castris, ipse triumphans inventus urbem, Dictatura se abdicavit. Oceano invehere, pro in Oceanum vehere. Tacit. lib. 2. Legiones classi impositas per Amisiam Oceanum invenit. Invehere se, pro ingredi. Liv. 6. ab Urbe, Quantumque Romana se invenit acies, tantum hostes gradu demoti. Idem lib. 10. d. 4. Invehebant se hostes (id est, incitabant.) Idem lib. 4. d. 5. Invehatur classis hostium. ¶ Aliquando invehere idem est quod in navi currûve vehere. Virg. 5. Æneid.

Centauro invehitur magna.

Ovid. Eleg. 4. lib. 5. Trist.

Ipse quoque atherias meritis in vectus in areæ. invèhör, eris, deponens: Maledictis aggredior, & veluti quodam im- petu sermonis in aliquem feror. { צוֹעַן הֶבֶת, קָלָא דְּלִסְעָגָג. GALL. Outrager quelqu'un de paroles, écrire contre tuy. ITAL. Dir male, far impeto contra alguno con male parole. GERM. Mit beschis tung vnd worten anfahren. HISP. Ir con furia de palabras contra otro. ANGL. To go furiouslie, against some bodie, to rate or defame with wordes of anger. } Cic. epist. 3. Itaque in ea palam vehementer inventus. Idem lib. 3. Tusc. Itaque & Æschines in Demosthenem inveniatur. Et 2. de nat. deor. In Stoicos invehabatur.

Invèctio: Ipse invehendi actus. { τικημενη, επαγγελη. GALL. Portage, transport. ITAL. Il portar dentro. GERM. Einführung. HISP. Obra de meter adentro, acometimiento. ANGL. A carrying or bringing in. } C. c. 2. Offic. Jam vero & carum rerum quibus abundarem, exportatio, & carum, quibus egeremus, inventio certè nulla esset, nisi his muneribus homines fungentur. ¶ Inventio pro insectatione & im- petu animi in aliquem. { עֲמַרְגּוֹגָה. GALL. Invective, outrage de paroles. ITAL. Impeto di parole. ANGL. Outrage of wordes. } Cic. 2. de Invent. Clementia pet quam animi temere in odium alicujus inve- ctio concitata comitate retinetur.

Invèctus, us, ui: idem quod inventio. Plin. lib. 4. cap. 1. Amnis Achelous Pindo fluens, arque Acarnaniam ab Ætolia dirimens, & Attēmitam insulam assiduo terræ inventu continentि annexens. ¶ Inventus illata, conjunctim à Jurisconsultis dicuntur, quæ ab inquilinis in aedes conductas importata sunt, quæ tacite adiun domino pro habitatione obligantur, l. 3. D. de migr. l. 4. de pactis, l. 2. 3. 4. 7. in quib. causa pign.

Invèctitus, a,um: quod invehitur. { מְכֻבָּדָה, עֲמַרְגּוֹגָה. GALL. Qui est porté. ITAL. Chi è portato. GERM. Unterstroher hincin gesün. HISP. Cosa trahida. ANGL. That is carried in. } Plin. lib. 10. cap. 19. Quum Theophractus tradat inventitias esse in Asia etiam columba.

Invèctivus, a,um: quo in aliquem invehimur, hoc est, quo quis male- dictis incessit, עֲמַרְגּוֹגָה. Unde inventivæ orationes dicuntur ad- versus aliquem scriptæ, quibus in illius mores, vel ingenium, at vitam invehimur.

|| Invenialis, non venalis. Gloss. ||

Invēnditus, adjectivum: Non venditus, non abalienatus. { אַגְּרָבָה, עֲמַרְגּוֹגָה. GALL. Qui n'est point vendu. ITAL. Non venduto. GERM. Unverkauft. HISP. No vendido. ANGL. Unsolded. } Scavola i. Seitus, ff. de rescind. vendit. Quæsitum est quum neque fidejussit datur, & que omnis pecunia secundum legem suis diebus solvabit, an prædia invenientur sint.

Invēntio, is: Comperio, quasi in aliquid venio. { נַבְאָה, עֲמַרְגּוֹגָה. GALL. Trouver, inventer. ITAL. Ritrovare. GERM. Fin- den / oder es finden. HISP. Hallar. ANGL. To finde. } Plin. Most. sc. 3. a. 1. Ut fama est homini, exinde soler pecuniam invenire. Idem Men. sc. 4. 4. Aliam postea invenito, quam habeas frustatui. Idem Amphit. Veni huic, invenies infortunium. Item Pseud. sc. 1. a. 3. Amatorem invenire nequo. Idem Aulul. sc. 6. a. 4. Iovenies illam esse mem oportere. Idem Cure. sc. 4. a. 4. Ubi Cureulonem inveniam? Citha tritico repertus. Idem Men. sc. ult. a. 5. Liber esto, si invenis huic mihi fratrem esse. Idem Aul. sc. 2. a. 4. Non metuo ne quis inveniat aurum. ¶ Invenire, communisci, excogitare. Terent. in Eunuch. Ceterum idem hoc tute melius quanto invenisses Thraso! Virg. Æneid.

Inveni germana viam.

Plaut. Men. sc. 2. a. 2. Scelus factum antiquum & vetus. Antiquum il adeo? Nos nunc factum invenimus. (Ambiguo, nempe restituimus, vel commenti sumus.) Idem Asin. sc. 2. a. 2. Facinus inveni (i. exco- gitavi.) Invenire sibi cognomen. Sueton. in Tib. cap. 3. ¶ Invenit, acquirere. Terent. in Eunuch. Utinam tam aliquid invenire facit pollis Phædria, quam hoc peribit. ¶ Invenire, adipisci, & quidem in malam partem. Cic. 3. Philipp. Qui propter h. existantiam lingui, flaporemque cordis cognomen ex contumelia invenit. ¶ Differunt (secundum aliquos) invenio & reperiō: quod invenire sit tenacissim offendere: reperiō, casu. Ovid. 12. Metam.

— Tu non inventa, reperta es.

Plaut. Cistell. Quam queritabam filiam inveni meam. Idem Capt. sc. 1. a. 3. Miser est qui querit quod edit, & id agere invenit. Idem Men. sc. 1. a. 2. Si acum quereres, acum invenilles jamdiu. ¶ Hæ- men differentia non raro confunditur. Idem Aul. sc. 2. a. 4. Perse- tabor fanum, si inveniam uspiam aurum, dum hic est occupatus. Sed si reperiō, ô fides, &c. His rō Inveniam, & Reperiō, indifferunt pro eodem ponuntur. ¶ Inventus est. Ovid. 13. Metam.

Ille hac armis quibus est inventus Achille,

Arma gero.

Senec. cap. 1. de consol. ad Helv. Inventus est, qui cum inspueret. Plaut. Asin. sc. 2. a. 2. Audacia nobis opus inventa & dolis. Idem sc. 1. a. 1. Argento invento usus est. Idem ibidem sc. 2. a. 2. Tu inven- tus verò qui meam falleres fidem. Idem Men. sc. ult. a. 5. Quem (fratrem) esse inventum gaudeo,

Invenib, pro inveniam. Pompon. Buccone adoptato: Sæpe annuit, in- venibit sapè. Apud Nonium.

Invenitur, Impersonale. Plin. lib. 10. cap. 21. ad finem, Invenitur in analibus, in Ariminensi agro, M. Lepido, Q. Catulo coss. in villa Galerii loquacum gallinaceum.

Invēntio, & Inventum. { אַגְּרָבָה, עֲמַרְגּוֹגָה. GALL. Invention. ITAL. Inventione. GERM. Einführung. HISP. Invençion. ANGL. Invention. a finding. } Plin. lib. 5. cap. 12. Ipsa gens Phœnicum in gloria magna li- terarum inventionis, & syderum. Idem lib. 23. cap. 1. Vinum jejuno bibere novitio invento utilissimum est.

Invēntus, vel Inventum. Plin. lib. 17. cap. 10. Ex eodem inventu esse su- culos abscessos ferere.

Invēntūcula, diminutivum. { τὸ κεραυγάλον. GALL. Perito inventio- Ital. Picciola invenzione. GERM. Ein schlachte oder kleinjüge ein- führung. HISP. Pequeña invencion. ANGL. A small invention. Quint. lib. 8. Ad hoc plerique minimis etiam inventiunculis gaudent.

Invēnōris : Qui quippiam primus invenit. § בְּאָבֵדֶתֶת, בְּמִצְרָעָה. GALL. Inventeur. ITAL. Inventore, trovatore. GERM. Ein erfunder. HISP. Hallador. ANGL. An inventour, or finder. } ut, Inventor olci Deus. Cic. 6. Verr.

— scelerūmque inventor Vlysses.

Vitg. lib. 1. Aeneid.

Invēntrix,icis, fœm.gen. { הַלֹּאת. GALL. Trouveresse, inventeresse. ITAL. Inventrice. GERM. Ein erfunderin. HISP. Halladora. ANGL. She that findeth or inventeth. } Plin. lib. 35. cap. 11. Amavit in juventa Glyceram municipem suam, inventricem coronatum. Cic. 2. de nat. deor. Princeps & inventrix belli Minerva.

Invēntāriū,ii : Repertorium. { טְרֵירָה midrāsh. τὸ δῆμος τελείων, έπιστρέψας, δημόφυος. GALL. inventaire. ITAL. Inventario. GERM. Ein registerbuch. HISP. El inventario de los bienes. ANGL. Inventory, or register. } Ulpian. in l. tutor qui repertorium. ff. de admin. tut. Tutor qui repertorium non fecit, quod vulgo inventarium appellatur, dolo fecisse videtur.

Invēntarius, facilis ad inveniendum. Pap. ||

Invēntiblē, & in plurali inventibilia, ἀντικείμενα, apud Tertull. in libello contra Hermogenem, per incomptibilia, nempe quæ inveniri nequeant, & cognosci, quantumlibet annitamus: quemadmodum & Invēstigabile apud eundem significat, quod invēstigari non potest.

Invēntus', Mēnitus' : inventus, mēnitus est. Enn. ||

INVĒNÜSTUS,ūnī : Illepidus: & sine venere (ut inquit Donatus) id est sine gratia, quem omnes respuant & repudiant. ¶ αὔστρος. GALL. Mal plaisant, mal gracieux, mauvaise. ITAL. Senza gratia, poco gracieoso. GERM. Unholdsäßig / unlieblich / häßlich. HISP. cosa no hermosa ni graciosa. ANGL. Unpleasant, without grace. } Tert. in Andr. Adeone esse hominem invenustum, aut infelicem quenquam, ut ego sum? Cic. de clar. Orat. Censorinus Græcis literis satis doctus, quod proposuerat explicans expeditè, non invenustus actor, sed iners & inimicus fori.

Invēnūstè, adverb. Ineptè, ineleganter, impolitè. { αὐστράτος, αἴρων, αὐστρεῖται. GALL. Sans grace ni beauté. ITAL. Senza gratia. GERM.

Unholdsäßig / unlieblich. HISP. Feamente, y desgraciadamento. ANGL. without graces or faireness. } Gell. lib. 17. cap. 12. Inibi in eisdem laudibus non hercule sententiola invenuste locutus.

INVĒRĒCUNDĀ,Ξ, Seneca controversiarum lib. 3. in ult.

Invērcündūs,ūnī : Impudens, totius verecundiae experts. { תָּנוּיִן יְנִזְבָּחֲנָם. αὐγάδος, αὐγάχολος, αύταράχολος. GALL. Impudent, qui a perdu toute honte. ITAL. Senza vergogna. GERM. Unschamhaftig / unerschamhaft. HISP. Desvergonçado. ANGL. Impudent, shameless. }

Suet. de clar. Gramm. Ac tanto amore erga patroni memoriam extitit, ut Salustium historicum, quod cum oris improbi, animo invercundo scriptisset, &c. Plaut. Rud. Legirupa, impudens, impurus, invercundus. Cic. 1. de Invent. Sin invercundum animi ingenium possidet, tamen cum accuses: non enim probus est.

Invērēcündē : Sine verecudia. ¶ σεβαστός. D. lib. 20. tit. ult. 1. 8. Marcianus. Si voluntate eruditis fundus alienatus est, invercundē applicari sibi cum creditor desiderat. Item l. 3. tit. 1. § 1. Ulpian.

Iavēgo,īs,inverxi, invercūm, secundūm Diomedem, invergere : Illabi, infuere, infundere. { תָּנוּנָה nata, נַן nazál, נַיִן hizzil. מִבְּרִיאוֹן. GALL. meliner, épandre dessus. ITAL. Inclinare, rivereciare. GERM. Hincinkehren / einfließen. HISP. Enclinarse, trastornar una cosa en otra. ANGL. To slip or flyd in, to incline. } Plaut. in Cura. Ipsū expeto te tangere: invergere in me liquores tuos sūo diutius.

In versū : In ordinem. εἰς σύγχρονος ἐόπερ. Virg. 2. Georg.

Ille etiam seras in versum distulit ulmos.

INVERTO,īs : In concretum verto, convertio, anteriora postpono. { ῥεύμα haphach. ρεύμα ρεύμα. GALL. Renverser, tourner à l'envers ou au rebours. ITAL. Rivoltare, rivesciare. GERM. Umkehrten. HISP. Polar lo de dentro à fuera. ANGL. To turne upsyde downe, to turne the insyde out. } ut pro Lavo, Vola. Terent. in Heaut. Ego autem te noyi quam esse soleas impotens: Inversa verba, eversas cervices tuas. Plin. lib. 32. cap. 2. Infixam hamo invertere so, quoniam si dorso cultello. Virg. 3. Georg.

Et campum horroreis frætis invertere glebis.

¶ Invertete negotium aliquod, est perturbare. Cicer. ad Qu. fratr. Quid queris? probè premitur, nisi noster Pompeius diis hominibus que invitis negotium invertit. ¶ Invertete cadum, i. exhaustire. Nam cadi exhausti invertuntur. Horat. 2. Serm sat. 8.

Invertunt Aliphanus vinaria tota

Vbiidūs, Balatróque.

Invētsūs, participium, ui Manus inversa, Cervix inversa, Inversa consuetudo. { קְרֻפָה haphich. ἀντιρρεύμα. GALL. Changé, renversé ITAL. Rivercio, mutato. GERM. Umbkehr. HISP. Buelto. ANGL. Turned up side down or the inside turned out. } Quint. lib. 3. cap. 11. Nónne nos huc inversa consuetudo decepit? ¶ Inversus annus, brumalis. Tert. ||

Invētslo. { תְּבַשְׂמָנָה tahaphucháh. ἀνταρρεύμα. GALL. Renverserent. ITAL. Rinversamento. GERM. Umbkehrung. HISP. Rebolviimiento. ANGL. A turning contrari wise. } ut, Inversio verborum, apud Cic. de Orat. pro transpositione.

Invēspērācērē : Vesperum fieri. { בְּנִירָבֶת heberib. ιντερήρευ. GALL. Se faire tard, se faire nuit. ITAL. Farsi sera. GERM. Anfahen abend oder spat werden. HISP. Hacerse tarde, anochecer. ANGL. To waxe evening. } Liv. 9. bell. Maced. Jam invesperascebat.

INVESTIGO,īs : Exquiero, inquiero. { חַשְׁפָּה chaphär, ḥpn chashär. לִקְשָׁאָה śe, GALL. Chercher à la trace, suivre au trac, trouver. ITAL. invēstigare, trovare la traccia. GERM. Mit fleißiger nachsuchung erforschen / erfürten. HISP. Buscar por el rastro. ANGL. To finde by trace, to search diligentie. } Tractum à venatoriis, qui per vestigia feras querendo inveniunt. Terent. in Heaut. Nihil tam difficile est, quin querendo investigari possit. Cicer. pro Lig. Sed quoniam diligenter inimici investigatum quod latebat, confitendum est, ut opinor. Plaut. Mil. sc. 2. a. 2. Hominem investigabo. Mox, Persequi vestigis. Accipitur etiam investigare, pro querente & indagare, ἄγριας. Cic. Calepini Pars I.

6. Verr. Qui investigabunt, & perscrutabantur omnia. Invēstigārōt, Inquisitor, ; ῥεύμα chophés, ῥpn chokér. ἀνζρούτις. GALL. Chercheur, qui suit à la trace et découvre quelque chose. ITAL. Cercatore con diligente inquisitione. GERM. Ein nachsucher / nachgrünender. HISP. Buscador por el rastro, y con diligencia. ANGL. A searcher by trace. } Cicer. de l' univers. Acer investigator, & diligens ratrum rerum, quæ à natura involutæ sunt.

Invēstigātiō : Exquisitio, inquisitio. { ῥpn ekekér. ἀνζρούτις. GALL. Recherche, enqueste, suite à la trace. ITAL. Cercamento, trovamento. GERM. Erfindung / oder fleißige nachsuchung. HISP. Busca por el rastro, buscamiento. ANGL. A diligent searching. } Cicer. lib. 1. Offic. In primisque est hominis propria veti inquisitio, atque investigatio.

Invēstigābilis, pro minus vestigibili. ἀνζριας.

INVĒSTIŌ,īs, ire : Ornō, quasi speciosam vestem induito. { תְּבַגְּשׁוּ בְּתַבָּאָה, תְּבַגְּשׁוּ תְּפַפָּאָה. ῥgnūn. GALL. Vestir, ornō. ITAL. Adornare. GERM. Bezieren als mit einem angelegten Kleid. HISP. Afeitar, ornar. ANGL. To garnish, to deck. } Plin. lib. 35. cap. 7. Publicas porticus investivit pictura.

Investimentum. Liv. lib. 4. ab Vrb. Investmentum album.

Invēstīs, e, idem est quod impubis, cui scilicet inguina nondum prima lanugine sunt vestita. Vesticeps. { אָזְנֵס. GALL. Sans barbe. ITAL. Senza barba. GERM. Der jugenthal noch ungebart ist. HISP. Mancébo aun no barbado. ANGL. A young man or woman without beares or beards. } Macrobius Saturn. lib. 3. Romani quoque pueri puerilive nobiles & vestes, Cañillos & Camillas appellant. Palladius lib. 11. cap. 14. Investis puer hoc, aut aliquis satis prius efficiat. Nonnius, impuberes appellatos esse scribit investes, quod sunt quasi in Vesta, id est pudicitia & castitate. ¶ Quanquam alii à vi. stendo dicatum putent, unde etiam receptum est, ut Investis vocabulum apud autores pro imberbi frequenter usurpetur. Ut apud Tertull. de virgin. veland. Masculis investis dicitur: cujus etymologiam ibidem explicans ait: Ut pudor, inquit, obique vestitur.

INVĒTERO,as,are : Ad verustatem servo, inquit Budæus. { בָּלְבָלָא billah. ταλαιόν. GALL. Garder pour l'arrière saison, faire envieillir, accouvrir pour garder. ITAL. Conservare affine che invecchi. GERM. Alt machen oder veralten. HISP. Adobar alguna cosa para guardarla, hazer envejecer. ANGL. To waxe or te come old. } Plin. lib. 23. cap. 1. Aquæ mariorum sextarios quinque pariter coquebant, decies defervescere corrina, atque ita defendebant, invertebas abante. Idem lib. 19. cap. 6. Si diutius allium cepere invertebat libeat. Columella, Nonnulli quibus non fuit curæ celestem invertebat aquam, recentem sumunt, eamque usque in quartam diem decoquunt. Sic inveratum vinum. Plin. lib. 14. cap. 2. ¶ Invertere pro Invalescere, invertere. Cic. 2. de natur. deor. Nec una cum seculis atarque hominum hæc opinio divinitatis inverteare potuisse. Budæus, Inveratum malum, antiquum. Cicero. de Amicit. Omne malum nascens facile opprimitur: inveratum fit plerunque robustius. Senecc. de consol. ad Mare. cap. 1. Conta inverteata mala & hementius pugnandum. Inverteatus dolor. Cic. 5. Tus. Inverteata invidia. Idem pro Client. cap. 2. Offic. Inverteavit in locis miles, pro diutius remansit. Cas. lib. 1. de bell. civil.

Invēterātiō,nis: Veteritas, antiquitas. { תְּבַגְּשׁוּ תְּבַגְּשׁוּ תְּבַגְּשׁוּ. GALL. Envieillissement ITAL. Invecchiamento. GERM. Veraltung. HISP. Envejecimiento. ANGL. A growing in use or agy by loung custome. } Cicer. in Tus. Inverteatio autem, ut in corporibus ægius depellitur, sic in animis quoque perturbatio: citiusque oculorum repentinus tumor sanatur, quam diurna lippitudo depellitur.

Invēterāscō,īs,ere : Veteratum acquito, invalesco, in consuetudinem venio. { בָּלְבָלָה balah, תְּבַגְּשׁוּ noschán. ῥpn vñvñnu, ταλαιόν. GALL. S'envieillir. ITAL. Invecchiarsi. GERM. Alt werden. HISP. Envejecerse. ANGL. To waxe old. } Colum. lib. 7. de morbo loquens: Sed si jam inverteaverit, vehementioribus est opus remediis. Ter. in Proc. Hec. Novas qui exactas feci, ut inverteaserent: ne cum Poëta scriptura evanesceret. Cic. in Cat. Res nostræ sermonibus crescent, literatum monumentis inverteascen, & corroborabuntur.

Invēcem, ex in, & vicem. Propriè significat mutuò. { אֲזָנְזָנָה. GAL. L'un après l'autre, chacun à son tour, mutuellement, reciprocement. ITAL. A vicenda, scambi e volmente. GERM. Untereinander / gegen einander / eins vmb das ander. HISP. A veces. ANGL. One after another, by course. } Liv. lib. 2. d. 4. Invicem dicamus (i. ultrò, citoque verba faciamus.) ¶ Pro in ultionem. Suet. in Cas. cap. 11. Quorum auctoritatem, ut quibus posset modis invicem diminueret. Quint. Qui se ardentissimo amore invicem dilexerunt. Plin. junior, Habes res urbanas, invicem rusticas scribe.

Invētēs, a,ūnī, qui vincit non potest, insuperabilis, invincibilis. { אֲזָנְזָנָה. GALL. Invincible, qui on ne peut vaincre ni surmonter. ITAL. Invitto, che non si può vincere. GERM. Überwohndlich. HISP. Cosa nunca vencida. ANGL. Invincible, that not be overcome. } Cicero. pro Marcel. Recte igitur unus invictus es, à quo etiam ipsius victoria conditio, visque devicta est. Invictum se à labore præstat, i. indefissum, ἀναρρ. Cic. 1. Offic. Non est autem consentaneum qui invictum se à labore præsterit, vinci à voluptate. Armis invictus Annibal. Idem 3. de leg. Agrar. Dux invictus. Ovid. 4. Trist. Eleg. 2. Et Velleius, Invictum pat Consulam Crassus & Pompeius. Tibul. lib. 4.

Te manet invictus Romano marte Britannus.

Senec. cap. 10. de consol. ad Marc. Durum atque invictum regnum fortunæ. Ovid. 13. Met.

Invictūmque virum vicit dolor.

Plaut. Mil. sc. 1. a. 1. Virtute, & forma, & factis invictissimis.

Invinciblēs, idem quod invictus. Apuleius Florid. lib. 4. Ratio conclusa judicibus acriter & invincibiliter videbatur.

INVÍDEO,īs : Ämular, alterius felicitate offendit. { אֲנָמְבָרָה, אֲמָלָה, בְּסָמָמָה. GALL. Avoir envie, estre marri du bien.

LII 3 bien

bien qu'a un autre. ITAL. Haver invidia, invidiare. GERM. Vere gönnen/ vergünstig sein. HISP. Haver embidia. ANGL. To envie, to have spite at another's prosperitie. } Nonnunquam cum accusativo constructum invenitur. Ovid. Epist. 13.

Troadas invideo.

¶ Sæpius cum dativo. Cicer. pro Cornelio Balbo. Est hujus seculi labes quædam & macula, virtutii invidere. Idem 6. Philipp. Nemo alterius, qui suæ confidit, virtuti invidet. Velleius, Siquis Deorum invidetur operibus ac fortunæ suæ. Plaut. Cure sc. 3. a. 1. Mihi abstineant invidere (amanti.) Idem Moſt. sc. 1. a. 1. Quasi videris invidere, quia mihi bene est, & tibi male est, &c. Interdum cum dativo personæ, & accusativo rej. Virg. 7. Eleg.

Liber pampinæ invidit colibus uvas.

Idem 8. Æneid.

Sed mibitarda gelu, seclisque effæta senectus
Invidet imperium.

Sic etiam decenter dicimus. Invideo tibi doctrinam, φήσεως τοι γέλασθαι. Fortuna mihi invidet diuitias. Plin. Neque ego (ut multi) invideo bonum quo ipse careo. Apuleius, Mihi fortuna diuitias invidit. Cic. 3. Tusc. Ut nobis optimam naturam invidisse videantur. ¶ Sunt qui dicant, Invidere aliquando accipi pro Non videre, adducentes illud Cicer. ex lib. 2. de Orat. Itaque in hoc possim dicere me omnino ignorare quid possideat: neque planè nosse, atque invidisse. Quo tamen in loco, ut in plerisque aliis, decepti sunt corruptis exemplaribus, qui Dictionarium hoc consarcinaverunt. Nam in hoc loco apud Ciceronem, Invidisse legendum est, non Invidisse. Apuleius tamen Apolog. 1. ita accipit. Et apud Cæs. lib. 2. de bell. civ. Invis & latitantes (id est, non visi.) ¶ Ejus passivum est invidetur, φησεγγυ. Horat. in arte Poëtica.

— ego cur acquirere pauca.

Si possum, invidetur?

¶ Aliquando etiam legitur, Invidetur, impersonaliter. Plaut. in Truc. Mavelim mihi inimicos invidere, quam me inimicis meis. Nam invidere alii bene esse, tibi male esse miserum est. Qui invident, egent illi, quibus invidetur, rem habent. Ινιδία: Dolor conceptus ex aliena prosperitate. ¶ ινιδία κίνεά. φήσεως, βαναρία. GALL. Envie, haine, & tristesse du bien d'autrui. ITAL. Invidia. GERM. Vergünft. HISP. Embidia, ó odio, ó enemistad. ANGL. Envie, an ill will for other manes prosperitie, spite. } Cic. 14. Philipp. Hæc interposui p.c. ut quosdam moverem, ut excellentium civium virtutem imitatione dignam, non invidia putarent, Hor. ep. 2.

Invidia Siculi non invenire Tyranni

Majus tormentum.

Senec. cap. 13. de consol. ad Marc. Si quid dandum invidet, id suo damno lucretur. Idem cap. 2. al. 21. de consol. ad Polyb. Raro felicitas invidiam effugit. Idem cap. 6. de consol. ad Marc. Nulla re invidia major fortunæ sit, quam æquo animo. Ovid. 13. Met. Mea facundia, si qua est, invidia caret. Senec. cap. 14. de consol. ad Marc. Ob invidiam collegæ Bibulus domi latuit. Ovid. Eleg. 4. lib. 3. Trist.

Vive sine invidia mollisque inglorius annos Exige.

Est autem invidia verbum ambiguum, quod tam in eum cadit, qui invidet, quam in eum cui invidetur. Invidentia autem activè solùm accipitur. Cic. 4. Tusc. Ab invidendo invidentia rectè dici potest, ut effugiamus ambiguum nomen invidet: quod verbum dictum est à nimis intuendo fortunam alterius. Cadit enim in utrumque, & in eum qui invidet, & in eum cui invidetur. Et paulò antè, Ægritudini subjicitur invidentia: utendum est enim docendi causa verbo minùs usitato, quoniam invidia non in eo solùm qui invidet, dicitur, sed etiam in eo cui invidetur. ¶ Aliquando pro odio & malevolentia sumit: ut si quis calamitates suas refert, ostendatve, ut authori calamitatum concitetur odium cæterorum, tunc dicitur invidiam facere, vel vocare, vel adducere in invidiam. Quintil. Ne ei tot scelerum commemoratione concitarem invidiam. Terent. in Andria, ita ut Sine invidia laudem invenias, & amicos pares. In invidia res erat. Sallust. Jugurth. 71. ¶ Invidia temporum, injuria, malignitas. Plin. Epist. 190. Ego & modestius & constantius arbitratus immanissimum reum, non communis temporum invidia, quam inertia ac nequitia pertinencenda. Bud. ¶ Invidia esse alicui dicitur res aliqua. Liv. ab Urbe, Nactus inter adversarios superbum ingenium, immodicāque linguam, quam irritando agitandoque in eas impelleret voces, quæ invidia ipsi tantum, sed causæ atque universo ordini essent.

Ινιδίολα, dimidutivum. { τὸ φοράτε, ὁ μηνὸς γε στρῆτε φόρος. GALL. Petite envie, jalouse. ITAL. Picciola invidia. GERM. Ein vergünstlein. HISP. Pequeña embidia. ANGL. A small envie, or ill will. } Cic. Quum nescio quid inter eos invidiolæ exortum fuisset. Apud Sipont.

Invidentiæ, a: Ægritudo animi ex alterius rebus secundis suscepta, quæ præsertim nullam jastruram afferunt invidenti. ¶ ινιδία κίνεά. φήσεως. GALL. Envie. ITAL. Invidia. GERM. Vergünft eines andern wohlfart. HISP. Embidia. ANGL. Envie, batred, spite, malice. } Cic. 4. Tusc. Quemadmodum misericordia ægritudo est ex alterius rebus aduersis, sic invidentia ægritudo est ex alterius rebus secundis. Ibidem: Ab invidendo invidentia rectè dici potest, ut effugiamus ambiguum nomen invidet: quod verbum dictum est à nimis intuendo fortunam alterius; cadit enim in utrumque, & in eum qui invidet, & in eum cui invidetur.

Ινιδίου: Malitiosus, lividus, qui alicui invidet, hoc est, qui alterius secundis rebus dolore afficitur. ¶ ινιδία μεκάννη, γράπτης mitcharéth. φοράτε, βάναρ. GALL. Envieux. ITAL. Inuido. GERM. Vergünstig. HISP. Embidioso. ANGL. Malitious, envious, spitefull. } Hor.

Invidus alterius marcescit rebus opinis.

Plin. in Paneg. Alienisque virtutibus tunc quoque invidus. Ovid.

Invidia nec spatio natura coerent arcto.

Ινιδί, adverb. Ex invidia & instinctu invidet. ¶ φοράτε. GALL. Envieusement, par envie. ITAL. Invidamente. GERM. Vergünstiglich. HISP. Embidiosamente. ANGL. Of envie, or by envie. } unde invidè aliquid facere dicitur is, qui invidia ductus aliquid facit, quod alecias aut laudi, aut prosperitatibz obfuturum arbitratur.

Invidiosus, a, um: Invidet obnoxius, cui invidetur, & in quem homines odio atque invidia feruntur. ¶ ινιδία μεκάνη, φοράτε. GALL. Envié, plein d'envie, à qui on porte envie. ITAL. A cui si ha invidia, chi è invidiato. GERM. Voll vergünfts von andern hält/dem man vergünstig ist. HISP. Cosa de que se ha embidia. ANGL. He that is envied, of other envious. } Invidiosus dicitur, qui invidet, & qui invidetur. Gell. cap. 12. lib. 19. Ovid. 11. Metam.

Pactolūmque petis, quanquam non aureus ille.

Tempore, nec charis erat invidiosus arenis.

Sic potentia & opes, invidiosæ dicuntur. Cic. pro Cornelio Balbo. Pe- cunia L. Cornelii neque invidiosa est, & quantacunque est, &c. Hoe est, non est tanta ut meritò ei quis possit invidere. ¶ Invidiosum etiam dicitur quod invidiam, hoc est, odium alicui conciliat. Cic. de leg.

Agraria, contra Rullum, Qui possessiones invidiosas tenebat. Idem 1. de Invent. Hoc tibi invidiosum futurum est. Idem de Amicitia. Quare sibi habeant sapientæ nomen invidiosum & obscurum. Velleius, Invidiosa fortuna Cæsar. Cic. de petit. consulatus, Invidiosus Catilina. Liv. lib. 34. Invidiosis nominibus. Sueton. in August. c. 16. Iocis quoque quorundam invidiosis, aut perulantibus lacesitus, contradixit editio. Ovid. 3. Faſ.

Turba veteris (Romanorum) quam non invidiosa fuit?

Idem Eleg. 4. lib. 4. Trist.

— non invidiosa nefandis.

Nec cupienda bonis regna Thoantis erant.

Idem Eleg. 1. lib. 1.

Est illi nostri non invidiosa crux. Copia.

Invidiosus etiam agendi notione accipitur (ut quidam volunt) pro invido, hoc est, pro eo qui invidet. Idem 15. Metam.

Tempus edax rerum, tûque invidiosa vetustas

Omnia destruitis.

Quo tamen in loco non absurdè vetustas invidiosa accipi potest, hoc est, odiosa, cuicunque omnes male cupiant.

Ινιδίοςισιμus, superlativus. Senec. controversial. lib. 10. Res invidiosissimas querebatur de patre meo.

Ινιδίοse, adverb. ut, Invidiosè aliquid dicere, vel facere, est eo modo quippiam dicere, vel facere, ut aliquem in invidiam, hoc est, in odium adducamus. ¶ ινιδίας. GALL. Par envie, pour mettre en male grace. ITAL. Per rendere odio. GERM. Vergünstiglich. HISP. Embidiosamente. ANGL. By envie, spitefully. } Cic. 4. Acad. Num minus hæc invidiosè dicuntur? Idem pro Milone, Conclaves illæ quibus invidiosè potentiam meam criminabare.

Ινιδίοt: Qui alteri invidet, osor. μοντίς. Apul. Florid. lib. 1. Si quis forte in hoc pulcherrimo cœtu ex illis invidioribus meis malignus sedet.

ΙΝΙΓΙΟ, as: Cum cura & solicitudine vigilo, vel sci ei incumbet. ¶ ινιδίων schakádh. ινιδίων. GALL. Veiller. ITAL. Veggiare. GERM. Wachbar obligen. HISP. Velar o trasnochar. ANGL. To watch or to give diligence to any thing. } Colum. lib. 10. cap. 10.

Invigilate viri: tacito nam tempora gressu

Diffugiunt, nulloque sono convertitur annus.

Virg. 4. Georg.

Namque alie viitu in vigilant, & sacerdote pæsto

Exercentur agris.

Ovid. Eleg. 4. lib. 1. Trist.

In vigiles igitur nostris pro casibus oro.

Idem 2. Faſor.

Nec capiat somnos, in vigile que malis.

|| Invilito, ινιδίων. Gloss. id est, vile reddo.

Invincibilis, invictus, ἀνινθήσθαι, ut apud Apuleium in Apolog. invincibilita argumenta.

Invincibiliter, ἀνινθήσθαι. Apuleius Floridorum lib. 1. Ratio conclusa jucundis acriter & invincibiliter videbatur. ||

Ινιδίος, Abstemius, quasi sine vino. ¶ ινιδίας, φοράτε. GALL. Qui ne hic point de vin, absteme. ITAL. Che non beve vino. GERM. Unweinig der kein wein trinkt. HISP. El aguado que no beve vino. ANGL. Temperat, that drinketh no wine. ¶ Sicut Iavius, sine via. Qui enim vinum non bibit, invinius dicitur. Apuleius lib. ult. Neque ullum animal essem, & invinius essem. Vox nova est, & ut pleræque aliae, asino Apuleii aprissima, qui rudere interdum maluit, quam loqui.

|| Invio, ingredior, calco. Solin. cap. 8. Parcius depasta levibus vestigia inviare. ||

ΙΝΙΩΛΑΒΙΛΙS, e: Sanctum, in violatum, quod violati non potest, aut vulnerari. ¶ ινιδίων. GALL. Inviolable. ITAL. Che non si può violare. GERM. Unverletzlich. HISP. Cosa que no puede ser corrompida. ANGL. That can not be violated or broken. } Silius lib. 16.

— velut inviolabile telis,

Servabant, sacrūmque caput.

Ινιδίatūs, a, um: Integer, incorruptus, illæsus. ¶ ινιδία tamim. ινιδίας, ἀφαντε, ἀρχαντε. GALL. Non violé ni gasté, entier. ITAL. Inviolato, incorrotto. GERM. Unverletzt/von verschert/vongeschändt. HISP. No corruptido. ANGL. whole, not corrupt or hurt. } Cic. pro Rabit. Qui eastam concessionem, sanctum campum, inviolatum corpus omnium civium Romanorum defendo servari oportere. Idem pro Sestio, Omnino invulnerati inviolatique vixerunt. Col. lib. 12. cap. 1. Quod domum autem inferuntur, diligenter inspicere, ne delibata sint, & ita explorata atque inviolata recipere. Velleius, Inviolatum aliquem dimittere (hostem.)

Ινιδίatē, adverbium: Incorruptè. ¶ ινιδίatē. GALL. Entierement, sans corruption, inviolablement. ITAL. Intieramente, senza corruzione. GERM. Unverletzlich/gänzlich. HISP. Enteramente, no podiendo ser corruptido. ANGL. without corruption or hurt. } Cic. de senect. Memoriam nostri piè, inviolatique servabitis.

|| Invisco, visco inficio.

ΙΝΙΣΙΤΑΤΟS, non visitatus, non facile aut saepè visus, inuisitatus. ||

Ινιδίōs, ere: Viso, nisi quid addat compositio vehementia. ¶ ινιδίων. ινιδίων. GALL. Aller voir, visiter. ITAL. Irà vedere. GERM. Besuchen/heimsuchen. HISP. Ir a ver alguna cosa. ANGL. To come or go to see, to visite. } Cic. ad Attic. lib. 1. Et ut jam invisa nos, non solum rogo, sed etiam suadeo. Virg. 1. Georg.

— incertum est Vrbisne invisere Casar,
Terrarumque veli curam.

Catull. de com. Beren.

Invisente novo pralia torva viro.

Plaut. Menach. sc. 1. a. 1. Nunc ad eum inviso. Idem Capt. sc. 3. a. 2. Alios captivos inviso meos. Idem scen. 2. a. 1. Cras invises per gulam.

Invvisor, cui alter invisus. *punis*. Oso. Apul. ¶

Invisus, a, um : Non visus. { *éfis*. GALL. Qu'en n'a point venu. ITAL. Non visto. GERM. Ungersehen. HISP. No visto. ANGL. Not seen, or visited. } Cicer. de Arusp. respons. Occulta & majoribus non invisa solum, sed etiam inaudita sacra inexplicabili scelere pervertit. Cels. lib. 2. de bell. civil. Invisi & latitantes (id est, non visi.) Alias utuntur pro odio, & quem aequo animo videre non possumus. { *muñres*. GALL. Odieux, hay, qu'on ne voit point volontiers. ITAL. Odioso, veduto mal voluntieri. GERM. Verhaft/ das man schier nicht ansehen mag. HISP. Cosa odiosa y aborrescida. ANGL. Hated. } Cic. pro lege Manilia, Ne aut invisa diis immortalibus oratio nostra, aut ingrata esse videatur. Plaut. Merc. Ego me ubi invisum meo patri esse intelligo, atque odiosum, &c. Ovid. Eleg. 3. lib. 5. Trist.

Inter quos (poetas) dum me mea fata sinebant.

Non invisa tibi pars ego sep̄ fui.

Idem Eleg. 2. lib. 5.

— Sacram quamvis invisus ad aram
Confugiam.

Senec. cap. 5. de consol. ad Marc. Invizam habebis lucem. Cicer. 1. Offic. Quo enim quis versutior & callidior est, hoc invisor & suspicitor, detracta opinione probitatis. Plin. lib. 2. cap. 13. Urticā quid esse invisus potest? ¶ Invizus dicitur, quem nemo videre vult, ut colligere est ex epist. 31. lib. 10. famili.

INVITO, as : Ad cœnam epulâsme voco. Dicitur enim, non ab Invito, (ut quidam existimant) sed à vocando in vitam communem, id est, convivium. { *καρά προσκλήσας, καρολίζου*. GALL. Inviter. ITAL. Invitare. GERM. Laden zu gast laden. HISP. Combidar. ANGL. To call, bidde or desire. } Cic. 3. Offic. Et simul ad cœnam hominem in hortos invitavit in posterum diem. Invitare in hospitium, & hospitio. Liv. lib. 8. bell. Pun. Ut eos per idoneos homines benigno vultu ac sermone in hospitium invitatos, sopitosque vino vincirent. Cic. 12. Philipp. Possessiones enim sunt P. Clodii, tota familia occurret, hospitio invitabit propter familiaritatem notissimam. ¶ Invitare aliquem poculis maioribus, est propinare, & ad largius bibendum provocare: quod Cicero dixit, Majoribus poculis poscere. Plaut. Rud. Neptunus magnis poculis hac nocte eum invitavit. Sic iuvitare se, est, seipsum ingurgitare, nullo urgente. Idem Amph. Mira sunt, nisi se invitavit in cœna plusculum. ¶ Et apud Suet. in August. cap. 77. Invitare se largiter, pro multū bibere: Postea quoties largissime se invitaret, senos sextantes non excessit. ¶ Per translationem invitare accipitur pro allicere, attrahere, & incitare. { *κατέβατε*. Cicer. de senect. Ad quem fruendum non modò non retrahit, verum etiam invitat, atque illestat senectus. Virg. 1. Georg.

Invitat genialis hyems, curasque resolvit.

Suet. in Calig. cap. 22. Et noctibus plenam fulgentemque lunam invitabat assidue in aroplexus, atque concubitus. Ibid. cap. 53. Invitare per edicta ad audiendum.

Invitatores, vocatores, qui ad cœnam invitabant. Pancol. Buleng. ¶ Invitatus, us: Invitamentum, & invitatio, illectamentum, incitatio, aletio, provocatio. { *καρά προσκλήσας, καρολίζου*. GALL. Invitation, sermonce, convoy. ITAL. Invitamento, allestamento. GERM. Esdung / Taitzung. HISP. El combite. ANGL. A bidding, a calling or desiring. } Cic. Casari, Mitto ad te Trebatum, atque ita mitto, ut initio mea sponte, post autem invitatu tuo mittendum duxerim. Idem in Hortensio, Voluptates autem nulla ad res necessarias invitatione afferuntur senibus. Idem pro Plancio, Is autem qui verè appellari potest honos, non invitamentum ad tempus, sed perpetua virtutis est præmium. Velleius. Invitamentum sceleris (merces proscriptionis.) Cicer. ad Attic. lib. 9. In Epitum, verò invitatio quam suavis, quam liberalis, quam fraterna. ¶ Invitatio vini. Gell. cap. 2. lib. 15. Invitatiunculae vini largiores. Et ibid. Hanc largiorem jucundiorēmque vini invitationem.

Invitabilis, e: Pella, blandus, delectabilis, jucundus. { *κατάπληξις*. GALL. Allechant, attrayant. ITAL. Dilette vole, cosa che in vita, che ad esca. GERM. Anreitig, kurtzweilig. HISP. Lo que atrahe halagando, o que da placer. ANGL. Alluring, delectable, fair speaking. } Gell. lib. 13. cap. 11. Sermones jucundos, & invitabiles, & cum quadam illecebra & voluptate utiles.

Invituperabile, non vituperabile. Tertull. ¶

Invitus, a, um, qui non libenter, sed tergiversando, & invitus coactus que aliquid facit. { *έχαστος*. GALL. Qui fait à regret, malgré soi & envy, constraint. ITAL. Suo malgrado, contra sua voluntà. GERM. Ungerwillig. HISP. Contra su voluntad. ANGL. Unwilling, constrained. } Cui conctrarium est libens. Dictum puto, quia invitus, in vim it. Ter. in Andr. Feci hodie, ut fierent insperante atque invito Pamphilo. Idem in Heaut. Nulla est tam facilis res, quin difficilis sit, quam invitus facias. Catull. de com. Beren.

Invita & regina tuo de vertice cessit:

Invita adiuro, tique tuumque caput.

Plaut. Menach. sc. 4. a. 2. Haud invita id fecero. Idem Aul. sc. 6. a. 4. Quid tibi mea, me invito, tactio est? Item, Tuu' habeas me invito meam? Idem Mil. sc. 1. a. 2. Conjicit in navem, & invitam avehit. Idem sc. 5. a. 2. Vi atque invitam, atque ingratias te rapiam. Senec. cap. 18. al. 37. de consol. ad Polyb. Omnia, quæ dedit fortuna, invitata sunt (quia scilicet non sponte, neque judicio dantur. Author ad Herzen. Sin est probus, cur tales invitam cogis linquere? Ex poeta. ¶ Invitus solutionis. Ulpius. in l. quod servus, ff. deposit. Vel credidit dominum non invitum fore hujus solutionis: id est, dominus non invito fieri hanc solutionem. ¶ Superlat. Invitissimus. Cicer. in verr. 4. & ad Attic. lib. 16. Cels. lib. 6. cap. 18. Quae invitissimus quisque alteri ostendit. De obsecenis partibus.

Calepini Pars I.

Invitè, adverb. Non libenter, coactè. { *έχαστος*. GALL. Envy, à regret. ITAL. Contra voglia, mal voluntieri, à mal grado. GERM. Ungerwillig, mit unwillen. HISP. Contra su voluntad. ANGL. Not willinglie. } Cic. ad Atticum, lib. 8. Invitè cepi Capuam, non quod munus illud defagtem, &c. Idem 2. de Orat. Quem ego paulò sciebam vel pudens, vel invitiūs (nolo enim dicere de tam suavi homine fastidiosus) ad hoc genus sermonis accedere. ¶ Dicitur enim invitò, & numero plurali, Invitis, adverbialiter. Idem pro Quintio. Extorquendum est invitò atque ingratis, quod non debent, etripendum atque exprimendum est. Invitiūs, magis invitè, apud Ciceron.

In universum. { *όλης της γης*. GALL. Generalement, universellement. ITAL. & HISP. Generalmente, universalmente. GERM. Überall. ANGL. Generallie. whollie. } Quintil. In universum autem præcipue, id est, generaliter.

Invitiūs, a, um : Quà ultrò citróque iti non potest. { *έχαστος*, à dépasser. } GALL. Sans chemin, par où on ne passe pas aisément. ITAL. Senza via, ove non si può ire. GERM. Unwegig/unwegsam/ungeboten. HISP. Cosa sin camino, o no pasada. ANGL. That hath no passage. } Plin. lib. 12. cap. 14. Saba regio undique rupibus invia. Virg. 4. Aeneid. Postquam altos ventum in montes, atque invia lustra.

Invii saltus. Liv. 9. ab Urbe. Ovid.... Fast.

Et non accessis invia fluminibus.

Enula, herba est folia ferens verbasci foliis non dissimilia, sed angustiora & oblongiora, radice subcandida, ad rubrum colorem non nihil tendente, ex qua gratissimum condimentum fieri solet, Julianus Augustæ quotidiano cibo maximè illustratum. { *ειδίας*. Diocoridi. GALL. Enula campana, aulnée. ITAL. Enola, enoa. GERM. Alens wurtz. HISP. Raiz de alla. ANGL. Elecampane. } Rationem autem eam condiendi docet Col. lib. 12. cap. 46. Vulgaris Enulam campanam vocat.

Invultus, a, um : Impunitus, non vindicatus, impunis. { *έχαστος*, à ne punir. } GALL. Qui n'est point vengé, impuni. ITAL. Non vendicato. GERM. Ungerochen. HISP. Cosa no vengada de injuria. ANGL. Unrevenged. } Cic. pro Cuent. Cur hunc inultum tam diu sinis? Idem 1. de Divin. Mottem suam ne inultam esse pateretur. Terent. in Andr. Ego premium ob stultitiam fero, sed inultum hoc nunquam auferet. Plaut. Pseud. sc. 1. a. 5. At ego jam inultus promam viginti minas. Idem Men. sc. 2. a. 3. faxo haud inultum prandium comedis. Idem Prolog. Amph. Nunquam ille inultus me ludificabit. ¶ Interdum etiam inultus de eo dicitur qui accepti injuriam, de qua nulla sumpta est vindicta. Ovid. 4. Fast.

Nos hac patiemur insulta?

Virg. 2. Aeneid.

nunquam omnes hodie moriemur inulti.

Inumbrō, as, arc: Opaco, & umbra rego. { *έγκυρος*. GAL. Ombrager, faire ombre à quelque chose. ITAL. Far umbra, adumbrare. GERM. Beschattigen/oder überschattigen. HISP. Hacer sombra à otra cosa. ANGL. To cast a shadow upon, to give a shadow unto. } Col. lib. 4. cap. 14. Nam utique frequenter solum exercendum est, dum id incremento suo vites inumbret. Virg. 11. Aeneid.

Instructosque toros obtenuit frondis inumbrant.

Inumbrata quies, falsa, opinata tantum, sed falso credita. Celsus, Si furioso, quem mentis sunt esse existimas, eo quod fortè in conspectu inumbratæ quietis fuit constitutus, rem tradideris: id est, quia tum erat eo statu & figura, ut mente constare videretur, sed falso, l. 18. D. de acquir. posse. Hotom. ¶ Per metaphoram tamen usurpar pro tueri atque defendere: quæ translatio sumpta est ab arborebus, quæ sua umbra nos tuerunt ab injuria Solis. Autor Sipontinus, à quo exemplum afferti æquum erat.

Inumbratus, Apparens, non verus. Celsus D. 41. tit. 2. l. 18. Si furioso, quem sunt mentis existimas, eo quod fortè in conspectu inumbratæ quietis fuit constitutus. Fab. Quintilian. Amnis virentibus sylvis inumbratus.

Inūnco, as: Rapio, & quasi unco ad me traho. { *έγκυρος*. GALL. Acrocher. ITAL. Arrampinare. GERM. Zuhin/hackt als mit einer haken erwischen. HISP. Arrebatar. ANGL. To drave to me as it were by a crooke. } Lucil.

aut qui nummos tristis inuncat.

Col. lib. 7. cap. 3. Tum etiam quotidie mihiq; lana, quæ quantò prolixior in pectore concrescit, tanto magis obnoxia est rubis, quibus velut hamis inuncata, à pascientium tergoribus avellitur. Apul. lib. Flor. Unde rostro transfodiat, unde unguibus inuncet.

Inundo, as: Exundo, diffuso, effundor, excurso. { *έγκυρος*. GAL. Se déborder, s'épandre. ITAL. Versare, spandersi fuore, inondare. GERM. Überschütten, überschwemmen, überschwämmen. HISP. Rebosar, crecer o venir como río. ANGL. To over flowe, to surround. } Plin. Antequam Nilus inundaret. Virgil. 10. Aeneid.

Inundant sanguine fossa.

¶ Per translationem copiosè accurate, & undatum mox quasi afflue. Virg. 12. Aeneid.

binc densi rursus inundat

Troas Agyllinique, & pīctis Arcades armis.

Livius initio lib. 8. bell. Pun. Inundaverat in Italiam bellum. ¶ Quandoque undis obrure, vel aqua operire. { *έγκυρος*. Cicet. de claris Orator. Terram inundat aqua. Plin. Agros & lata omnia inundavit. ¶ Et passim, Inundati sanguine. Liv. lib. 4. bell. Pun. Item, inundat iracundia. Diomedes.

Inundatio, sis: Exundatio, illuvio, diluvium. { *έγκυρος*. GAL. Débordement, inondation. ITAL. Piene d'acqua, diluvio. GERM. Ein überschwemmung/ ein aufgussung des wassers. HISP. Rebosadura, diluvio. ANGL. A surrounding, a deluge. } Col. lib. 8. cap. 11. Vel etiam valles, quæ fluminum alluvie, & inundationibus concreverint, aptas esse vineis assecravat.

Inunguem: Ad ungues, perfectè: ita Ad unguem factum dicitur, quod ita elaboratum est, ut in eo nihil possit reprehendi. { *έγκυρος*. GALL. Parfaitement. ITAL. Perfettamente. GERM. Bey einem nüges lin. HISP. Perfectamente, ANGL. Perfytlye. } Arbores in ungues posuit,

LII 4 posuit,

positæ, id est, ita ordine suo collocatæ, ut nulla extra alias eminet.
Virg. 2. Georg.

— nec secus omnis in unguem

Arboribus positis setto via limite quadret.

Translatio à lapidicidis, qui ungue marmoris lævitatem experiuntur.
ENUNCIOS, is: Illino. { פְּשָׁבַת maschbach, פְּתָחַת tach. i. παλαιός. GALL. Oindre.

ITAL. Ongere. GERM. Besalben / obersalben. HISP. Vntar. ANGL. To anoynit. } Plin. lib. 8. cap. 54. Mira solertia visco inungunt oculos.

Idem lib. 18. cap. 30. Sunt qui lentem siccataam oleo inungant.
ENUNDIO, nis: Illitus, illitio. { תִּמְשְׁבֵּחַ mischbehâh, פְּתָחַת tach. i. παλαιός. GALL. Onction. ITAL. Vntione. GERM. Ansalbung / obersalbung.

HISP. Vntadura. ANGL. Ananoynit. } Plin. lib. 28. cap. 8. Felle glaucomata & suffusiones corrigi propriè creditur tridui inunctione.
ENUNCIOS, a, um, ab inuniendo, quod Graci dicunt εσσάδ. Tertull. adversus Valent. Et tamen inunitum in Adam.

|| Inuno, colligo. Gloss. A.L. ||

INVOCO, as: Intrò voco, & nonnunquam voco, quanquam posterius hoc rarius est. { έπειρ καράσιοντα. GALL. Appeller dedans. ITAL. Chiamare dentro. GERM. Hinein rüffen. HISP. Llamar para venir dentro. ANGL. To call in or on. } Plaut. in Capt. utramque significationem complexus est, quoniam inquit: Nam scorta invocantur, & nos parasiti invocamur. Ibid. sc. 1. a. 1. Invocatus esse soleo in convivio. Idem Cicer. sc. 3. a. 2. Invocat Planesium (ludens talis.) Ego almam meam nutricem Cererem. Quintilian. Ad aurem invocare. Et Suet. in Calig. cap. 50. Invocare lucem. ¶ Aliquando significat in auxilium voco, & subsidium peto. { ἄνεγέλει, ἐπικαλίσ. GALL. Invoyer, reclamer, appeler au secours. ITAL. Invocare, chiamare per ayuto, per soccorso. GERM. Und hilf anrufen. HISP. Llamar à ayuda. ANGL. To call for help. } Plaut. in Asin. Deam sibi invocet, quam lubebit, propitiata. Cic. 2. de natura Deorum. Apud nostros Junonem Lucinam in pariundo invocant.

Invocatus, adjct. Non vocatas, inaccessit. { ἀκλητός. GALL. Non appelle. ITAL. Non chiamato. GERM. Unberüßt. HISP. No llamado. ANGL. Not called on. } Plaut. Capt. Inventus nomen indidit scorto mihi, co quia invocatus soleo esse convivio. Cael. ad Cic. Epist. lib. 8. At ego simulatque audiui, invocatus subsellia rei accuro.

INVOLTO, as, arc, à Vola fit, quæ est manus & pedis concavitas. Id est, concavam manum injicio, capaciter subtraho, cum impetu aliquem aggredior. { τινην habet, ὑπάγεται, ἀφετέσθαι, δημάζει. GALL. Derober. ITAL. Involcare, rubbare. GERM. Darauff greissen. HISP. Hurtar. ANGL. To stell, to runne violentlie upon ones. } Lucan. lib. 5.

— quid corpore magni

Projector apiat, quos Casaris in volet artus.
Plin. lib. 9. cap. 59. Singulos involat vettus, quād capit. Ter. Eunuch. Vix me contineo, quin ei in volem in capillum. Plaut. Most. sc. 3. a. 1. Vix comprimor quin in volem in oculos illi stimulatrici. Idem Amph. Ab dextra maximo cum clamore involant (equites) id est irruunt. ¶ Aliquando Involare compositum est à verbo Volo, as, idemque est quod intrò volare. τινεῖσθαι. Colum. lib. 8. cap. 3. Necessitate enim debent ipsis nidis involare, ne dum absilint, pedibus ova confringant. Vart. 3. de rust. At in villam intrò involant columba, de quibus merula, &c.

INVOLTO, as, arc, frequentativum. { πολὺς ἐφίπτει. ANGL. To flee in ostend. } Horat. 4. Carm. Ode 10.

Et que nunc humeris involitant, deciderint coma.

INVOLUERIS, e: quod adhuc volare non potest. ξέπινω. GALL. Qui ne vole point. ITAL. Che non può volare. GERM. Ungeflükt. HISP. Cosa que no puede volar. ANGL. That can not flee. } Gell. lib. 2. cap. 29. Pulli tunc involucres erant.

Involueré, Involutum: vide Involvo.

INVOLVO, is, etc: In, seu super aliquid volvo, vel volvendo impono, aut injicio. { בְּלַגְתְּ ghalâl, בְּלַגְתְּ ghalám, בְּנִי chittél, ηγώ batâj. επικυλιδεῖ. GALL. Envelopper, entortiller, rouler dessus. ITAL. Involvere, avilluppare. GERM. Entwirrauff wölzen. Item einwoinden / einwickeln. HISP. Embolver. ANGL. To roll or wapple together, or upon. } Virg. 1. Georg.

Ter sunt conati imponere Pelio Ossam

Scilicet atque Ossa frondosum involvere Olympum.

Ovid. 12. Metam.

Saxa, trabesque super totosque involuite montes.

¶ Sæpe accipitur pro circumlico, circumvolvo, & re aliqua intego. Plin. lib. 11. cap. 24. de araneis. Nam & lacerratum catulos venantur, hos primum tela involentes, & tunc demùn labra utraque mortu apprehendentes, &c. Crinem involvit casside. Silius lib. 7. Ovid. 4. Fast.

Captivam stipula, fænoque involvit, & ignes

Admovet.

Horat. 4. Carm. Ode 29.

— & mea

Virtute me involvo, probamque

Pauperiem sine dote quero.

¶ Per translationem, Tenebras offundere, obscurare. Virg. 3. Æneid. Involvere diem nimbi, & noctum humida cælum
Abstulerit.

Idem 6. Æneid. Obscuris vera involvens. ¶ Involui, quadrissyllabum, pro Involvi. Ovid. 9. Epist.

Scilicet immanes elisos fancibus hydros,

Infantem caudis involuisse manum.

Involutus, a, um. Senec. cap. 10. al. 29. de consol. ad Polyb. Obscura & involuta veritas.

INVOLVULUS, i. Vermiculus, qui & Convolvulus dicitur, quod sese foliis arborum & vitium circumvolvat, & implicit. ιψι, ιψά. Suid. { GALL. Vercoquin, ou burbec. ITAL. Verme che rode i germogli delle vite, vel volo. GERM. Ein raup / ein wärmlein so sich in die bletter wickelt. HISP. El gusanor rébolton. ANGL. A caterpillar or worme eating the leaves of trees. } Plaut. Cistell. Imitatus nequam bestiam, & damnificam. P. Quamnam amabo. l. Involvulus, quæ in pampini folio importa implicat sese.

INVOLUCRE, is, substantivum. Est linteum illud, quo tonsores humeros tendendorum involvunt, ne vestes capillorum segmentis sordideatur. { תִּלְבָּה chatullâh, בְּנִי chittâl. τὸ σχινός σχοινός. GALL. Enveloppoir, un linge, qui un barbier étend sur celuy à qui il fait la barbe, ou les cheveux. ITAL. Panno che'l barbier pone alle spalle di coloro che si fanno tofare. GERM. Ein schürze das man vmb einen schlecht. HISP. Toalla para el cuello. ANGL. A linnen cloth wherewith the barber cover shame which they shave. } Plaut. in Capt. sc. 2. a. 2. Ne is quidem involucrum injicere voluit, vestem ut ne inquietet. Just. lib. 18. Oneta involucribus involuta.

INVOLUCRUM, i: Quo quipiam involvit, aut integratur. { תִּלְבָּה chatullâh, בְּנִי chittâl. τὸ σχινός σχοινός. GALL. Enveloppoir. ITAL. Invoglio. GERM. Da ein man etwas rockelt. HISP. Emboluedor para embolver. ANGL. Anything that serveth to cloke, cover or hide. } Cicer. de Orat. Sic modò in oratione Crassi divitias atque ornamenta e juis ingenii, per quædam involucra atque integumenta perspici: sed eam quoniam contemplari cuperem, vix aspiciendi potestas fuit, involueris simulationem tegi, hoc est, simulatis affectibus. Idem et Quint. frat. lib. 1. Multis olim simulationum involueris integratur, & quasi velis quibusdam obtendit uniuscujusque natura.

INVOLUCRE, adverb. Spart. in Caracalla. Questus est de fratribus insidiis involutè, & inconditè ad illius accusationem.

INVOLUCRUM, superlat. Senec. quaest. natur. lib. 6. cap. 5. Nec in hanc tantum te omnium maxima atque involutissima.

INURBANUS, a, um: Incivilis, Invenustus, rusticis moribus praeditus. { αὔγειν, γενέσει, αὔριψι, αὔριψει. GALL. Incivil, rusticque. ITAL. Incivile, rustico, rozzo. GERM. Unhöflich, heurisch. HISP. Rustico y des cortes. ANGL. Unmanerly, uncourteous. } Cic. 2. de Orat. In omnem quendam humanitatis, & inurbanum. Idem de clar. Orat. Sed omnium oratorum sive tabularum, qui & planè indecti, aut inurban, aut rustic etiam fuerunt, &c. Horat. in Arte,

— si modò ego, & vos

Scimus inurbanum lepido supponere dicto.

INURBANUS, adverbium: Insulse, rusticè. { γενέσεις, αὔριψι, αὔριψει. GALL. Sans courtoisie, incivillement, rustiquement. ITAL. Scortemente, incivilmente. GERM. Unhöflich. HISP. Rusticamente y des cortesemente. ANGL. Unmanerlie, uncourteous. } Cic. 3. de natu. Deor. Alabandenses quidem sanctiū Alabandum colunt, à quo est urbs illa condita, quam quenquam nobilium deorum, apud quos non inurbanus Stratonicus, ut multa, &c.

INURGEO, es, id est, Contra aliquem urgeo. { πολλούς negâch, πολλούς negâch. ομαριέχει, ομαριέχει, ομαριέχει. GALL. Pousser & heurter contre. ITAL. Tremere, urtare, spingere. GERM. Treiben/ stoßen. HISP. Empuzar. ANGL. To force against any. } Lucret. lib. 5.

Cornua nata prius vitulo, quam frontibus extent,

illis iratus petit, atque infensus inurget.

INURINO, as, idem quod urinare, id est, in aquam mergi & natando emergere. { ποτε σαχάρ, ποτε τισθ. τηργλυπεω. GALL. Se plonge en l'eau. ITAL. Nuotar sotto aqua. GERM. Unter das wasser schwimmen oder schwimmen. HISP. Nadar y salir del agua nadando. ANGL. To plunge in water. } Col. lib. 8. cap. 14. Lacus, piscinæque manu fiam, ut sint quibus inurinare possint aves.

INURIO, is, ere, ignito ferro stigma imprimere, ut servorum fronti & equorum coxis, ut cognoscantur à domino. { תִּרְבָּח charâch, ιγναχ, ιγναχεῖ. GALL. Marquer d'un fer chaud, imprimer quelque marque. ITAL. Mercare, segnare con ferro calido. GERM. Einbrennen/ etwas brennen. HISP. Señalar con fuego. ANGL. To make with a burning hot iron. } Inurere, adhibito igne singere: quod genus picturæ Encaustice dicitur. Plin. lib. 35. cap. 4. Cujus supra caput tubula bigæ penderit, quam Nicias scripsit se inuississe. ¶ Et per translationem Inurere significat ita imprimere, ut deleri nequeat: ut, Inurere ignominiam alicui. { ποτε χάκ, ποτε chikkâh. } Cic. de provine, Consul. Sed fruatur sanè hoc solatio: atque hanc insignem ignominiam, quoniam uni præter se inusta est, putet esse leviorum, Inurere sibi maculam, est ignominiam atque infamiam indelebilis contahere. Liv. lib. 3. ab Urbe, Prehensabar singulos, orabatque ne Claudi genti eam inustam maculam, vellent. Velleius, Inurere notas memoriarum alicujus. Quintilian. Inustas comas acu comere.

INUSITATUS, a, um, insolitus, præter consuetudinem, raro visus, inauditus. { αὔστης, αὔστης. GALL. Inusité. ITAL. Inusitato, fuor d'usanza. GERM. Unbreuchig. HISP. No acostumbrado, inusitado. ANGL. Not accustomed or wonted. } Cic. 2. de Orat. Alter leporem quendam inusitatum nostris oratoribus est consequitus. Gell. cap. 14. lib. 15. Inusitatum portentum. Liv. lib. 7. bell. Pun. Homines inusitati alienigenis, id est, qui non iis videndis assuevissent.

INUSITATE, adverb. { αὔστης, αὔστης. GALL. Contre ou outre la coutume. ITAL. Contra'l costume. GERM. Unbreuchlich. HISP. Contra la costumbre. ANGL. Not after the accustomed fashion. } Cic. de Invent. frat. Absurdè, & inusitatè scriptæ epistolæ. Idem de clar. Oratorib. Inusitatè loqui.

INUTILIS, e: Qui nulli usui est. { οὐχις. GALL. Inutile, qui n'est point profitable. ITAL. Inutile, disutile. GERM. Unnutzg. HISP. Desaprovedado, d sin provecho. ANGL. Unprofitable. } Cic. 1. de Invent. Is inutilis sibi, perniciosus patriæ civis alitur. Idem 2. de Divin. Quid quoniam queritur quis sic optimus Reipub. status, quæ leges, qui mores aut utiles, aut inutiles? Ovid. 13. Metam.

— donec solerter isto,

Et sibi inutilior, simidi commenta retexit.

Idem Eleg. s. lib. 4. Trist. — Studium quid inutile tentas? (sup. poësin.) Plaut. Pseud. sc. 2. a. 3. Gloriosus, insolitus, inutiles cocus. Idem Afin. sc. 1. a. 4. Si qua sit pictura inutilis, eam vendat (id est, noxia exemplo.) Velleius, Exemplo inutili, factio salutari cæsus Clodius.

INUTILITER, adverb. { οὐχιώς. GALL. Inutillement, sans profit. ITAL. Inutilmente, sin profitto. GERM. Unnutzlich. HISP. Desaprovedadamente. ANGL. Unprofitable. } Plin. lib. 16. cap. 39. Alii non inutiliter relinquunt. Hirtius de bell. Alex. Multa Romæ male & inutiliter administrari.

Inutilitas,

Cuive suos easus Iolen habet, Herculis illam
Imperio thalamoque receperat Hylus.
ION, iāv. Orchomenis filius ex Chio insula, Poëta tragicus & Lyricus,
& Philosophus: cuius scripta commemorantur à Suida. ¶ Fuit &
alter Ion, Xuthi filius, à quo Pelasgi Ægialces, qui Achiam Peloponnesi regionem incolebant, Iones primū appellati sunt, teste
Herod.lib.7.

Ion, insula Ægæi maris, in qua Homerum sepultum ferunt. ||
IONĒ, iāv. Civitas Palæstinæ, quæ alias Gaza, sic dicta, quod Io illuc appulerit, & manserit: Steph. qui rursus in Ionio mari ab hac urbe dicto, vaccam ejus insigne esse meminit. Ione, apud eundem, Antiochia ab Archis habitata, juxta Phadnæ.

IONIĀ, x. { iāv. iāv. ionia. } Afīz minoris regio, media inter Cariam & Æolidem, tum cœli bonitate, tum sicut commoditate, nulli regionum posthabenda. Hujus incolæ dicti sunt Iones, iāv., ab Ionibus Græciæ populis oriundi, quorum olim duodecim præcipuz fuerunt civitates, decem in continentis sitæ, Miletus scilicet, Myus, Priene, Ephesus, Colophon, Lebedus, Teos, Clazomenæ, Phœco, Erythræa, & duæ in insulis, Chios & Samos. Vide Horodot.lib.1.

IONICUS, a. um: Quod est ex Ionia. { iāv. iāv. ionius. } ut Ionica lingua, inter quinque Græcorum linguas notissima. Motus Ionicus. Horat.lib.3. Carm. Ode 6.

Motus doceri gaudet Ionicos
Matura Virgo, & singitur artibus
Iam nunc, & incestos amores
De tenero meditatur unguis.

Plaut. Pseud. sc. 1. a. 5. Ex disciplina Ionica perdidici. Erant vero Ionici motus lascivi (ut canticum Cinædica, apud Plaut. in Sticho.) Si-
cunque saltationem voluptuariam in honorem Dianæ celebrabant, Ionicam vocatam. Pollux.

Ionius, a. um. { iāv. iāv. ionius. } ut, Fluctus Ionius. Virg. 5. Aeneid.
Nec potis Ionios fluctus aquare sequendo.
Unde Ioniz. Lucan. lib. 3.

Illyris Ioniz urgens Epidaurus in undas.

IONIUM mare, iāv. nēdāy. , dicitur ea pars maris Mediterranei, quæ supra fauces Adriatici inter Siciliam & Cretam expanditur, ut non obscurè iāv. Plin. lib. 4. cap. 11. quum ait, Ionium mare à Græcis in Siculum & Creticum dividi. Sunt qui Isthmum Peloponnesiacum Ionii & Ægæi maris terminum faciunt. Ptolem. in descriptione Macedonia, eam quoque partem sinus Adriatici quæ Macedonia oram ab Occasu alluit, Ionio mari attribuit, ejusque terminos Dyrrachio, sive Epidamno urbe, & Polychono fluvio circumscrivit. Reclius Plin. cæterique Acroceraunio proqiontorio Ionium mare ab Adriatico dirimunt. Quam sævum, violentum, vastum, & jactabundum sit illud mare, vide apud Gell. cap. 1. lib. 19. Quod autem ad nominis rationem attinet, non satis convenit inter scriptores: Didymus enim dictum existimat ab Ionio quodam Dyrrachii filio, quem Hercules quum imprudenter occidisset, in mare proiecit, ut memoriam ejus propagaret. Solinus ab Ionia, extrema Italia regiuncta dictum mavult. Lycophron ab errore Iūs, Inachi filiae. Alii ab Ionum naufragio: nonnulli, ab Ione quodam, Adriæ patre, qui deinde mari Adriatico nomen fecit.

IONTHI, iāv., à Galeno appellantur exigui durique faciei tumores, à crasso humore generati, quos Plin. Celsusque Varos, Itali sua lingua Cossos appellant, teste Manardo Epist. Med. lib. 7. & 8.

TOPAS, iāv. Africæ regulus, unus ex procis Didūs: cujus memini:
Virg. lib. 1. Aeneid.

— eithara crinitus Iopas

Personat aurata.

Iopis, iāv., regio Laconia. Steph.

IOPPE, { Ιωπη, iāv. iāv. Vulgo, Puerto Iassa. } Urbs est maritima Palæstinæ, quæ (ut quidam volunt) regia fuit Cephei Andromeda patris. Hac, referente Solino in Collectaneis, & Plin. lib. 5. fuit antiquissima omnium urbium in universo Orbe, utpote ante diluvium condita. Quod & ostendit saxum, quod vinculorum Andromedæ vestigia adhuc retinet, quam expositam beluæ (ut ait Solinus) non irritus rumor circumtulit. Nonnulli vero alii non Ioppen Palæstinæ, sed aliam Indiz urbem fuisse dicunt, ubi Andromede marinæ beluæ fuit exposita. Ovid. lib. 1. de Arte amandi;

Perseus Andromedam nigris portavit ab Indis.

Et Sappho ad Phaonem,

Candida si non sum, placuit Cepheia Perseo

Andromede, patria fusca colore sua.

Sunt tamen qui credant eam in Æthiopia Indica fuisse natam, circa Ioppen tamen Palæstinæ urbem beluæ marinæ fuisse expositam.

JORDANIS, { Ιορδανο, iāv. jārdan. } Fluvius in Judæa eximia suavitatis, Petram à reliqua Judæa dirimens, ut author est Plin. lib. 5. cap. 5. { Ein beräumpter fluß im Jüdischen land. } Oriuntur ad radices Libani duobus fontibus: alteri est nomen Jor, alteri Dan: qui simul juncti Jordanis nomen efficiunt.

IOS, iāv. Insula est maris Myrtoi, una Sporadum, distans à Naxo x. v. m. pass. in qua sepultus est Homerus, oraculo jubente, quoniam mater ejus ex Io foret: ipse vero certa matre, incerta esset patria. Vide Plin. lib. 4. cap. 12.

Iosaccharum, laccharum aquâ rosaceâ conditum. L. gr. b. ||

Iospica, oppidum in ora Liburniæ, apud Plin. lib. 3. cap. 21. Ptolemæus Lopiscam appellat.

Iosum, deorsum. Cod. II. antiq. ||

Iotapata, orum, sive Iotapata, x. iāv. iāv. Steph. Syriæ oppidum apud Josephum lib. 3. antiquit.

Iota, littera est Græca, sed ponitur pro nihilo, ac re nullius momenti. Cic. de Orat. Ut iota litteram tollas, & t' planissimum dicas.

Iotacismus, iāv. iāv. , quoties in Iota littera duplicatur sonus, ut Troia, Maiia, ubi earum litterarum adeò exilis est pronuntiatio, ut unum iota, non duo, sonare videatur. Isid. lib. 1. cap. 31. iāv. iāv., iota frequenter reperio. ||

Jovinianus Poptanus Poëta, multa scripsit cum prosa oratione, tum carmine.

Jovinianus, iāv. iāv. Divus Maximianus voluit vocari, qui se fortiter in Illyricogessisset.

Jovis, in casu recto, pro Jupiter. Ennius annali primo.

Iuno, vesta, Minerva, Ceres, Diana, Venus, Mars,

Mercurius, Iovis, Neptunus, Vulcanus, Apollo.

Vide Jupiter.

Jovis-gemma, gemma quæ præter candorem & levis est, & tenera, dōs. à. Plin. lib. 37. cap. 10.

Jovis-flōs: Flos est æstivus & inodoratus, colore purpureo, cujus gratia coronamentis expeditur, dōs. à. Plin. lib. 21. cap. 10. Color tantum placet Jovis-flōs, odor abest: sicut & illi, qui Græcæ Phlox vocatur.

Jovialis: Dialis. Macrobi. Satyr. lib. 5. cap. 16.

Jovialis stella, apud eundem Comment. lib. 1. cap. 19.

Ipana, urbs circa Carthaginem, iāv. Steph.

Ipes, quæ & Scenipes, iāv. iāv. , à Græcis appellantur vermiculi verno tempore, & potissimum spirante Austro in vitibus nascentes, oculisque eorum erodentes, quos rustici solent ampelitide terra encare, ut docet Galenus lib. 9. simpl. medic. Vide latius infrā in Ipsi. Iphares & Testorius, filii fuerunt Priami, quos illi uno partu Peridia Idæa nymphæ enixa est, quam ipse furtim in venatione compreserat: postea vero in bello Troiano ab Antilocho Nestoris filio sunt occisi.

Iphianassæ, iāv. iāv. , & Lysippe, filiae fuerunt Præti Argivorum regis, quibus alii Mceram & Euryalem addunt: quæ quum ad Junonis templum venissent, deam contumeliis affecerunt, parris sui domum divitiis templi Junonis, vel ut alii ferunt, formam suam de pulchritudini præferentes, à Junone in furorem versæ sunt, ut putarent se esse vaccas. Ad quas curandas accersitus est Melampus, cui pater regni partem, & alteram filiam, quam veller, nupti promisit. Placata igitur per supplicationem, & hostias Junone, Melampus Procetas à morbo curavit, & Iphianassam uxorem duxit. ¶ Hoc nomine appellatur etiam à Lucr. lib. 1. Iphigenia Agamemnonis filia, ex Clytemnestra.

Aulide quo pacto Trivia virginis aram

Iphianassæ turparit sanguine fædæ.

Iphiclus, sive Iphicles, iāv. iāv. Suidæ, fuit Amphitryonis & Alcmenæ filius, eodem partu cum Hercule editus, Iolai pater: sepulchrum habet Arcadiæ urbem, ut scribit Pausanias. Servius, Hercules natus est cum Iphiclo Amphitryonis filio: sed quum Juno duos serpentes immisisset Herculi, Iphiclus de cunis terrore lapsus, suo vagitu excitavit parentes: qui quum surrexissent, viderunt Herculem angem manibus angues immisso ei novercalibus odiis. Fuerunt & ali hujus nominis.

Iphicrates, iāv. iāv. , teste Æmylio & Plutarcho, vir Atheniensis non tam magnitudine rerum gestarum, quam disciplina militari nobilitatus.

Hic primus omnium spoliis bello captis nomen suum inscripsit, quum antea civitatis nomen modò inscriberetur Author Suidæ. Iphidamas, iāv. iāv. , teste Homero lib. 11. Iliad. Antenoris filius fuit, corpore lato atque procero, ab Agamemnon in bello Troiano intercepitus.

Iphigenia, iāv. iāv. Agamemnonis & Clytemnestrae filia fuit: de qua ita fabulantur poëtae: Quum Agamemnon in Aulide cervum Diana ignarus occidisset, dea irata ventorum flatus amovit, ut Græci navigare non possent. Quapropter cum oraculum consulenter, responsum est, Agamemnon sanguine deam esse placandam. Missus igitur Ulysses Iphigeniam astu à matre abduxit, Achilli eam nupturam simulans: quumque jam immolanda esset, dea ejus miserta, cervam pro ea supposuit: virginem autem in Tauricam regionem transtulit, ubi à Thoante Rege ejusdem deæ sacrificia præfesta est, quæ humano sanguine fieri solebant. Quod quum postea Orestes futiis agitatus, & ab incolis captus venisset, jámque esset immolandus, à forore agnitus & liberatus est, cum quo non multò post, occiso Thoante Rege aufugit, ablato secum Diana simulacro, in lignorum fæcile abcondito, propter quod illam Faæclidem vocarunt. Tandem venerunt in Italiam, & in Aricino nemore simulachrum locaverunt, ædificaro deæ insigni templo.

Iphimedæ, iāv. iāv. , uxor fuit Aloëi, quæ compressa à Neptuno filios geminos peperit, Ortum & Ephialtem, qui singulis mensibus novem digitorum longitudinem statuæ suæ adjiciebant: quumque paucis annis in summam corporis molem excrevissent, unæ cum cæteris gigantibus adversus superos bellum moventes, Apollinis & Dianaë lis confixi sunt.

Iphinous, iāv. iāv. , unus ex Centauris, apud Ovid. 12. Metam.

Iphis, iāv. Puer fuit formæ venustate conspicuus: qui quum Anaxareten puellam effictim amaret, neque illa ejus amoris responderet, impatientia amoris vitam laqueo finivit. Quumque jam ad sepulchrum efferretur, Anaxarete è fenestra prospiciens, in saxum mortata est. Vide latius hanc fabulam apud Ovid. 14. Metam. ¶ Fuit item Iphis, puella quædam Cretensis ex Phæsto oppido, Lygi & Telethusa filia, quam mater inscio viro (quia si filia sibi naceretur, occidi eam imperarat) virili habitu educaverat. Quia ratione quum ad annos pubertatis patrem fefelleret, Lygdus Ianthen puellam ei despontit. Quapropter inops consilii Telethusa, Isidis auxilium imploravit: quæ ipso nuptiarum die Iphiden transformavit in matrem. Vide Ovid. lib. 6. Metam.

Iphitus, iāv. iāv. , filius Praxonidis, sive Hæmonis, qui primus Olympia instituit. ¶ Iphitus item alijs Euryti Oechalizæ regis filius fuit, & frater Ioles, quem Hercules è turri præcipitavit. ¶ Alius fuit Troianus, de quo Virg. lib. 2. Aeneid.

Divellimus inde

Iphitus & Pelias mecum.

¶ Ipnocasta, iāv. iāv. , Farnarius. Gloss. Ein Osenhitze.

Ipnus, iāv. iāv. , quam alii Ipnæam vocant: urbs Locrotum Ozolorum. Stephan.

Ipnus, untis, iāv. iāv. , vel Ipnusia. Parva regio in Samo, ubi Junonis Ipnundis templum erat. Stephan.

Ipa, Iperen. V. E. Flandriz, sub A. Machlinensi. ||

Ipsicuri, ipsicuri, populi Liguriæ. Steph.

Ips, ipermiculus est vitium oculos erodens, ut & cœs frumenta, triplex ligna, sis vestes, is vitrum, midas fabam. Vide latius suprà in dictione Ipes.

Ipsea, um, quasi is se, vel simpliciter, Is. Pronomen demonstrativum, quod cum aliis pronominibus junctum, eorum accipit significationem: ut, Ego ipse, Is ipse. { *εἴπων δέ* *τούτῳ* *τινὶς*. GALL. Luy, luy-même. ITAL. Eso. GERM. Er. HISP. El mesmo. ANGL. He, him, self. } Invenitur tamen sæpe absque aliis per ecliptum prolatum, & tamen eorum habens significationem, quæ cum eo subaudiuntur. Virg. 2. *Eneid*.

queque ipse miserrima vidi.

Plaut. *Capt. sc. 2. a. 2.* Ipsus hic homo est. Idem *Afin. sc. 4. a. 2.* Cui retum omnium summam ipsus credit. Idem *Pseud. sc. 7. a. 4.* Ipsus vetus harpax ad me epistolam attulit. Idem *Aien. sc. 1. a. 1.* Est adolescentis ipsus cœsæ maximæ. *Ibid. sc. 4. a. 5.* Atque eccecum ipsum hominem. Ovid. 13. *Metam.*

sunt & mibi vulnera cives

Ipso pulchra loco.

Plaut. *Pseud. sc. 3. a. 2.* Ipsa mihi opportunitas non potuit opportunitas advenire. ¶ Aliquando relativum est. Virg. 3. *Eneid*.

ipsa arduus, altaque pulsat

Sydera.

Insanit hic, qui ipse maledicit sibi. Plaut. *Men. sc. 2. a. 2.* *Ibid. sc. 5. a. 5.* An qui perperam me insanire aiunt, ipsi insaniant. *Ibid. sc. 6. a. 5.* Diligenter tem heri tutetur, quæ si ipse assit. ¶ Aliquando emphasis, id est, significationem & vim rei alicujus latentis habet, cuiusmodi est illud apud Virg. 2. *Eneid*.

Ipse pater Danaïs animos, virés quo secundas

Sufficit.

Ibi enim Ipse latente quandam habet energiam, quasi dicat: Ipse Jupiter, qui se omnibus æquum solet præbere, & quem minime verisimile erat talia facturum faisse. Tibull. *lib. 4.*

Ipse mihi non se prescribat carmina Phœbus.

Ibidem,

Juppiter ipse levè vellus per inania currus

Adfuit.

Plaut. *Amphitr. prolog.* Ipse hanc acturu'st Jupiter comediam. Idem *Cure. sc. 2. a. 2.* Tu te ipse ad me refers. Idem *prolog. Amphitr.* Sive qui ipsi ambissent, seu per internuntium. Idem *Afin. sc. 2. a. 2.* Illi est ipsus. Ovid. *Eleg. 4. lib. 8. Trist.*

Ipsaque delicia vita est clementia nostris (i. Augustus est mitissimus.)

Quod si addatur particula met, discretio signatur: ut, Ipsemet, hoc est, per se, & non per alios. Ipsi, pro integri, sive toti, quemadmodum Hotomanus observavit, antiqua consuetudine. Paulus *l. 66. de verb. oblig.* Sed si iporum viginti annorum erit, non impeditur manumissio. Cic. *ad Attic. lib. 3.* Triginta dies erant ipsi, quum has dabam litteras, per quos nullas à vobis accepseram. ¶ Apud veteres Ipsus, pro ipse dicebatur. Terent. Ipsus est. Vide exempla paulò antè. ¶ Item Ipsos, pro ipsus, sive ipse. Plaut. *Pseud. sc. 2. a. 3.* Ipsos sibi faciam, ut digitos prærodat suos. ¶ Item superlativum Ipsissimus, uirōrē. ¶ Hinc sit compositum Is ipse, id est, ipse & non alias. ¶ Ipse is, i. is ipse. Cels. *lib. 6. cap. 7.* Si pulex intus est, compellendum eò lanæ paulū est, quò ipse is subit, & simul extrahitur. ¶ Inter ipsos, pro inter se. Quint. *lib. 8. cap. 6.* Circa quem inexplicabilis & Grammaticis inter ipsos, & Philosophis pugna est. Idem *lib. 10. cap. 2.* In magnis quoque authoribus incident aliquæ vitiosa, & à doctis inter ipsos etiam mutuò reprehensa. Idem *ibidem* usus est reciprocè. Diversa est causarum inter scipias conditio.

Ipsipe, ipsi, neque alii. Fest. leg. Ipsipte. Gloss. Ipsipte, auτισι. Sic, Mihipte, milii ipsi, apud Caton. ||

Ipsilicēs, Bractex dicebantur in muliebtem, virilēmque speciem expressæ. Festus.

IR

It: vide Hir.

Itā: vide Hira.

Irā: Iracundia, furor, animi excandescencia in corde sedem habens: ita dicta, ut quidam tradunt, à verbo *Ire*: quod faciat hominem extra se ire. { *εἴπων*, *χαρόν*, *δύο* chahás, *εἴπι* zahéph. *εἴγην*. GALL. *Ire, corrourou, colere.* ITAL. *Colera, ira.* GERM. *Ira.* ANGL. *Anger, wrath.* Nam à se it qui irascitur, & furit. Unde & qui iram deponit, ad se redire dicitur. Terentius in *Adelph.* Tandem reprime iracundiam, & ad te redi. Quid ira differat ab iracundia, vide in verbo Iracundia. Cic. 4. *Tusculanarum*. Quæ autem libidini subjecta sunt, ea sic definiunt, ut ira sit libido puniendi ejus qui videatur læsisse injuria. Iræ sunt inter Glycerium & gnatum. Ter. in *Andr.* Iracundia evomere in aliquem. Idem in *Adelph.* Cic. *de Offic.* Prohibenda maxime est ira in puniendo. Tibull. *lib. 4.*

seu Iudicis ira

Sit placanda, tuis poterit mitescere verbis.

(i. iratus judex.) Ovid. 13. *Metam.*

morbisque irāque furentem

Molliet.

Plaut. *Pseud. sc. 2. a. 1.* Nimis sermone hujus ira incendor. Ovid. *Eleg. 1. lib. 2. Trist.*

Atque utinam revoles animum paulisper ab ira.

Idem *Eleg. 5. lib. 3. Trist.*

Quo quisque est major, magis est placabilis ira.

Idem *Eleg. 4. lib. 4. Trist.*

Tempore cùm fuerit lenior ira.

Plaut. *Pseud. sc. 5. a. 1.* Insipientia est iram in promptu gerere. Idem *Amphit.* Iræ intervenient, redeunt rursus in gratiam (de amantibus.)

Ibid. Vix video præ ira. Indomitæ iræ. Virg. 2. *Eneid.*

Nase, quis indomitus tantus dolor excitat iras?

Exercere iras. Idem 3. *Georg.*

Hoc quondam monstro horribiles exercuit ignis

Inachis Iuno pestem meditata juvence.

Ovid. 13. *Metam.*

rostrisque & aduncis unguibus iras

Exercerent alias, adversaque pectora lauant.

Iræ esse. Virg. in *Eneid.*

Hand aliter justa quibus est Mezentius ira. ||

Iracundus, a, um, qui ex parva & levi, vel nulla causa irascitur: qui que natura ad iram proclivis est. { *δύο* chahás, *εἴπι* zahéph. *εἴγην*. *λάθες, λυγίδης, λυμαρι*. GALL. Colere, qui se courrouce incontinent & pour peu de chose. ITAL. Colerico, iracundo. GERM. *Zornmäßig. Hispan. Ayrado. ANGL. Soone angrie.* } Plaut. in *Mil.* Opus critice tibi advocato tristi, iracundo? Ecce me. Idem in *Pæn.* Eia haud vestrum est iracundos esse quod dixi joco. Idem *Men. sc. 1. a. 2.* Ego homo iracundus, animi perditi. *Ibid. sc. 3. a. 4.* Nimis iracunda es.

Iracundissimus dicitur, ut iratus illimus. Senec. *epist. 95.* ||

Iracundiæ, dicitur proclivitas ad iram. { *δύο* chahás, *εἴπι* zahéph. *εἴγην*. GALL. Dépit, ire, emportement. ITAL. Desiderio de vendetta, dispetto. GERM. *Zornmäßigkeit.* HISP. Aquella ira que permanece. ANGL. Anger quiskelie moved. } Donatus, Ita de causa est, iracundiæ de vitio multum irascientis. Cic. 4. *Tuscul.* Ex quo in aliis anxietas, unde anxiæ: in aliis iracundiæ dicitur, quæ ab ira differt, estque aliud iracundum esse, aliud iratum. Seneca. Ira quo distet ab iracundiæ apparet: quo scilicet ebrios ab ebrio, & timens à timido: Iratus potest esse non iracundus, iracundus potest aliquando non iratus esse. Aliam differentiam iræ & iracundiæ tradit Sueton. in *Claud. cap. 38.* Usurpatum tameo iracundiæ pro ira. Cic. 3. *Tuscul.* Quanquam ipsa iracundiæ libidinis est pars: sic enim definitur, Iracundiæ est ulciscendi libido. Terent. in *Adelph.* Me miserum, vix sum compos animi, ita ardeo iracundiæ. Plaut. *Cure. sc. 3. a. 4.* Non mediocri incedo iratus iracundiæ. Idem *Afin. sc. 4. a. 2.* Iracundiæ oblitus oculis.

Iracundiæ, adverbium: Furiosè, animosè, impellente ira. { *εἴγην*. *λύματα.* GALL. Avec ire, par corroux, de colere. ITAL. Sdegno,amente, con ira. GERM. Zornmäßigkeit. HISP. Ayradamente. ANGL. Angerlie. } Cic. Philipp. 8. Nam me tecum iracundiæ agere dixisti solere, non est ita: vehementer me agere fateor, iracundiæ nego.

Irascit, sceris, iratus sum: Ira commoveor, stomachor, succenso. { *δύο* chahás, *εἴπι* zahéph. *εἴγην*. GALL. Se courroucer, se dépiuter, s'empoter. ITAL. Irarsi, adirarsi, corruciaris. GERM. Zürnen, zornig sein. HISP. Encolerizarse de presto. ANGL. To be angry. } Ec modò absolute ponitur. Ter. in *Eunuch.* Ille continuò irasci, neque negare audere. Item in *Adelph.* Rursum Demea irascere. Modò construitur cum dativo. Cic. ad *Attic. lib. 1.* Pompeii nostri amici negant me ei iratum fore, si ad mea convitia non venierit. Plaut. Noli amabo Amphitruo irasci Solis causa mea. Cic. pro *Qu. Rose.* Dic immortales hominibus irasci & successere consueverunt. Ovid. 13. *Metam.*

Divisque irascitur ipsi.

Plaut. *Cure. sc. 1. a. 5.* Enimvero irascor (verba mulierculæ.) Idem *Capt. sc. 1. a. 4.* Noli irascier (de conquerente.) Idem *Pseud. sc. 6. a. 4.* Ego haud iratus fui (ob hæc convitia.) ¶ Irasci vicem alicujus, pro dolere. Liv. 4. *bell. Maced.* Hujus composita sunt, Subirascor, quod est paulum, vel leniter irascor. Obirascor, contrâ irascor, *εἰρηνέσασθαι*. Liv. *lib. 1.* Fortunæ (ut sit) obirati, cultum reliquerant Deum. Nonius veteres quoque Irasco dixisse annotavit. Pompon. in *Arista*, Noli quæso irascere. More fit moriri suam quisque uxorem ut velit. Nigidius commento *Grammat. lib. 1.* Ita irascere, quid nuac irascitur?

Ex Nonio.

Irascientia, εἰρηνόμες. Apuleius *de Philosoph.* Non solam rationabilis & irascientia loca possidentur.

Iratus dicitur, qui aliqua re lacessitus excandescit, etiamsi natura non sit iracundus. { *δύο* chohés, *εἴπι* zahéph. *εἴρασθαι*. GALL. En colere, courroucé, dépit. ITAL. Adirato, corrucciato. GERM. Zornig, erzählt. HISP. Ayrado y sañudo. ANGL. Angrie or displeased. } Plaut. *Menach. sc. 2. a. 5.* Quid tu tristis es? quid autem ille iratus abs te destitit? Idem *Milit. sc. 6. a. 2.* Benigne fecit, ne iratus esset (de placato seno.) Idem *Menach. sc. 1. a. 4.* Num irata es alicui familiarium? Sen. *epist. 54.* Irato mari natus Ulysses. Idem *cap. 13. de cons. ad Mart.* Collere deos ne iratos quidem destitit. Plaut. *Milit. sc. 3. a. 2.* Dii inimici atque iratis natus. Idem *Cure. sc. 3. a. 4.* Cui homini Dii sunt propitii, ei non esse iratos puto. *Ibid.* Non mediocri iratus iracundia. Idem *Amph.* Juppiter quæso Amphitruoni ut semper iratus sis. AH! propitius sis potius. *Ibid.* Dii tibi irati certè sunt omnes, qui sic strangas fores. Cic. pro *Calio*, Huic ego deos propitios, plerique autem iratos putant. Idem in *Attic.* Nolo te illum iratum habere, Iratior. Idem *ad Attic. lib. 1.* Antonio est enim fortasse iratior. Iratissimus. Idem 2. *Philipp.* Cæsar ipse qui illis fuerat iratissimus, tamen propter singularem ejus civitatis gravitatem & fidem, quotidie aliquid iracundie temitebat. Ovid. *Eleg. ult. lib. 4. Trist.*

Iratus studio carminib[us]que meis.

Plaut. *Pseud. sc. 2. a. 5.* Nunquid iratus es mihi, aut filio propter has res nihil.

Iratiè, adverb. Per iram significat. { *εἴσει* ιρών. GALL. Par emportement, par colere. ITAL. Iratoamente, con sdegno, con ira. GERM. Zorniglich. HISP. Ayradamento, sañudamente. ANGL. Angerlie. } Col. lib. 7. cap. 12. Satis est severos esse, nec blandos, ut non nunquam etiam conservos iratiū intueantur, semper excandescant in exteris.

Iraphiates: vide Eraphiates.

Ircus, genus est farciminis.

Ire pedibus in secentiam, *εἰρηνήσασθαι*, quid sit? vide suprà in verbo Eo, is. Irénarchës, five Irénarcha. { *εἰρηνάρχης.* ANGL. A justice or justicer of peace. } Qui ad tollendas discordias & pacandas civium animos, sive qui disciplinæ publicæ & corrændis moribus præficiunt. Gæci enim εἰρήνω pacem vocant: εἰρήνω, præfectum, aut principem. Horum officium erat tranquillitatem publicam servare, & iter facientibus vias securas præstare. Vide Ulpian. I. *munerum*, D. *de munib[us]*. & honoribus.

Irene, insula, εἰρήνω: vide Calabria.

|| Iterica, εἰρήνωρ, preces pro pace. Vide *Gloss. gr. b. Mad. 1.*

Iresdæ,

Iresidae, εἰρισίδαι, vicus in Tribu Acamantide. Steph.

|| Iresionc, εἰριστόν, olei ramus lanâ velatus, & habens omnigenos terræ fructus dependentes. ||

Iria Flavia. Oppidum est Cæpororum, in ora occidentali Tarraconensis Hispaniæ, cuius meminit Ptolem. lib. 1. cap. 6. ¶ Est & Iria Taurinorum oppidum non procul à Dertona: cuius meminit idem Ptolem. lib. 3. cap. 1.

IRIS, iris, vel iridis. { Ἰρύψης κεσχέθ. i. 25. GALL. L'arc en ciel, l'Iris. ITAL. L'arco del cielo. GERM. Ein regenbogen. HISP. El arco del cielo d de las nubes. ANGL. The rayne bowe. } Arcus cœlestis : à verbo εἴρην, quod est dieere, vel nuntiare : propterea quod is pluvias denuntiet : unde etiam Poëtæ Irim Junonis nuntiam esse fixerunt. Virg. 5. Aeneid.

Iris de cœlo misit Saturnia Juno.

Hujus arcus causa est radius Solis cavæ nubi immissus, qui repulsa aie in Solem refrangitur: nubes enim formam arcus discoloris efficiunt, quia alia parte earum tumidiiores sunt, alia submissiores, & quadam crassiores, quam ut Solem transmittant, alia imbecilliores, quam ut excludant. Hæc inæqualitas alternis lucem umbrāmque commiscet, & exprimit illam mirabilem arcus varietatem. ¶ Est & Iris. { 7. 25. GALL. Flambe, ou glaçeul. ITAL. Iride, giglio azurro, lilio celeste. GERM. Blaulöte. HISP. Lirio cardeno. ANGL. Floure de lense. } Herba gladioli foliis, sed majoribus, latioribus & pioguoribus, radice odorata & sternutamenta movente, flore colorum varietate arcus cœlestis speciem referente. Vulgus *Lilium caruleum* appellat. Vide Plin. lib. 22. cap. 7.

Irñnum. { 7. 20. GALL. Onguent fait de glaçeul. ITAL. Unguento fato de iride. GERM. Ein salbe von blauen lilien gemacht. HISP. Unguento hecho de lirio cardeno. ANGL. An oyntement made of the floure de luse. } Unguentum quod ex iride fit. Plin. lib. 13. cap. 1. Irñnum Corinthi diu maximè placuit. Idem lib. 20. cap. 27. Capitis dolores discutit illitum ex aceto, & infusum natibus cum irino, oculorum epiphoras & tumores.

Irñon, is: Frugis genus est, culmo assurgens ferulaceo, foliis & flore semo dissimili. Seritur in Italia ante Vergiliarum exortum, in Graecia autem & Asia sub eorum occasum. Vide Plin. lib. 18. cap. 7.

|| Irñmus, hymnus qui ante troparium caneatur, ita dictus, quod reliquorum, que canerentur, consequentia ab eo ducerentur. Lex. gr. b.

Irnea, vide Hirnea.

Irneum, placenta genus ab irnea dictum. Turn. ||

Irñllä, vasis genus in sacris. Festus.

IRÖNIA, εἰρωνεία. Figura est in pronuntiatione vim omnem habens, quam nos vel dissimulationem, vel irrisione dicere possumus: quum scilicet pronuntiarione ipsa nos diversum ostendimus significare ab eo, quod verba ipsa videntur sonare. Ejusmodi est illud Junonis apud Virg. 10. Aeneid.

Me duce Dardanitus Spartam expugnaravit adulter.

Nisi amaritudo pronunciationis adjuverit, confiteri videtur quod negare contendit.

|| Ironicus, a, um, ad ironiam pertinens.

Ironicè, cum Ionia. ||

Irpicēs: Rastrri sunt dentati, in agris ad extirpandas radices herbarum accommodati. Festus. Varro 4. de lingua Latina, à serpendo dictos putat, cāmque ob causam prium Siplices, postea S detrita, Irpices appellantos esse. Cato de re rust. vocat Ulpices, vel Hurpices, cap. 10. ab ἄρπηξ καὶ ἄρπηξ Græco. Euripides Cyclope. Σύγενες τῆς τῆς μὲν ἀρπηκῆς. Scaliger in Varr.

Irpinī: Populi erant ad Soracten montem, ita appellati ab Irpo, quo nomine Samnites lupum appellant, sive quod lupum ducem sequuntur sedes suas delegerunt, ut Festus tradit: sive quod more luporum ex rapto viverent. Hos Servius Hirpinos vocat per aspirationem in prima syllaba.

|| Irquitallus: vide Hirquitallus. ||

IRRÄDÖ, as: Illustro, illuminio. { γένιον hophiah. ἀλυσολία, ἀρβαζάνω. GALL. Jetter rayons comme fait le Soleil, jettier clarté & lumiere. ITAL. Mandar raggi come il sole. la mpeggia. GERM. Hinein glänzen / beiheinen. HISP. Echar de si rayos de lux. ANGL. To shyne and cast beames lik the sonne. } Plaut. in Rud. Dii te ament cum iraso capite.

|| IRRÄTTO, non ratio: unde irrationalis, carens ratione. Tertull. ||

Irratiōnalīs, e: Ratione catens & irrationalis. { ἀλογό. GALL. Chose sans raison, qui n'use point de raison. ITAL. Non ragionevole. GERM. Unvernünftig. HISP. Cosa fuera de razon. ANGL. without reason. } Quint. lib. 7. cap. 3. Falsa est definitio, si dicas: Equus est animal rationale; nam est equus animal, sed irrationalis. Quintil. de elam. 325. Sunt quidam irrationalis impetus animorum, quædam gratuita odia.

|| Irrationalitas, ἀλογία, ἀλογία. Apuleius in Asclepio Hermetis. ||

Iraūcio, is, rausi, sum, teste Ptisciano, sive irrauco, cui: Raucus fio. { βαρύζω, βαρυζάζω. GALL. Eſtre enroué. ITAL. Divenir rauco. GERM. Heyser werden. HISP. Enronquecerse. ANGL. To have an hoarse voice. } Cic. lib. 1. de Orat. At Æsopum, si paulum irrauerit, explodi. Ptiscianus legit irrauerit.

Irredūx, ducis. ¶ Redux. { 7. 25. GALL. D'où on ne retourne point. ITAL. Donde non si può tornar salvo. GERM. Unvorderkönlich. HISP. Donde no se torna del peligro. ANGL. That can not be returned. } ut apud Lucan. lib. 9.

Irreducēmque viam deserto limite carpit.

Hoc est, viam unde redditurus non est.

Iriđivūs, a, um) Redivivus. { ἐγών ἀναστατωσίσθητο. GALL. Qu'on ne peut refaire ni reparer. ITAL. Che non si può refare. GERM. Nicht wieder zubringen. HISP. Cosa que no se puede rehacer o renovar. ANGL. That can not be revived or repaired. } ut, Irredivivus pons, apud Catullum, pro irreparabili, inquit Budæus, & Scaliger: Cat. Epigr. 17. ad Coloniam.

— sed vereris inepta

Crura ponticuli, ad fultantis irredivivus,

Ne supinus eat, cavaque in palude recumbat.

Iriđigātūs, a, um: Solitus, & non ligatus. { ἀδετό. GALL. Qui n'est point lié, délié. ITAL. Sciolto. GERM. Ungebunden. HISP. Cojano atada. ANGL. That is not bound. } Ovid. 1. de Arte, 7. 1. 10. Utque erat è somni — ita velata recincta,

Nuda pedem erat — irreligata comas.

IRRELIGIOSVS, a, um: Pietati, & religioni repugnans. { לְעִירְלִיגְיֹזֶס. ischbelijahál, ávén, ámbé. GALL. Qui n'est point religieux, irreligieux. ITAL. Irreligioso. GERM. Ungottsfürchtig. HISP. Cojano religiosa. ANGL. without any religion. } Liv. 5. ab Urbe, Salvo etiam tum discrimine divinarum, humanarumque rerum, irreligiosus tatus, sacerdotes publicos, sacrâque populi Romani pedibus ire, ferrique se & suos in vehiculo conspicui.

IRRELIGIOSAS, a, um. Fabius Victorinus in 2. Rhetor. Ciceronis, Religio virtus est, irreligiositas vitium.

IRREMÉABILIS, e: Unde remeare non possis. { 7. 25. 7. 25. GALL. Dont on ne peut revenir ni retourner. ITAL. Donde non si puede trare à dietro. GERM. Unwidertlich. HISP. Cosa que no puede volver. ANGL. Of the which none can returne. } ut, Errort irremabilis. Virg. 5. Aeneid.

— anticipemque
Mille viis habuisse dolum, qua signa loquendi
Fallere indeprehensas, & irremeabilis error.

Idem 7. Aeneid.

Occupat Aeneas aditum custode sepulto,
Evaditque celere ripam irremeabilis unda.

Vix irremabiles. Scen. Hercul. Furente.

IRREMEDIABILIS, e: Cui mederi, ac remedium adhibere non possemus, incurabilis. { ἀκατάστατο. GALL. A quoy on ne peut remedier. ITAL. Che non si può trovare rimedio. GERM. Unheylsam. HISP. Cosa sin remedio. ANGL. That cannot be remedied or cured. } Plin. lib. 20. cap. 7. Et quibus dixisse non pudeat, si in defectu Lunæ, Solis congruat vis illa, irremediabile fieri. Idem lib. 25. cap. 13. Sed in vino pota irremediabilis existimatur.

Irremotus, immotus. Prud. ||

IRREMUNERABILE, quod ob magnitudinem remunerari non potest, nec par pari reperi. { ἀναπάνταξεν. GALL. Qui ne se peut payer, ou remunerer. ITAL. Che non si può remunerare. GERM. Das man nicht vergelten kan. HISP. Cosa que no se puede galardonar. ANGL. That can not be rewarded. }

Irrepārabilē: Quod reparari, & in integrum restituvi non potest. { ἀναποδεῖται. GALL. Irreparable, qu'en ne peut reparer. ITAL. Che non si può reparare. GERM. Unvorderbringlich. HISP. Cosa que no se puede reparar. ANGL. That can not be repaired, or restored. } Vng. 3. Geor. Sed fugit inserea, fugit irreparable tempus.

Irrepētūs, a, um: Non repertus. { ἀσύρτο. GALL. Non encor trouvé. ITAL. Non ritrovato. GERM. Unersundet. HISP. No hallado. ANGL. Not founde. } Horat. 3. Carm. Ode 3.

Aurum irrepertum, & sic melius situm

Quum terra celat, spernere fortior: i. nondum repertum.

Irēpo, is: Passim se latenter more reptilium introco. { ἀνιταζάνω. GALL. Irreptus, auferre, ἀσθένεια, ἀσθέτος. GALL. Se couler tout doucement, & trainer en quelque lieu. ITAL. Intrare piano applicandosi d à muro d ad altro. GERM. Heimlich heten friecken. HISP. Entrar à escondidas, d à gateando. ANGL. To creeps in. } Cujus frequentativum est Irrepto. Plin. lib. 26. cap. 1. Non fuerat hic locus apud maiores, patresque nostros, & primò Tiberii Cæsaris principatu medio irreptis in Italiam. Cic. 3. de Orat. Irrept in hominum mentes. ¶ Irrept in tabulas publicas, Clam inventam & scriptam esse. Cic. pro Archia, Quum cæteri non modò post civitatem datam, sed etiam post legem Papiam, aliquo modo in tabulas eorum municipiorum irrepererunt, &c.

|| Irrepossibilis, e, quod non potest reposci. ||

IRRÉPREHENSVS, qui reprehendi jure non possit, innocens, inculpatus. { ἀπάνταξεν, ἀντιτάξεν, ἀντιπάτεσσεν. GALL. Sans reprehension, sans blâme, irreprehensible. ITAL. Che non si può riprendere. GERM. Unschelbar. HISP. Lo que no se puede reprehender. ANGL. That may not be reproved or blamed, faultless. Ovid. 5. Trist. Eleg. 14.

Et tandem probitas irreprehensa fuit.

Irreprehensibilis, qui reprehendi non potest. ἀπάνταξεν, ἀντιπάτεσσεν. Ovidio Irreprehensus. Julius Firmicus lib. 1. Matheos, Post dictature irreprehensibilis actus.

Irrequētūs, a, um, qui nunquam quiescit. { ἀπονεστος, ἀπονεστησθεν. GALL. Qui n'a point de repos. ITAL. Che non ha quiete. GERM. Un rüwig. HISP. Cosa no descansa. ANGL. That ceaseth never. } Plin. lib. 2. cap. 3. Aeterno & irrequiero ambitu, &c. Mart. lib. 4.

Discurrit tota vagus urbe, nec ulla cathedra est,

Cui non manè feras irrequietus ave.

Bella irrequita. Ovid. 2. Trist. Eleg. 1.

Bellaque cum multis irrequeta geris.

Idem ibidem,

— cum te dilecta notantem

Praterii tories irrequietus eques.

Item, irrequita sydera. Senec. cap. 7. al. 26. de consol. ad Polyb. Sons irrequita. Ovid. 2. Metam.

Irreſectūs, a, um: Non resectus. { ἀδιλος. GALL. Non coupé, ni rongné. ITAL. Non tagliato. GERM. Nicht abgeschnitten. HISP. No cortado. ANGL. Not cut. } Horat. Epod. 5.

Hic irreſectum lava dente livido.

Canidia rodens pollicem.

IRRESOLUTVS, a, um, quod nunquam remittitur. { ἀδιλος. GALL. Qui n'est point délié. ITAL. Non sciolto. GERM. Unaufgelöst/ni nachlassen. HISP. No atado. ANGL. Not sewed. } Ovid. 1. de Pont. Eleg. 1.

At semol intentus nervo levis arcus equino,

Vincula semper habens irresoluta manet.

Irresolubilis: Ovidio Irresolutus. ἀδιλος. Apul. lib. de Philosophi.

Pares equi partibus irresolubili nexus junguntur.

IRRETIO,

IRRITIO, is : Dolo capio, quasi reti quodam involvo. { ψηφιακός, οὐρανός, περιπλούσιος. GALL. Envelopper en ses rets ou lacq. ITAL. Tirar alla rete, irretire. GERM. Ins garn bringen fühen. HISP. Enredar, o embolver. ANGL. To intangle, or as it were to tak in a net. } Cic. 4. Acad. Quid enim ad illum qui te raptare vult, utrum tacentem irretiat te, an loquenter? Irretire illecebris, allestare, & detinere. Idem in Catil. Cui tu adolescentulo, quem corruptelatum illecebris irretisses, non ad audaciam ferrum, ad libidinem faciem præstulisti?

Irreitus dicitur, qui aliqua fraude, vel blanditiis, aut dolo, quasi reti captus est. { ψηφιακός, περιπλούσιος, δέδικτων ψηφιακός. GALL. Enveloppé & pris au file. ITAL. Legato, preso alla rete. GERM. In das garn gebracht mit listen gefangen. HISP. Atado, enredado. ANGL. Caught or wrapped in snares. } Cic. 5. de fin. Vedit Homerus probari fabulam non posse, si cantuere tantus vir irreitus teneretur.

Irreitus, a, um, pro recto. { ἀσπεσίος. GALL. Non tourné. ITAL. Non torto. GERM. Ungerichtet. HISP. No torcido. ANGL. Not crooked, even. } Horat. 1. Carm. Ode 2.

Quisquis ingentes oculo irretorto

Spelatus acervos.

IRRÉVÉRÉNS, miles ponitur, l. miles agrum, §. irreverens, ff. de re mil. Irreverent, adverb. Sine reverentia & honore. { άνερήσις, άνερενσ. GAL.

Irreverent, sans reverence. ITAL. Senza reverenza. GERM. Oneehr erbietung vñzüchtiglich. HISP. Sin respeto. ANGL. Unreverent. } Plin. epist. 38. Cæteri audaces, atque etiam magna ex parte adolescentuli obscuri ad declamandum huc transeunt, tam irreverenter & temerè, ut mihi Attilius noster expressè dixisse videatur, sic in foro pueros è centumviralibus causis auspicari, ut ab Homero in scholiis.

Irreverentia, x. Reverentia. { ανερέα. GALL. Irreverence. ITAL. Irreverenza. GERM. Unzucht, verachtung. HISP. Desacato. ANGL. Lack of reverence. } Tacit. lib. 13. Quibusdam coalitam libertatem irreverentiam è protupisile frementibus. Plin. epist. 92. Studiorum irreverentia.

IRREVOCABILIS : Quid non potest revocari, immutabilis. { οὐ καταστέθηται. GALL. Qui ne se peut revoquer. ITAL. Che non si può revocare. GERM. Unwiderrüstlich. HISP. Que no se puede revocar.

ANGL. That can not be called back. } Horat. 1. epist. 18.

Et semel emissum volat irrevocabile verbum.

Irrevocandus, a, um, idem : ut, Error irrevocandus, apud Claudianum de bell. Get.

Irrevocatus, a, um : Non revocatus. { οὐ καταστέθηται, οὐ καταστέθη. GALL. Non revoqué. ITAL. Non revocato. GERM. Das nicht abzuwenden ist. HISP. No revocado. ANGL. Not kalled back. } Horat. 2. epist. 1.

Quum loca jam recitata revolvimus irre vocati.

Ovid. 11. Metam.

sed enim irrevocatus ab acri

Cade lupus perstat dulcedine sanguinis asper.

Irevolutus, a, um : Revolatus. { αναλιπτός. GALL. Qui n'a point été revolué, feuilleté, ni déroulé. ITAL. Non rivolto. GERM. Unumbrent. HISP. No rebuelto. ANGL. Unrolled, or wrapped together. } Martial. lib. 11.

Vadas & redeas irrevoluens.

IRRADO, es, si, sum, ex in, & video : Derideo, ludibrio habeo. { γεγάλη λαχάγ, ριχτόνη hilhet, γεγάλη lats, πρώτη tichék. γεγάλη láhá. GALL. Se moquer & rire de quelqu'un. ITAL. Beffare, schernire, burlare. GERM. Versachen, verspotten. HISP. Burlar, escarnecer. ANGL. To mocke, to laugh to scorne. } Plaut. Curc. sc. 1. a. 1. Facilè miserum irridere. Plaut. Amph. Ultrò venis irritum dominum. Idem Aul. sc. 4. a. 1. Facis haud decorum ut inopem irrideas Sequitur Derideo. Idem Capt. sc. 4. a. 3. Hic me nunquam irridebit (minantis.) Idem Pseud. sc. 2. a. 5. Et argentum aufert, & me irridet? Tert. in Heaut. Irrides in re tanta, neque me quicquam consilio adjuvas. Idem in Bun. Cœpit ad id illudere, & me irridere. Cic. de nat. Deor. Etiam per jocum deos irridens, quum cavea liberati puelli, &c.

Iridunt, pro irrident. Sic patire, pro patere, apud veteres. Brutus (de patientia :) Irridunt horum lachrymas. Ex Diomede Grammat. lib. 1.

Iritis, a, um : Part. { γεγάλη mulháb. γεγάλη adhés. GALL. Moqué. ITAL. Schernito. GERM. Verlacht. HISP. Escarneido. ANGL. Mocked. } Tacit. lib. 4. Ad vana, & totes irrita revolutus.

Iritis, us. { γεγάλη lábag, πρώτη sechák, γεγάλη μέσης. GALL. Moquerie, irrisio. ITAL. Schernimento. GERM. Das verlachen. HISP. Burla & escarnimiento. ANGL. A mocking, a scorning. } Tacit. lib. 1. Retinet centuriones irritu, & contumeliis, postremo verbieribus insestantur. Idem lib. 3. Non sine irritu audientiam postulavit. Irritu esse : id est, ludibrio haberi. Cæs. lib. 2. de bell. civ. Plin. lib. 22. cap. 5. Imò vero plerisque ultrò etiam irritu sumus, ista commentantes, ac frivoli operis arguimus.

Iritis, nis : Subsannatio, deriso, illusio. { πρώτη mischák, γεγάλη μέσης. GALL. Moquerie. ITAL. Beffa, scherno. GERM. Verlachung. HISP. Escarnimiento. ANGL. A mocking, a launing to scorne. } Cic. 1. Offic. Deforme etiam de seipso prædicare, falsa præsertim, & cum irritatione audientium imitari militem gloriosum.

Iritis, is : Derisor, subsannator. { γεγάλη lohég, γεγάλη malhít, πρώτη metfachék. γεγάλη μέσης. GALL. Moqueur. ITAL. Schernitore. GERM. Ein verlacher, verspotter. HISP. Burlador, escarneedor. ANGL. A scerner. } Cic. in Parad. Veniant igitur irritores hujus orationis ac sententiae, & jam vel ipsi judicent, &c.

Irridicule, adverb. Infacetè, ineleganter. { εἰς γελοῖς, ἀργεῖτος. GALL.

Sans grace & rencontre, sans moquerie. ITAL. Senza gratia, ridicolamente. GERM. Lächerlich, spöttlich. HISP. Sin gracia y burla. ANGL. Unmerilie, without a good grace. } Cæsar 1. bell. Gall. Quod quum fieret, non irridicule quidam ex militibus decima legio dixit, plusquam pollicitus esset, Cæsarem facere.

Irriso, ex in & rigo : Adquo, humecto, quasi rivos in agtum deduco. { γεγάλη rivoák, πρώτη hischák. γεγάλη, βείχε, γεγάλη. GALL. Arrouser. ITAL. Innassiare, adacquare, baguare. GERM. Das wasser hins-

ein füren/rodssern. HISP. Regar derramando agua. ANGL. To water ground. } Cic. 2. de nat. Deor. Egyptum Nilus irrigat. Idem 1. de nat. Deor. Democriti fontibus Epicurus hortulos suos irrigavit. Plin. lib. 2. cap. 63. Quámque sanguine nostro irrigamus, insepultis ossibus tegimus. Virg. 5. Eneid.

sopor irrigat artus.

Irrigatio, nis : Actus irrigandi { ρυγμα, διάβασις, διαχύσια. GALL. Arrousement. ITAL. Ad acquamento. GERM. Wässerung. HISP. Regadio à regardura. ANGL. A wattering of ground. } Cic. 1. Offic. Adde ductus aquarum, derivationes fluminum, agrorum irrigationes, moles appositas fluctibus.

Irriguus, a, um, quod irrigatur, vel facilè irrigari potest. { ρυγμα, ravéh, ρηράπου. GALL. Arroisé d'eaux qui sortent sur le lieu, marescaux. ITAL. Che facilmente si può adacquare. GERM. Das man wässert/gerässt. HISP. Cosa que se puede regar, o que es regada. ANGL. That may be easlie avatered. } Cato cap. 1. de re rust. Vinea est prima, si vino multo opus sit: secundo loco hortus irriguus. } Accipitur & quandoque in significacione agendi: ut, Aqua irrigua, quae irrigat. Virg. 4. Georg.

irriguumque bibant violaria fontem.

Tibull. lib. 2. el. 1.

Tunc bibit irriguas fertili hortus aquas.

Irripo: Intus rapio, eisbäda. Cic. Irripiunt in ædes subito.

IRRITO: Frequentativum ab Irruo per mutationem u, in i, euphoniaz causa, sive à Hirrire, aliis à Ritu. Est autem irritare, idem quod lacerare, provocare, & ad iram incendere. { δέκα chikes, הַכְּבָעִים, hickhū. δέξια, επίω, παροξύων, παροξύ. GALL. Irriter, agacer, inciter à courroux. ITAL. Provocare, attizare, stimolare. GERM. Antezzen zu zorn bewegen. HISP. Provocar è encender. ANGL. To provoke, to kandle vorath. } Quæ significatio à canum more tracta videtur, qui in lacescentem irruunt: vel, ut Donatus ait, restrictis dentibus, & litteram imitantur. Plaut. Capt. sc. 1. a. 3. Canem irritatam imitari, & dentes restringere. Virg. lib. 3. Eneid.

Irritatque virum telus, & voce lacefit.

Ovid. lib. 2. Fast.

Cum sicco primas irritat cortice flammas, id est, suscitat.

Plaut. in Amphitr. Irritabis crabtones. Senec. cap. 1. de conf. ad Helv. Irritan aliquando solatia dolorē. Idem c. 17. al. 36. de conf. ad Polib. Irritare luctum suum squalore & folidibus. Plaut. Curc. sc. 3. a. 5. Si me irritaveris, his (pugnis) placidum te reddam. Idem Amphitr. Si me irritassis, hinc austeres infortunium. Ibidem sc. 4. a. 4. Bacchus te irritatiss. Item, Irritare ingenia. Suet. in Neron. cap. 39. Et, Irritare necem alicujus proposita mercede. Velleius. } Ab eodem fonte manat & Prorito, as, pen. prod. Nam sicut Irrito, pro lacesco ab irruo est; ita Prorito à proruo: nec multum in significatione differt. Nam prorito idem est quod provocare. παροχεγκα. Col. lib. 2. Lin. semen, nisi magnus est ejus in ea regione, quam colis, proventus, & pretium proritat, serendum non est. Hoc est, nisi pretium alliciat, & invitet. Different autem Prorito, & Irrito, quod illud & in bonam partem, uti provoco, capi potest: Irrito non nisi in malam.

Irritatus, a, um, participium. Laccitus, provocatus. { δέκα mechbas, δέκα muchbas. igēθīs, παροχεγκα. GALL. Irrite, agace, émeu. ITAL. Irritato, incitato, smosso. GERM. Angeritz, bewegt. HISP. Provocado, encendido. ANGL. Provoked, stirred up. } Gens irritata. Ovid. lib. 3. Metam. Voluptas irritata. Idem 2. de Arte. } Irritatus pro irato. Terent. in Phorm. Ita sum irritatus, animum ut nequeam ad cogitandum instituere.

Irritatus, nomen ex participio. Gell. lib. ult. cap. ult. Quo fit quo undam male doctorum hominum saevitas & invidentia irritatior. Senec. cap. 3. de conf. ad Marc. Irritata mater (luctu) tot rogis, quasi toties amitteret filium.

Irritatio, nis: Instigatio. { δέκα chahás. παροχεγκα. GALL. Agacement, irritation. ITA. Attizzamento, irritation. GERM. Anreizung. HISP. Provocacion, encendimiento. ANGL. A stirring up to vorath. } Liv. lib. 2. bell. Mac. Et irritatio animorum ea prima fuit. Gell. cap. 16. lib. 7. Edendi irritations repertas esse (i. cupedias & delicias ciborum.)

Irritator, igēθīs. Senec. epist. 109. Cum irritator accessit, tunc illa animi bona veluti sopita excitantur. Vide paulò ante in Irritatus. Irritabilis, e, quod facile irritatur. } Placabilis. { δέκα γεγάλης, ιερίζος & προσηγ. GALL. Aise & facile à courroucer. ITAL. Che facilmente si provoca, facile à corruecarsi. GERM. Das sich ger zu zorn reizt/aussbindig. HISP. Cosa que puede ser provocada, enojadizo. ANGL. That is easlie kedded to vorath. } Cic. ad Attic. lib. 1. Nam si ita statueris, & irritabiles animos esse optimorum saepè hominum, & eosdem placabiles, &c. Horat. 2. epist. 2.

Genus irritabile vatuum.

Irritamentum, i, quo quis irritatur, & acceditur. { igēθīs. GALL. Provocation. ITAL. Provocamento. GERM. Ein anreizung. HISP. Provocation. ANGL. A provocation to anger. } Plin. lib. 5. cap. 6. Subinde insulis impactus, totidem irritatus irritamentis, postremo, &c. Ovid. lib. 1. Metam.

Effodiuntur opes irritamenta malorum.

Sic irritamenta gulæ, dicuntur condimenta quibus edendi aviditatem provocamus. Sic Liv. lib. 10. dec. 4.

Irritamen, inis, idem, igēθīs. Ovid. lib. 12. Metam.

Haud secus exarxit quam cinto taurus aperto,

Quum sua terribili petit irritamina cornu.

Irricamen amoris. Idem lib. 9. Metam.

magnas

Adiecisset opes, animi irritamen avari.

Irritus, a, um, compositum ab in, & ratus. Non ratus, inutilis, nullius valoris. { ρυγμα rek. διάβασις, διαχύσια. GALL. Vain, qui n'a point d'effet. ITAL. & HISP. Van. GERM. Unrästig, vergäbenlich. ANGL. That is of no effect. } Tert. in Phorm. Quod dictum, indictum est: quod modò erat ratum, irritum. Plaut. in Amphitr. sc. 1. a. 1. Ea ingrata habui atque irrita. Ibid. sc. 2. a. 3. Ego feci istac verba irrita. Gell. cap. 14. lib. 13. Aves irritas habuit Remus (i. infastas, inauspicatas, inutiles,

inutiles sibi. Item, Ad irritum cadens spes. Liv. lib. 2. ab urb. Et, In irritum cedit. Sen. Epist. 28. Et Velleius. Irritus consiliis, gladio se transfixit (i. quia non potuit persuadere quod suadebat.) Labor irritus anni. Ovid. lib. 1. Metam. Irritæ preces, id est, vanæ, futilæ, & incassum fusæ. Plin. in Panegyr. Ac plerique irritis precibus surdas principis aures adstrepebant. Tela irrita. Virg. 4. Eclog. Verba irrita. Ovid. 1. de remed. amor. Interdum Irritus idem est, quod ad nihilum redactus. Virg. 4. Eclog.

Te duce, si qua manent sceleris vestigia nostri,
Irrita, perpetua solvent formidine terras.

Irritum fieri testamentum dicitur, quoties statu testatoris mutato, ipso jure testamentum concidit, i. si quis 6. D. de injust. rupt. veluti si capite diminutus fuerit. Itaque Rumpi, & Irritum fieri sic differt, quod irritum status testatoris immutatus facit: rumpit autem casus extrinsecus contingens, ut agnationis, adoptionis, testamenti novi. Rursus inter Irritum esse, & Irritum fieri, hoc interest, quod irrita fieri ea dicuntur, quæ cum antea jure constarent, eversa sunt: irrita vero vel injusta esse dicuntur, quæ nunquam constiterunt, sed infirma semper sua sponte fuerunt. Hotom.

IRRÖBÖRÖ: Invalesco, vires acquiro. { pīn chazák. imjánu. GAL. Prendre force & vigueur, se renforcer. ITAL. Prendere forza, diventir forte. GERM. Erstarken, an Kraften zunehmen. HISP. Fortalecerse. ANGL. To waxe strong and tak force. { Gell. lib. 1. cap. 22. Irroboravit, inveteravitque falsa atque aliena verbi significatio, quod dicitur: Hic illi superest.

IRRÖGO, as: Infro, infligo, impono. { διώγην hechmis. ināja, wespisē-μη. GALL. Imposer, requérir qu'on impose. ITAL. Dare, imporre. GERM. Aufstellen/anthun. HISP. Dar, attribuir, imponer. ANGL. To sett a penaltie, to bestorow. { Plaut. in Capt. Qui consilium Inière, quo nos victu & vita prohibeant: his diem dicam, irrogabo mulctam, ut mihi coenæ decem meo arbitratu dent, quum cara annona sit. ἐμβαλλεῖ, ἐπιβολλεῖ. Plin. Non modò culpam omnem, sed etiam mulctam irrogavit. Cic. pro domo sua, Vetant leges sacratae, vetant XII. Tabularum leges privatis hominibus irrogari: id enim est privilegium. { Irrogare alicui mortem. Tacit. lib. 4. Sibimet irrogaret mortem, quam patri struxerat. Quintil. Non plus irrogandum quieti (i. tri-buendum.)

IRRÖGÄTÜS, a, um, participium: Impositus. { imβλανθίς. GALL. Imposé. ITAL. Imposto. GERM. Aufgelegt. HISP. Impuesto. ANGL. Imposed, bestorow. { Tacit. lib. 15. Exiliumque accusatori irrogatum, & tabula exultæ sunt.

IRRÖGÄTÖ, nis. { imβλανθί, εἰχεγόφη. GALL. Imposition. ITAL. Impositione. GERM. Aufstellung. HISP. Imposición. ANGL. An imposing of a tribut. { Cic. pro Rabirio, Nam quid ego ad longam orationem comparem, quod est in eadem mulcte irrogatione præscriptum, hunc nec sux, nec alienæ pudicitia pepercisse?

IRRÖGÄSIT, antiquum verbum, pro quo apud Cicer. in leg. corruptè legitur Interrogassis.

IRRÖRO, as: Rore alpergo, seu madefacio. { imδρούζω, βείχω. GALL. Ar-vonser, mössiller de rosée. ITAL. Bagnar di ruggiada, inaffiare. GER. Bitzaro besprengen / besüchtigen. HISP. Mojar, rociar derramando recio. ANGL. To sprinkle or weet with dew. { Col. lib. 11. cap. 2. Septimo Idus decembres Aquilo manè oritur, Africus interdum Auster irrorat. Idem lib. 12. cap. 22. Noctibus autem labrum operire conveniet, ne irroretur. Dicimus autem, Aquam irrorare agro, & irro- rare aqua. Ovid. 1. Metam.

In die subi libatos irroravere liquores
Vestibus.

Idem lib. 7. Metam.

Ter se convertit, ter sumptu flumine erinem
Irroravit aquis.

Idem 4. Fast.

Ter caput irrorat.

¶ Somnus irrorat quietem oculis. Silius lib. 10.

IRRÖBÖE, es, vel Irrubesco, is: Rubrum fieri, rubore suffundi. { ἀδάμ. iευχνάω. GALL. Se rougir, devenir rouge. ITAL. Farfì rosso, arrossissi. GERM. Röte werden. HISP. Hacerse roxo. ANGL. To waxe redde. { Stat. 9. Thebaid.

— irribuit cœli plaga sydere misto,
Occursumque sacro pariter jubar arsit utrinque.

Ignis irribuit vultibus, apud eundem lib. 5. Syl. pro Suffudit vultus.

IRRÜCTÖ, as: Est ructu afflo. { εἰργόσια. GALL. Roster, ou rouper contre. ITAL. Rutare contra. GERM. Angörpsen / ein görps; etwas anlossen. HISP. Regolday contra algo. ANGL. To belke an blowe on. { Plaut. Pseud. Quid tu, malum ergo in os mihi ebrios iructas?

IRRÜGÖ, is: Valde rugio. { imβεγχάρεγη. GALL. Rugir beaueoue comme le lion. ITAL. Ruggire molto. GERM. Heftig dahär brüllen. HISP. Mucho bramar como el leon. ANGL. To bruie out, to roar. {

IRRÜGO, as, arc: In rugas contrahere. { τρυπάνω. chahák. jułdów. GALL. Se rizer. ITAL. Crepare. GERM. Rungleichig machen. HISP. Arrugar haziendo rugas. ANGL. To make wrinkles. { Gell. lib. 1. cap. 1. Ne æquor illud ventris irrugetur.

IRRUMATOR, in obscenis. Mart. Catull. mentulam tanquam mamillam ori alterius præbens. ||

IRRÜMPO, is: Violenter cum impetu ingredior, irruo, impetum facio. { υψεια paschät, γένεια paráts. ειναιντο, ειναισάω, ειμπάω. GALL. Entrer par force, se ruer impetueusement dessus. ITAL. Entrare con impetu, entrare violentemente. GERM. Mit gewalt hinein brechen. HISP. Entrar con impetu. ANGL. To break in. { Plin. lib. 35. Hostilius Maninus, qui primus Carthaginem irruperat. Cesar lib. 2. de bell. civ. Oppidum irrumpere. Et Catull. de com. Beren. Cùm Medi irrupere novum mare. Ovid. Eleg. 1. lib. 5. Trist.

Quæ tamen (curæ) irrumpunt, quoque vetantur, eunt.

Idem 15. Metam.

— portas irrumpere apertas.

Virg. 11. Aeneid.

— portas irrupere patentes.

Lact. lib. 2. Nam quum ab Alexandro capta civitas esset, ac milites ad

eam spoliandam irrupperint. Et fermè semper in hac significatore hoc verbo utuntur Authores. Idem propriè sumbit lib. 6. pro penitus frango. ονειράνυμι. Summum (inquit) inter se hominum vinculum est humanitas, quod qui irruperit, nefarius & particida existimandus est.

IRRÜPÖ, nis, ui, tum: Cum impetu aliquem aggredior, vel violenter me aliquò immitto. { υψεια paschät, γένεια paráts. ειναισάω, ειναιάζω, ιμπάω. GALL. Entrée impetueuse. GERM. Ein ungestüm einbruch. HISP. Entrada con impetu. ANGL. A breaking in by force. { Cic. pro lege Manil. Nam quum hostium copiae non longè absunt, etiam si irruptio facta nulla sit, tamen pecora relinquentur.

IRRÖVO, is, ui, tum: Cum impetu aliquem aggredior, vel violenter me aliquò immitto. { υψεια paschät, γένεια paráts. ειναισάω, ειναιάζω, ιμπάω. GALL. Seruer & jeter dessus. ITAL. Assalire confuria. GERM. Mit ungestüm einsallen oder anfallen. HISP. Acometer con furia y impetu. ANGL. To runne furiouslie upon à thing, to rush in. { Sal. in Iugurth. Quum fortè in cum irruerunt, facile repulsi. Cic. 2. de fin. Equo admisso in medium Latinorum aciem irruerat. Terent. in Adelph. Fores effregit atque in ædes irruit alienas.

IRRÖLÄ, æ, genus vitis Umbriae, Piceno, & Mevanati agro peculiare, teste Plin. lib. 14. cap. 3. Colum. lib. 3. cap. 2. Nam has nuper mihi cognitas, per gulanam dico, & irtiolam ferreolamque, non facile ascerem quo gradu habendæ sunt.

IRRÜS, iερ®, mendicus fuit Ithacensis, affecta procorum Penelopes, quem Ulysses domum reversus pugno interfecit. Hom. 18. Odyss. Hujus paupertas abiit in proverbium, ut hominem extremæ inopie Ito pauperiorem dicamus. Ovid.

Irus erit subitò, qui modò Cræsus erat.

IRRÜS, iερ®, urbs Thessaliz: civis Irotes, iερώμ. Steph.

IRRÜS, ea, id, ejus, ex ὁσ. Ab is, fit Iste, idem, ibidem, identidem. Quidam tolunt Iste dici quasi Is re. Pronomen est, eandem habens significatio rem quam ille, aut hic: eundemque in oratione locum obtinet. { τι zéh, ειεύ®, ετ®. GALL. Il, iceluy, cetuy-là, celuy. ITAL. Questo, il medesimo, colui, soñui. GERM. Der. Hisp. El, ello. ANGL. That, he. } Et modo demonstrativè accipitur. Cic. lib. 2. Epist. Neque enim tu is ei, qui sis nescias. Idem pro P. Sylla. Neque enim una est ratio defensionis ea, quæ posita est in oratione. Modò relativè. Idem ad Att. lib. 1. Venit mihi obviam puer tuus: is mihi litteras abs te reddidit. Idem 6. Philipp. Antonius cum una legione, & ea quidem vacillante, L. fratrem expectat. Idem de Divinat. Plurimis nostris exemplis usus es, & iis quidem illustribus. { Quis is, & quis est is. Vide Quis quis is. Plaut. Pseud. sc. 2. a. 4. Quis is est homo. Et ibid. sc. 3. a. 1. Quis est is. ¶ Is, ejus, eo, ii, vel eorum, subauditum: vide Quis. Gell. cap. 16. lib. 15. Cùm ille (Milo Crotoniensis) quasi perfecto, quo erat connexus, manus laxasset, &c. Hic subauditur (eo) post rō perfecto. ¶ Item, Is est, pro Ea est, si credendum Passeratio est, dixit Plaut. Asin. sc. 2. a. 3. Philenum estne hæc quæ intus exit? Atque Argyrippus unā. L. Os opprime: Is est, &c. (i. ea est.) ¶ Ea verba sunt hæc. Gell. cap. 12. lib. 15. ¶ Nonnunquam accipitur Is pro talis, vel ejusmodi. Cic. lib. 2. Epist. Is enim tu vir es, & eum me esse cupio, ut, &c. Idem Att. lib. 35. Itaque ego is in illum sum, quem tu me esse vis. ¶ Eaple, pro Ea ipsa. Plaut. Cist. Puerum, aut puellam alicunde ut reperiem sibi recens natum, eaple quod sibi supponeret. ¶ Isce, pro Is ipse. Cic. pro Rose. Amer. Nullum esse jus tam sanctum, atque integrum, quod non ejusce vis ac perfidia violaret.

IRRÜS, iερ®, urbs à Babylone itinere dierum octo distans, apud quam est Is fluvius, in Euphratem influens: è quo bitumen ædificandis muris Babylonis subministrabatur. Author Herod. lib. 1.

Isaca, sive (ut in quibusdam exemplaribus legitur) Isca, fluvios est in meridionali latere Britannæ insulae. Vulgò Ex. Ptol. lib. 2. cap. 3. Isæüs, iερώμ., cum æ, diphthongo. Nomen Rhetoris pariter & Philosophi, quem Philostratus in vitis Sophistarum, Assyrium fuisse tradit. Cujus hoc fuit inventum, cuijusvis rei argumentum in breve contrahere compendium.

ISÄGÖGÖ. { την ειναισάω. ειναιάζω. GALL. Introduction. ITAL. Intro-duzione. GERM. Ein einleytung / einführtung. HISP. Introducción. ANGL. An introduction. } Prima artis scientiæ alicujus rudimenta, ad majora altiora que viam munientia: à Græco verbo ειναιψ, quod significat instituo, & prima artis cuiusvis elementa tradit. Quidam ex nostris verbum ex verbo reddentes, Introductionem appellarent, quos nemo tamen imitabitur Latinæ elegantiae studiosus. Gell. lib. 16. cap. 8. Quum disciplinas dialecticas induci acque imbuvi vellemus, necesse fuit adixe atque cognoscere, quas vocant Dialectici ειναιψ.

ISÄGÖGÖCÖN, ειναιψωργόν. Liber prima artis alicujus præcepta tradens, & ad interiora altiora que viam certam muniens. Quidam ex nostris Introductorium vertunt, vocabulo inter doctos non non satis recepto, imò plane rejecto.

ISÄNDER, iερώμ. Filius fuit Bellerophontis & Achimenes, qui quum esset bellum inter Lycos & Solymos, contra Solymos pugnans occisus est.

ISANGELIA, nuncium conforme. Item judicium, & accusatio in proditores, & quorum crimina legibus non continentur. Rh.

ISANGELUS, Angelis par.

ISÄPIS: Vulgò Albs. Fluvius Flaminiz, propinquus Cæsennæ, ut Strab. lib. 5. scribit. Lucan. lib. 2.

Crussumque rapax, & junctus Isapis Isauro.
ISÄRÄ, Fluvius est Allobrogum, non procul à Ceneno monte in Rhodanum influens. Vulgò Liserre. Vide Plin. lib. 3. cap. 4.
ISATIS. { ειναιψ. GALL. Guede, pastel en Languedoc. ITAL. Guado. GERM. Weytraut. HISP. Pastel. ANGL. Mad. { Græcis vocatur herba quam Latinæ glastum appellant. Ejus duo sunt genera: Isatis sylvestris, folia haber lactucæ, sed majora, caules prætenues, multisidos, quadrangulus tubentes, in quorum cacuminibus folliculi multi dependent, quandam linguatum effigiem referentes, in quibus semen haber flore tenui & luteo: sativa folia haber plantagini similia, verù pinguiora, nigriora que, caule inque duorum cubitorum altitudinem excedentem. Hanc tristilibus molis premunt, ut herbaceam sanier excludant.

excludant: deinde abacto liquore digerunt in magnos globos, quos in tabulatis in cinerem putrefactare finunt. Tolosates *pastellum*, ab effigie pastillorum, in quos glomeratur, nominant.

Iſauria, *iouweā*. Regio est Asiae minoris, proxima Ciliciæ ad Taurum montem, quam Publius Servilius cognomento Isauricus subegit, & multas piratarum munitiones, quæ in ora maritima erant, vi cepit. Hæc Strab. lib. 12. qui se Servilium vidisse scribit. Fuisse autem traditur fortunæ adeo tenuis, ut publico funere sit elatus.

Isauri, populi Isauriam tenentes.

Iſaurus: Flaminia fluvius est, qui accepto Isapi, non procul à Cæsenna in mare Adriaticum influit. Lucan. lib. 2.

Cruſtum iūm que rapax & junctus Iſapi Iſauro.

Iſauræ, orum, *iouweā*, urbs Isauræ, quæ est Asia regio non procul à TAURO monte, inter Lycaoniam & Ciliciam sita. Hanc urbem postea Claudius, deducta eis colonia, à nomine suo Claudiopolin appellavit, ut author est Ammianus.

Iſbus, *iouweā*. Isauræ civitas. Gentile Iſbotes, *iouweā*. Steph.

|| Iſca, medulla nucis, quæ in ligno ipso continetur. Aetius.

Iſariotes, cognomen Iudæ proditoris Domini.

Iſchadēs, *iouweā*. Græco nomine fici aridi appellantur, teste Polluce: nam sūra proprie de recentibus dicuntur.

|| Iſchæmita, sanguinem attenuantia, suppimentia. Tiraq. ||

Iſcalis, Britannæ urbs, ut est author Ptol. lib. 2.

Iſchæs, adis, *iouweā*. Raphani agrestis genus, quod apion nonnulli, alii agriophanum appellant, author Plin. Gesnerus *de sue*, liter. C. & H. Sylvestris quoddam leguminis, aut viciae genus, non dissimile astragalorum: panem porcinum in multis Germanæ locis vocant, quod radiculas ejus dulces & rotundas, sues agitis effossis requirant.

Iſchæmōn, *iouweā*. Herba à Thracibus ptimum inventa, qua ferunt sanguinem sifisti, non aperta modò vena, verum etiam præcisa. Serpit è terra milio similis, foliis asperis & lanuginosis. Author Plin. lib. 2. cap. 8.

|| Iſchæmæ, vim habens sanguinis sistendi. ||

Iſchlæ, *iouweā*. Insula est maris Tyrheni, altera Enotridum, è regione Velia sicca. Author Plin. lib. 3. cap. 7.

Iſchläs, adis, *iouweā*. Herba quædam radice cyperi, quæ commanducata dentium dolorem sedat, alii leucocantham vacant, alii polygonaton, alii Sigillum Solomonis. Plin. lib. 20. cap. 16.

Iſchlæ, *iouweā*. Ossa duo sunt in posteriore hominis parte ossi sacro, in anteriore mutuò σύμφυσις coherentia. { ANGL. The hanche bones. } Latine coxendices appellantur. Utrunque horum grandi cavatum est acetabulo, in quo insertum femoris caput circumvolvitur.

Iſchiæs, *iouweā*. GALL. Une goutte sciatique. ITAL. & HISP. Sciatica. GER. Hüftrose. ANGL. A goutt in the hanche bones. { Arthriticis species est apud Eginetam, coxendices (quæ *iouweā* vocant Græci) præcipue infestans. Vulgo corrupto nomine Sciaticam vocant. Plin. lib. 27. cap. 1. Bibitur propter ischiada & stranguriam in vino.

Iſchiæus, sive ischiadicus. { *iouweā*. GALL. Qui est malada d' une goutte sciatique. ITAL. Chi patisce di sciatica. GER. Der hufstroe hat. HISP. El doliente de sciatica. ANGL. That is sick of this kind of gout. } Qui ischiade morbo laborat. Plin. lib. 23. cap. 1. Prodest stomacho, &c. vertiginis, torminibus, ischiadicis. Cato de re rust. c. 123. Vinum ad ischiacos sic facito, &c. Gell. cap. 13. lib. 4. Tibicinis modulos ischiaci mederi scribit: Iſchiaci, inquit, cum maximè doleant, tum si modulis levibus tibicen incinat, minui dolores.

|| Iſchnophonia, lingua hæitantia, exilitas vocis. Rh. ||

Iſchomichæ, es, *iouweā*. Uxor Pirithoi fuit, ex Atracia Thessalica regiuncula, alio nomine Hippodamia appellata, quam cum Centauri Pirithoo præterite conarentur, ingenti clade ab Hercule & Theseo profligati sunt. Propert. lib. 2. Eleg. 4. Iſchomache Lapithæ genus heroinæ. Dicta ischomache παρὰ τὸ ιουεῖον κέρκλον: hoc est, à cohæbenda pugna.

|| Iſchoricos. Saltatio in honorem Bacchi. Scal. ||

Iſchöpolis, *iouweā*. Urbs est Ponti Cappadocii, juxta Cesaruntem: teste Ptolem. lib. 5. cap. 6.

Iſchūlæ, *iouweā*, à Græcis dicitur urinæ suppressio: quæ octo modis fieri solet, inflammatione, duritia, sanguinis collectione, resolutio ne lapidis, procidentia, ulceratione, & lithiasi.

Iſelæ, iscolæ, scholæ. Salmas.

Iſelasia, *iouweā*, ingressus, ab *iouweā*, ineo, intro. Inde,

Iſelasticus, *iouweā*, quasi dicas introitorius.

Iſelasticum, præmium de publico latum victori in patriam redeunti à ludis. Turn. ||

Iſelistica certamina quæ fint apud Plin. in Epist. vide in Constantini Lexico editionis secundæ, in voce *iouweā*.

|| Iſemerinos, æquinoctialis circulus in sphæra. Pap. ||

Iſepus, *iouweā*, gens Scythica. Steph.

Iſeum, *iouweā*. Urbs Ägypti ab Iſide dicta, cuius incolæ Metaboli, id est, mutabiles; tales enim erant. Solis mercatoribus onera universim vendunt, ipsa ab artificibus singulatim ementes. Steph.

Iſiaci, *iouweā*, Iſidis sacerdotes erant in Ägypto, qui vestibus tantum lineis, quas illi λινοῦλεις appellabant, amictie bantur, à qua consuetudine emanavit scitum illud. Plutarchi dictum, Οὐπτὶς φιλοσόφης πομποφίλη, η τε βεβανθεῖσι τιμῆσι, ἡ τε ισιακὴ αἱ λινοῦλεις: hoc est, neque Philosophos facit barba promissior, vestisque attrita, nec item Iſiacos linei amictus. Habet autem hoc non invenustam proverbii speciem, Iſiacum non facit linostolia: quod trito vulgi proverbio dicimus, Monachum non perfici cocollo.

|| Iſicium: vide Inſicum. ||

Iſinda, vel Iſindas, *iouweā*. Urbs Ioniæ est: & Iſinda, vel Iſindia regiuncula. Steph.

Iſiphylus, *iouweā*. Pater fuit Protesilai, cuius meminit Ovid. in epist. Laodamia ad Protesilaum.

Vix ſocer Iſiphylus, vix me grandavus Aceſtus,

Vix mater gelida mœſta refecit aqua.

|| Iſis, emplastrum conferens in atrabile. Onom. Med. ||

Iſis, Iſis, & Iſidis, Iſiu in accusatiyo. *iouweā*. Iuachæ filia, Io prius dicta,

quæ quum à Jove adamaretur, metu intervenientis Junonis in Juvencam fuit transmutata: appositóque à Junone Argæ centoculo custode, arctissimè fuit observata. Tandem implorato Jovis auxilio, quum ad Nilum pervenisset, præsternam formam recepit, & ab Ägyptiis mutato nomine Iſis dicta est: à quibus etiam numinis loco est habita. Lucan. lib. 6.

Nos in templo tuam Romana recepimus Iſim.

¶ Hoc etiam nomine dicta est insula in sinu Arabico. Sribit Suidas, Iſim Jovem ex Agro Græciae urbe rapuisse: & quum Junonem timeret, mutasse nunc in bovem candidam, nunc in violaceam: cùmque ea oberrantem in Ägyptum venisse.

Iſiacus, a. um, denominativum ab Iſide. Juven. Sat. 3.

Aur apud Iſiac potiñ sacraria lene.

¶ Iſiteria, festum Athenis, cùm magistratus inibantur, & erat anni principium Kal. Jan. Item oratio auspicalis. Suid.

Iſlandia, *iouweā*, insula matis septentrionalis, ad Regem Daniæ spectas.

Iſmaëla, *iouweā*. Arabia parva regio: iacolx Iſmaëlitæ. Steph.

Iſmarūs, gener. mascul. *iouweā*, in plurali neutrius: Mons Thraciæ asper & in cultus ex una parte, ex alia fertilis vinctis & olivetis, quem Orpheus incoluit. Virg. 6. Eclog.

Nec tantum Rhodope miratur, & Iſmarus Orpheus.

Et rursus 2. Georg.

— juvat Iſmara Baccho.

Conferere, atque olea magnum uenire Takurnum.

¶ Est item Iſmarus, *iouweā*. Stephano: sive ut apud Plinium legitur Iſmaron, Cyconum urbs in Thracia, à monte, ad quem sita erat, non men habens. Unde Iſmarius, a. um, id est, Thracius.

Iſmēnē, *iouweā*, Edipi filia, ut author est Stat. 2. Theb. Cyrthei cuiusdan juvenis sponsa, qui ante nuptias à Tydeo occisus est.

Iſmenias, *iouweā*. Nomen Thebani viri optimi tibicinis. Apuleius: Nescio, inquit, ut Iſmenias tibiis canere: ut Apelles pingere: ut Lyrippus fingere. De hoc Plutarch. in Pericle dicit, Quum audisset Antisthenes Iſmeniam optimum esse tibicinem, respondit: Malus igitur vir est: nam si probus esset, tibicen non esset.

Iſmenus, *iouweā*. Fluvius Bœotiae, non procul ab Aulide in Euripus Euboicum illabens. Dictus autem putatur Iſmenus ab Iſmeno Pelagi filio. Stadius lib. 1. Theb.

Horruit ingenti venientem Iſmenon acervo.

Iſmenus, a. um: Thebanus. Iſmenides, mulieres Thebanæ.

¶ Iſoces, pisces, ex quo primùm isicia facta. Iſid.

Iſocinnämon, *iouweā*. Frutex est præstantissimi odoris, in iisdem ferè locis nascens, in quibus & cinnamum nascitur & casia. Dicitum isocinnamum, quod cinnami præstantiam adæquare videatur. Alio nomine daphnoidem appellant. Vide Plin. lib. 12. cap. 20.

Iſocölön, *iouweā*, à Rheroribus vocatur schema, quod Latinorum nonnulli Compar appellaverunt: quum scilicet periodus duabus, aut pluribus sententiis brevibus, & inter se paribus exigatur.

Iſocrätes, *iouweā*. Nomen maximi rhetoris Græci, cuius domus cum Græciæ quasi ludus quidam patuit, atque officina dicendi. Hic fuit auditor Platonis, suavissimus Orator, & in diverso dicendi genere nitidus, & compitus. Omnes dicendi veneres sectatus est, inventione facilis, honesti studiosus, in compositione diligens. Hic nonage simo quarto anno ætatis eum librum composuit, qui Panethenaeus inscribitur. Centum & sex annos vixit.

Iſödōmum, *iouweā*. Vocabant genus structæ in ædificiis, in quo corria omnia æqualis sunt crassitudinis. Nam ubi crassitudo est in æqualis, pseudisodomon appellant. Plin. lib. 36. cap. 23. Græci è lapide duro ac silice æquo construunt veluti lateritos parietes: quum ita fecerint, isodomon vocant genus structæ. At quum inæquali crassitudine structa sunt, Pseudisodomon.

¶ Iſodus, isodus, introitus in Sancta Sanctorum. Anon. L. g. b. ||

Iſönomiā, *iouweā*. Cum accentu in penultima, Latinè juris æqualitas dicitur. Cicer. 1. de natura deorum, Summa vero vis infinitatis, magna ac diligenter contemplatione dignissima est: in qua intelligi necesse est eam esse naturam, ut omnia omnibus, paria paribus respondent: hanc iouweā appellat Epicurus, id est, æquabilem tritionem.

Iſöpyron, *iouweā*. Herba quam aliqui vocant phaseolum, quoniam ejus folium, quod est aniso simile, in pampinos torquetur. Capitula sunt in summo caule tenuia, plena seminis melanthii. Plin. lib. 27. cap. 11.

Iſöpleürön, *iouweā*. Figura cujus latera omnia sunt æqualia. Nam iouweā Græcis æquale sonat, & των εργών latus.

¶ Iſopolitia, *iouweā*, communis recip. gerendæ cura. Vide Dionys. lib. 8.

Iſosceles, *iouweā*, Χῆνε, figura æquis cruribus: ab iouweā, & οὐδεὶς, crus. ||

Iſostates, *iouweā*. Äequalitatis recognitor. Cod. de pond. & aur. ill. quoties de æqualitate solidorum orta fuerit contentio, placet quem sermo Græcus vocat Iſostaten, pro sua fide & industria, ut neque fallat, neque fallatur, contentionem dirimere.

¶ Iſox, pisces genus. Casaub. ||

Iſpalis, *iouweā*. Ptolemæo, vulgo Siviglia. Urbs clarissima Hispania Bæticæ, non procul à freto Gaditan: à qua unus ex quatuor juridicis Bæticæ conventibus qui jus dicunt, Hispalensis à Plinio appellatur. Hodie ab Hispanis Sebilla dicitur. Vide Hispalis.

Iſpollum, *iouweā*, vulgo Spello. Vilumbrotum civitas, non procul à Camertiibus: cuius meminit Ptolem. cap. 3. lib. 1. hodie Iſpellum.

Iſpōris, *iouweā*. Olim vicus fuit ad Syrtim magnam, teste Ptolem. lib. 4. hodie civitas esse creditur ea quæ Naim appellatur.

Iſræl. { יִשְׂרָאֵל, iſræl. } Interpretatur vir videns Deum, sive prævalens Deo, quod nomen impositum fuit Iacob Patriarchæ, à quo Iſrælitas, *iouweā*, qui de Iſrælis stirpe sunt, qui prius Hebrei dicebantur. Sed postquam in duo regna populus Hebreorum divisus est, tunc duas tribus quæ de stirpe Juda reges habebant, Judæorum nomen sortitæ sunt, reliquæ decem tribus Iſrælis nomen tenerunt ab Iſræle filio Iſiaci. Regio majoris Asiae, Samariæ contermina, dicta est Iſræl. Dicuntur & Iſrælitides, *iouweā*, à nominativo

minative singularis Israëlis, tis, & tidis. Hieronymus in lib. Num. Aræpto pugione ingressus est post virum Israëlitidem. Sic Madian, itis, & itidis: Moab, itis, & itidis.

Issa, *iota*. Urbs Lesbi. Imera etiam dicta, deinde Pelasgia, & Issa, ab Issa Macaris filia. Dicitur etiam in foemino iœd's: vox corrupta videtur de Lesbo. Steph.

Issorium, *iota*. urbs Laconiae, vide Diana Ifforia. *iota*. Steph. **Iffa**, *iota*. vulgo *Lissa*, insula in mari Adriatico, adjacens Dalmatiae, ut tradit Ptolem. lib. 2. cap. ult. in qua fuit non ignobilis civitas ejusdem nominis. ¶ Est item Issa catellæ nomen, apud Martialem epigram. 138. al. 137. lib. 1.

Iffa est passare nequior Catulli.

Isto, pro ivero. Fest. ¶

Issus, *iota*. Oppidum Ciliciæ, non procul ab Amano monte, quo loco Alexander Darium vicit: unde etiam pro *Isto* Nicopolin appellavit. Ab hujus oppidi nomine propinquus sinus, Issibus appellatur à Ptol. tab. 4. Asia.

Iste, istud, genitivo istius. { *τις οὗτος* zeb. & r. GALL. Cetuy-ey, celuy qui est aupræs de toy. ITAL. Coresto. GERM. Der. HISP. Eso. ANGL. This. } Propriè dicitur de eo qui apud te est, aut de quo loqueris. Terent. in Eunuch. Mirum ni tu credas quod iste dicat. Cicer. Calio lib. 1. Putarene unquam accidere posse, ut mihi verba decessent, neque solùm ista vestra oratoria, sed haec etiam levia nostratia? Plaut. Men. sc. 2. a. 5. Etipe oculum isti, ab humero qui te tenet. Ibid. sc. 5. a. 5. Non tu scis quantum isti morbo facias mali? Idem Pseud. sc. 5. a. 1. Istis tu manibus hodie mihi argentum dabis. Idem Moſ. sc. 1. a. 1. Tu tibi istos habeas turtures, pisces, aves. Senec. cap. 16. de consol. ad Helv. Propter istas (malas foeminas) quæ litteris ad luxuriam utuntur.

Istace, pro ista. Cato cap. 132. Macte istace dape pollucenda esto. ¶ **Istaccine**. Plaut. Pseud. sc. 2. a. 3. Istaccine cauſa tibi numum dabo? ¶ **Istuccine**? Item Iſtic, iſthæc, iſtoc, &c. Vide infra.

Iſto, adverbium ad locum, idem significans quod istuc. { *αὐτῷ* m. c. r. GALL. Là où tu es. ITAL. Costi. GERM. Dahin / daselbst hin. HISP. De ay donde tu estas. ANGL. To this place. } Plin. Epist. 59. Destino enim, si tamen officii ratio permiserit, excurrere iſto.

Iſtic, iſtæc, iſtoc, pro **Iſte** hic. Ter. in Heauton. Quid iſtuc quælo? qui iſtic mos est Clitiphō? itane fieri oportet? Plaut. Moſ. sc. 3. a. 1. Non oportet iſtanc ætatem pigmentum attingere. Idem Pseud. sc. 5. a. 1. Iſtæc insipientia est, iram in promptu gerere. Idem Men. sc. 1. a. 5. Aperiam iſthæc tua flagitia. Idem Pseud. sc. 3. a. 1. Cum iſtoc genere natus numum non habes. Idem Capt. sc. 2. a. 1. Nunquam iſtoc vinces me (illa re.) Idem Men. sc. 5. a. 5. Insanis. Egone? Tu iſtic, qui Ibid. sc. 2. a. 4. Quis homo est? Tu iſtic, inquam. Ibid. sc. 2. a. 1. Quis iſtic ornatus tuus? Idem Capt. sc. 3. a. 1. Iſtic Juppiter, pro iſte. Ibid. sc. 3. a. 5. Isne iſtic fuit. Idem Men. sc. 1. a. 1. Ira iſtæc nimis lenta vincula sunt escaria, &c. Ibid. sc. 2. a. 4. Omnes iſtæc in te resident contumeliae. ¶ Idem Milit. sc. 3. a. 2. Væ capitū tuo. P. Tibi iſtuc (vae) promitto fore. Idem Afin. sc. 1. a. 1. Iſtuc loci (bis.) Idem Cure. sc. 1. a. 1. Quid iſtuc est verbis? Idem Milit. sc. 5. a. 2. Quid iſtuc est Philocomasium? (objurgantis.) Idem Men. sc. 2. a. 1. Iſtuc aliis fieri solet. Idem Milit. sc. 1. a. 1. Iſtuc quidem nihil est. Idem Men. sc. 2. a. 5. Die mihi iſtuc, quod dissipatis, ut sciām, &c.

Iſtuccine, pro iſtudne. Terent. in Eunuch. Iſtuccine interminata sum hinc abiens tibi? Plaut. Pseud. sc. 1. a. 1. Iſtoccine pacto me adiuras, &c. **Iſtūsmödi**. { *τις οὗτος τούτος* GALL. De cette maniere, tel, de cette sorte. ITAL. Cottale, di questa sorte. GERM. Dergleichen / solches. HISP. Cosa de essa manera. ANGL. Such, of this sort. } Plaut. in Moſtell. Nihil morot mihi clientis iſtiusmodi. Idem Epid. Malim iſtiusmodi mihi amicos furno mersos, quæm foro.

Iſtic, adverb. est loci, quietem vel modum significans eo in loco in quo tu es. { *αὐτῷ* GALL. Là où tu es. ITAL. Costi, in cosesto luogo. GERM. Daselbst. HISP. Ay donde tu estas. ANGL. In that place. } Ter. in Eunuch. Omirte, jam iſtic adero. Idem Adelph. Tibi vero quid iſtic rei? Cic. Valer. lib. 1. Et tibi malis esse ubi aliquo numero sis, quæm iſtic, ubi solus sapere videare.

tum forsitan iſtic

Iucundum nostri nescia tempus agis.

Pro illic, i. Romæ. Ovid. Eleg. 3. lib. 3. Trist. & Eleg. 10. & 12. ibid. **Iſtinc**, adverbium de loco. { *αὐτῷ* GALL. De là où tu es. ITAL. Di costà. GERM. Da dannen. HISP. Ay donde tu estas. ANGL. Out of that place. } Cic. ad Attic. lib. 7. De malis nostris tu prius audi, quæm ego, iſtinc enim emanant. Plaut. Pseud. sc. 7. a. 4. Memento mihi diuidum iſtinc de præda dare.

¶ **Iſto**, adverb. iſtic. Plin. epist. lib. 3. Severo: Destino enim, si tamen officii ratio permiserit, excurrere iſto. ¶

Iſtoc, adverbium: Ab isto loco. { GALL. De là où tu es. ITAL. Di dove tu sei. GERM. Desse / desshin. HISP. Ay donde tu estas. ANGL. Frome that place. } Ter. in Adelph. Accede iſtuc Parmeno, nimium iſtòc abiisti.

Iſtac, adverbium per locum. { *διὰ τὸν τόπον* GALL. Par là où tu es. ITAL. Per costà. GERM. Daselbst durchhin. HISP. Por ay donde tu estas. ANGL. By that place. } Ter. in Heaut. Abi deambulatum. gl. Deambulatum, quod s. Vah, quasi desit locus. Abi sanè iſtac, iſtorsum, quod vis.

Iſtorsum, adverbium: Versus eum locum ubi tu es. { *πρὸς τὸν τόπον* GALL. Vers là où tu es. ITAL. In costà. GERM. Gegen dem orth. HISP. Hazia alla donde tu estas. ANGL. To wardes yet place. } Ter. in Phorm. Concede hinc à foribus paululum iſtorsum fodes, Sophrona.

Iſter, sive Iſtri, iſtri, *iota*. Vulgo Dunoë. { GALL. Danube. GERM. Die Donau. } Fluvius est Europæ longè maximus, qui ortus in jugis Arnobæ montis Germaniæ, ex adverso Rauraci Galliæ oppidi, multis int̄ta Alpes millibus, ac per innumeræ lapsus gentes, sexaginta aut̄s annibus, in Pontum sex ostiis evolvitur. Alio nomine Danubius dicitur, præsertim à fonte usque ad cataractas quæ sunt in montibus Daciae, non procul à Tauruto oppido. Nam inde deinceps Iſtri nomen assunxit. Ovid. i. de Pont.

Stat vetus urbs ripa vicina binominis Iſtri.
Idem Eleg. ult. lib. 4. Trist.

Tu nos abducis ab Iſtro.

Idem Eleg. 1. lib. 5.

Scythicis in finibus Iſtri.

¶ Nilus, Iſtrus (qui alio nomine Danubius appellatur) & Rhodanus, flumina sunt maxima. Vide Gell. cap. 7. lib. 10. Iſthmia, *iota*, inter quatuor sacra certamina numerantur, quæ quinto quoque anno in Græcia celebrari solebant, in honorem Neptuni instituta à Theseo, ut Plutarcho videtur: aut certè in honorem Palaemonis, ut ex Archia Poëtæ Græco Epigrammate colligitur, quod etiam hodie circumfertur. Hujus certaminis victores pīn coronaabantur. De institutione horum ludorum sic scribit Plutarchus invit. Thesei: Theseus primus Neptuno certamen instituit, gloriaque est solitus, ob Herculem Jovi, ob se verò Iſthmia Neptuno celebrari. Quod enim ibidem in Melicertæ honorem institutum est, noctu agebatur, initiandi magis, quæ spectaculi speciem præferens. Haec tamen ille. Dicta autem sunt Iſthmia, à Peloponnesi iſthmo, in cujus fauibus celebabantur, non procul à Neptuni templo, quod illuc erat in primis celebre.

Iſthmüs, i. *iota*. Est angustia illa media inter peninsula, & continentem, & veluti quadam cervix, quæ à continente, velut à corpore gracilescens, peninsulam cum continente, tanquam caput cum colliquo corpore connectit. Iſthmo opponitur Porthmus, i. fretum angustum inter duas continentes, quale est fretum Gaditanum, exiguo intervallo Europam ab Africa dirimens. Iſthmus omnium celebrissimus est ille, quem & Corinthiacum & Achæicum vocamus, quinque tantum millium spatio Ægæum mare ab Ionio submovens, angustisque tramite Helladi Peloponnesum annexens. In hujus Iſthmi fauibus Corinthus olim sita fuit, totius Peloponnesi urbs clarissima. ¶ Iſthmum perfodere dicebantur, qui magno quidem oneratu, sed irrito molirentur aliquid. Ductum ab hoc Iſthmo Corinthiaco, qui efficiebat ut naves longo & ancipiti ambitu juxta peninsula circumagerentur. Unde complures illum adorti sunt, quæ erat angustissimus, perfodere, nempe Demetrius Rex, Dictator Caesar, C. princeps, Domitius Nero, infausto, ut omnium patuit exito, incepto. Author Plin. lib. 4. cap. 4. Et Sueton. in Ner. cap. 19. la Achaia, inquit, Iſthmum perfodere aggressus, &c. Idemque reis de Caligula in ipsius vita, cap. 21.

Iſtæc, iſtæa, Ionicæ, pro Estiæs, iſtæa. Homerus πλανσάφυσα, id est, vieni feracem cognominat. Urbs Eubœa est, quæ nunc Oropus, Genitile Estiæs; nam Iſtiotes ab oppido Thessalæ descendit.

Iſtōne, iſtæn. mons Corcyrae proximus; unde Iſtonæus. Steph.

Iſtonium, Italiz oppidum, Ptolemao.

¶ Iſtre, recte. Gloss. Isid. ¶

Iſtæl, iſpæa. Italiz regio, post flexum Adriatici sinus, Illyrio contemna, quæ in latitudine sexaginta passuum millia, in circuitu centum viginti quinque millia complectitur à Phormione, nunc Tisanofvio ad Banoticum sinum, in quo Asia annis decurrent, Istriamque Illyrio dirimit. Iſtrorum gentem, fama est originem à Colchis doxisse, missis ab Æeta rege ad Argonautas persequendos: qui ut à Ponto intraverunt Iſtrum, nec raptore inveniērunt, sive metu regi, sive radio longæ navigationis juxta Aquileiam considerunt, Iſtrumque ex annis nomine, quo à mari concesserant, sunt appellati. In ea est Justinopolis, urbs quam Justinus Imperator extruxit.

Iſtri, otum, iſpæa. Iſtræ populi, à Colchis (ut putatur) oriundi. Lucas. lib. 14.

Detegit orta dies stantes in puppibus Iſtrōs.

Iſtriana, iſpæa, civitas ad mare Peſicum, gentile Iſtrianites, vel Iſtrianus. Steph.

Iſtōpöl's, iſpōpöl's. Thraciæ urbs non procul ab ostiis Iſtri, Milesiorum colonia. Author Plin. lib. 4. cap. 11.

Iſtrus, iſpæa, urbs Cretæ, quam Artemidorus Iſtronam, iſpæa vocat, Altera in Ponto. Hinc Iſtrius, Iſtrianus, Iſtrieneus. Tertia, insula cum oppido ejusdem nominis juxta Triopium Cnidæ. Quarta, urbs Iapigia. Stephan.

¶ Iſtūne, quasi iſtuccine, an iſtud? aut iſtōne. ¶

Iſtula, fluvis ad finem Germaniaæ Ottum versus: vide Viſula.

Iſtus, iſtæ, insula Africæ, ab Afri Udenoën dicta, Phœnicibus Cellarharsath, quod interpretatur ab iſtonis; navi enim similis est: gentile Iſtius. Steph. iſtæ, pro malo navis aspiratur: videndum an etiam huic proprio adjicienda sit aspiratio.

¶ Iſula, Iſola, V.E. Calabriae, sub A. Rhegino, tertio lapide à mari distat. Iſus, & Antiphus, Priami fuere filii: verū Antiphus ex Hecuba susceptus est, cùm naturalis esset Iſus, ut author est Hom. in Iliade. Iſura, Insula est sinus Arabici, apud Plin. lib. 6. cap. 18.

I T

itā, ab ītā, adverb. Similitudinis, idem valens, quod Sic. { *ἴτι* ehen, *ἴτι* chob. & *ἴτι* tr. GALL. Ainsi, tellement, voire, öny. ITAL. Si, così, à questo modo, in tal maniera. GERM. Ja also. HISP. Si, tambien. ANGL. Yea. } Cic. in Verr. Est ita, ut dicitur, Judices. Plaut. Mil. sc. 2. a. 2. Is mihi abiens ita respondit. Idem Cure. sc. 1. a. 5. Audivi poëtam scripsisse duas mulieres esse peiores una. Ita res est. Ovid. Eleg. 8. lib. 4. Trist. ¶ Similitudinis. Plaut. Cure. sc. 3. a. 5. Ita te nervo torquebo, itidem uti catapultæ solent. Idem Aulul. sc. 5. a. 3. Ita me Dii amabunt, ut. &c. ¶ Liv. lib. 3. 4. Embeant ita, ut (i. ea lege & conditione.) ¶ Jurisjurandi formula apud Senec. Ita te legam, ita te fruar. Et Quintilian. Ita mihi contingat hærede filio mori. Senec. de consol. ad Polyb. cap. 1. Ita est, nihil perpetuum est. Catull. de Com. Beren.

Non, ita me divi, vera gemunt, juverint.

Plaut. Cure. sc. 4. a. 4. Ita me machera & clypeus benè juvent. Idem ibid. sc. 3. a. 2. Ita me Venus amet. Idem Aul. sc. 2. a. 3. Ita me benè amet laverna. Idem Pseud. sc. 1. a. 4. Ita me Dii ament: ita non facient. ¶ Ita mihi velim deos propitious. Genus jurisjurandi (inquit Asconius in divinat.) id est, quod dicimus, Tantum mihi divinitas favet, quantum verum est illud quod dico tibi. ¶ Admirantis. Idem Mil. sc. 1. a. 1. Itane siebat tandem? Et itane vero! ¶ Pro Enim. ibid. sc. 4. a. 2. Timo quid rerum gesserim? ita dorsus totus prurit. Idem

Men.

Men. sc. 4. a. 2. Neque quod volui agere licitum est: ita me detinuit.
Ibid. sc. 1. a. 1. Ita isthac nimis lenta vincula sunt escaria. *Ibid. sc. 1. a. 1.* Ita mihi necesse est eloqui quicquid ago, &c. ¶ Cum negatione idem ferè valet quod valde. *Cic. lib. 3. epist.* Cassius non ita multùm furore utitur. Idem de fin. Accessione utuntur non ita probabili. Idem de clar. Orat. Ille non ita pridem abiit. *Ter. in Andr.* Non ita dissimili sunt oratione ac stylo. Aliquando tamen magis negat. *Plaut. Pseud. sc. 2. a. 2.* Non ita est. Et Ovid. *Eleg. 8. lib. 4. Trist.* Non Diis vatum est. ¶ Imprecantis. *Sueton. in Aug. cap. 69.* Ita vacas, ut, &c. ¶ Narrans. *Ovid. 13. Metam.*

Atque ita captivo vīctor votisque potius

Ingredior curru, &c.

¶ Ita, pro itaque. *Plaut. Pseud. sc. 2. a. 1.* Ita validè faciam ut vestra latera varia sint. *Ibid. sc. 3. a. 1.* Ita miser & amore pereo, & inopia. Et *Cic. 5. Verr. & lib. 1. de divinit.* & *Senec. sic usi sunt.* ¶ Quandoque optantis. *Pacuvius.* Ita te dii ament, ita tibi pro voto secundent oīnia. ¶ Quandoque illativa conjunctio est, pro igitur. *Cic.* Ita nobilissima civitas Græcia & oīlm potentissima, sepulchrum ci- vis sui ignorasset, nisi ab homine Arpinate didicisset. ¶ Quando cōponitur cum Que, conjunctio est, quæ rem concludit, & conficit, & habet accentum in prima syllaba, idēmque significat quod Ergo, vel igitur: oū, oū, n̄. Si autem duæ partes sunt, habet accentum in penultima, & dicimus itaque, n̄ ḡtus. *Ter. in Andr.* Imò ita volo, itaque postulo, ut fiat. *Plaut. in Amph.* Verūm ita animatus fui, itaque sum nunc, ut ea te patera donem. ¶ Ita sanè, concedentis particula cum affirmatione, vā, nāvā.

ITALIA, ιταλία. Europæ regio, prius Hesperia dicta, ab Hespero Atlantis fratre, qui à fratre ex Africa pulsus, & Hispaniæ & Italiae dedit nomen. Sive (ut Macrobius inquit) ab Hespero stella, quod Occasui subjecta sit. Dicta etiam fuit Ονοττία, vel à bonitate vini quod in Italia nascitur (nam Græci οἶνος, vinum dicunt,) vel ab Ονοτρίῳ Sabiorum rege. Postea Italia, ab Italo Siculorum rege, qui agriculturam Italos docuit, & leges condidit, eāmque partem in qua postea Turnus regnavit, à suo nomine Italiam appellavit. *Virg. lib. 2. Aeneid.*

Et locus, Hesperiam Graii cognomine dicunt:

Terra antiqua, potens armis, atque ubere gleba.

Οenotri coluere viri, nunc fama, minores

Italiā dixisse, ducis de nomine, gentem.

Timæus & Varro, à bobus vocatam dixerunt, quoniam Tauri Græca verteri lingua, Itali vocati sunt, à quorum multitudine & pulchritudine Italianam dixerunt. Vide de hac re *Gell. cap. 1. lib. 11.* Latium autem & Ausonia, non totius Italiae, sed partium quarundam sunt nomina. Latium enim est ea pars Italiae, quæ citeriori Tyberis ripæ adiacet, ut hodie est Roma. Ausonia verò dicta fuit Italiae regio maritima, inter eam agri Brutii partem, quæ Siciliæ objicitur, & Salentinos intercepta: unde eriam vicinum mare Ausonium appellatum fuit. ¶ Est autem omnis Italia in formam crucis inter Adriaticum & Tuscum mare, à jugis Alpium dorsisque Apennini potret, se paulatim attollens usque ad fretum Siculum. In ultimo sui seinditur in duo cornua, quorum alterum Ionium spectat mare, alterum Siculum, in extremitate Rheyum oppidum habens. Ejusdem longitudo, quæ ab Augusta prætoria, quæ in Alpino limite sita est, per Romanam Capuamque porrigitur, usque ad oppidum Rheyum, Solino teste, decies centena & viginti millia passuum continet: latitudo verò quadringenta decem, ubi major latitudo: ubi angustior, centum triginta sex, habetque umbilicum in agro Reatino. Olim tamen ex latere maris superi Rubiconem fluvium profundiibus habuit. Dividitur autem in sexdecim regiones, scilicet Liguriā, Hetruriā, Latium, Campaniam: Lucaniā, Calabriā, Apuliā, Samnum sive Aprutiū, Picenum, Flaminianā, & Aemiliā, seu Romandiā: Umbriā, nunc ducatum Spoletanum: Galliam Cisalpinam: Venetiam, nunc Marcham Tatyanam: Lapinam & Carniam: nunc Forum Julium, & Istriam. ¶ Italia sic describitur à Siculo Flacco in libro de conditionib[us] agrorum: Ab Alpibus in mare porrigitur: à tribus lateribus exteris gentes intuerunt; à Sicilia usque ad Galliam omne litus Africum ei est contrarium: rursus à Leucopetra, pars quæ ad mare attingit, Macedoniā & aliquam Epiri partem spectat: Adriaticum verò litus Illyricum contra se habet.

Itālūs, a, um, adjecit. ιταλός. Quod ex Italia est: ut, Gens Itala. *Virg. 6. Aeneid.*

— qui maneant Italā de gente nepotes.

Idem 3. Aeneid.

Et sape Hesperiam, sape Itala regna vocare.

Horat. 2. Carm. Ode 7.

Dii patriis, Italique cælo.

Itālcūs, a, um, ιταλός: ut, Oræ Italice. *Ovid. 15. Metam.*

Grāia quis Italici author posuissest in oris

Mænia.

Salust. *Iugurth.* Italicis quorum virtute incenia defensabantur.

Itālicum, ιταλικός. Philosophiæ genus quoddam nuncupatum ab ea parte Italiae, quæ quondam magna Græcia dicta est, quod (ut docet August. lib. 8. de civitate Dei.) autorem habuit Pythagoram Samium: à quo etiam ferunt ipsum Philosophiæ nomen exortum.

Itālicā, ιταλική. Urbs Pelignorum, quæ alio nomine Corfinium dicitur, ut ait Strab. lib. 5. Alia Hispaniæ Bæticæ, in conventu Hispalensi, teste Plin. lib. 3. cap. 1. patria Silii Italicis, à qua & Adrianus Imperator ortum habuit.

Itālicenses, ιταλικοί, dicti sunt populi ab Italica Hispaniæ Bæticæ urbe. Italicus ager, ιταλικός καθεστος, in Sicilia. Stephan. ¶ Italicenses, Gellio teste cap. 13. lib. 16. etiam sunt cives Rom. ex municipio, ex quo ortus D. Adrianus.

¶ Italiota, peregrinus in Italia morans, aut in magna Græcia. ¶

Itanus, ιτανός, urbs in Creta, ab Itano Phœnicio, vel ab uno Curetum.

¶ Erit & promontorium.

Itæa, ιταία. Vicus in tribu Acamantide: tribulis Itæus. Steph.

Item, adverb. Significat Similiter, quasi iterum idem. { ην aph, τὰ

Calepini Pars 1.

gham, τὴν ὁδὸν μέγιστον, οὐσιώτατον. **GALL.** Aussi, semblablement, pa- reillement, de mesme, de plus. **ITAL.** Similmente. **GERM.** Desgleichen. **HISP.** Eso mesmo, semejantemente. **ANGL.** Also, lykwise. } Authors Donatus & Vallalib. 2. c. 5. **Plaut. Prolog.** Asin. Ut vos item pariter nunc Mars adjuvet. Item *Men. sc. ult. a. 5.* Huic item Menachmo nomen est. Idem *Amph.* Forma, atate item qua ego sum. Idem *Pseud. sc. 2. a. 1.* Item ut nos jurejurando malo reos querunt (i. similiter.) Et in *Aul. Prolog.* Item à me contra factum est. Nam item obiit diem (i. similiter.) Lambinus. Vel Postquam, sive Ubi, ut paulò ante: Ubi is obiit mortem, qui, &c. Passerat. Et *Cure. sc. 2. a. 2.* Item facturos alios Deos scilicet (i. similiter.) *Ibid. sc. 2. a. 4.* Item genus lenonum in- ter homines meo quidem animo, uti muscæque, pulicæque, &c.

Iter, iteris, secundum Prise. & itineris, ab antiquo nominativo *Itiner,* quo veteres usi sunt. { תְּרֵד derech, תְּרֵא brach, תִּלְחָה halich, תִּלְחָה halichâh, תִּלְחָה malach. πορεία, οδός πορεία. **GALL.** Chemin. **ITAL.** Ca- mino, viaggio. **GERM.** Ein reys oder wäg fart. **HISP.** Camino. **ANGL.** That way, a tourney. } **Plaut. in Mercator.** Ergo itinet meum exequi me sines: Vattro, Expectant itiner longo sermone levare. Genitivus etiam iteris, quanvis hodie non sit in usu, legitur tamen ablativus iter, apud *Luct. lib. 5.*

Concessus iter, ἐπι labefactos aère multo.

Dictum iter, ab eundo, cujus supinum est itum: sive ab ito frequen- tativo, authore Varrone *lib. de L. L. 4.* Est autem iter idem ferè quod via, vel profectio ipsa, vel etiam navigatio, ut apud Terent. Ain' tu tibi incommodum evenisse hoc iter? Non hercle Parmeno verbis dici potest, quantum re ipsa navigare incommodum est. *Ovid. 6. Fast.*

Audit, ἐπι ad vocem concitus urget iter.

Idem *Eleg. 6. lib. 3. Trist.*

Sed mea me in pœnam nimirum facta trahebant,

Omne bone claudunt utilitatis iter.

Idem *Eleg. 6. lib. 4. Trist.* Sól suum iter peragit. *Sen. cap. 11. de trans- quill.* Iter liberum ad te iis malis. *Nocturnum iter.* *Suet. in Tib. cap. 6.* Itinere avio alicui occurrere. Iter pedibus emetiri. *Gell. 2. 26. lib. 10.* *Senec. cap. 20. de consol. ad Marc.* Iter mortis ingredimur nascentes. *Ibidem cap. 22.* Iter mortis ingressus sum, & jam medium tenco. ¶ Iter facete, οδηποτέρ, est ire: quod & iter tenere, τὸ οδηπότερον dico- mus. *Virg. 1. Aeneid.*

Quōve tenetis iter?

¶ Iter facere, etiam pto viam facere atque aperire. *Cels. lib. 7. cap. 26.* Quia calculus iter, cùm vi promittur, facit, si non accipit. ¶ Iter in- tendere aliquò. *Gell. cap. 7. lib. 3.* ¶ Iter gradete, vetus loquutio. ¶ Habere iter, idem quod iturum esse: ut, Iter habeo ad Cæsarem. *Plaut. Afin. sc. 3. a. 2.* Huc habeas iter. *Cæs. lib. 1. de bell. civil.* Pompeius ex urbe proiectus, iter ad legiones habebat. *Plaut. Milit. sc. 6. a. 2.* Hic ad me habet rectam viam. *Sueton. in August. cap. 82.* Itinera lenta facere ac minuta. At viam facere, οδηποτέρον, non est iter facere, sed aperire & munire viam. ¶ Ad iter proficisci. *Cæs. 1. de bell. civ.* ¶ Iter insistere, vide *Insisto.* Iter vadere. *Ovid. Eleg. 3. lib. 4. Trist.*

Ardua per præcepit gloria vadit iter.

¶ Iter, pro incēpto, & instituto. *Cic. ad Qu. fratr. lib. 3.* Quare ne- que ego impediti Ciceronis iter atque illam disciplinam volo: & ipse puer magis illo declamatorio genere duci & delectari videtur, in quo quoniam ipsi quoque fuimus, patiamur illum ire nostris iti- neribus, id est, nostro hoc genere dicendi. ¶ Iter urinæ, apud Cel- sum lib. 7. cap. 26. & alibi særissimè, id est, meatus urinarius, qui in cole est: quod de foeminiis etiam dicitur οὐρῆπα. Idem lib. 4. cap. 1. Tum in masculis iter urinæ spatioius (id est, longius;) & compres- sius (id est, angustius) à cervice hujus descendit ad colem. In foeminiis brevius, & pleniū (id est, latius: alii legunt planius, quia alibi rectius esse dixit,) super vulvæ cervicem se ostendit. *Ibid. fistula* vocat. Vide *Fistula.*

Iterum, ab Iter, quod repetebat pastores. *Vetusissimi οὐρῆποι.* Ad- verbium, Rurius. { τὴν ὁδὸν αὖθις, αὖ. **GALL.** Encore, derechef, pour la seconde fois. **ITAL.** Un'altra volta, di nuovo, anchora. **GERM.** Wie- derum. **HISP.** La secunda vez. **ANGL.** Agayne oft sconnes. } *Virg. 4. Eclog.*

Atque iterum ad Troiam magnus mittetur Achilles.

¶ Interdum significat Secundò. { Τονιτρού schenith. τὸ δέ τονιτροῦ. } *Cicer. lib. 1. de Invent.* Primò quidem decipi incommodum est, iterum stultum, terrò turpe. *Plaut. Capt. sc. 1. a. 4.* Iterum natus videor. Sic iterum Consul dicitur à Latinis authoribus qui alterum consulatum gerit, nonnunquam secundò Consul: id quod ex Livio & Cicero præcipue constat. ¶ Iterum, pro deinde. *Plaut. Mil. sc. 3. a. 2.* Id tibi dicam: Primù si falso insimulas Philocomasium, hoc perieris: Iterum si id verum est, tu ei custos additus perieris. Idem *Men. sc. 4. a. 2.* Ubi Agatocles regnator fuit, & itetum Panthia.

Itēro, as: Repeto, resumo: quasi iterum aliquid ago. { τὸν οὐρῆπον αὖθις. **GALL.** Reprendre & repeter quelque chose, la reiterer. **ITAL.** Rifare, replicare. **GERM.** Widerfahren/reiterumb thun oder anheben. **HISP.** Repetir algo la segunda vez, reiterar. **ANGL.** To reappear, to beginne agayne. } *Liv. lib. 1. ab Vrb.* Resistere atque iterare pugnam jubet. *Plaut. Amphitr.* Hæc ubi Telebois ordine iteratunt (i. iterum dixerunt.) Idem *Afin. sc. 2. a. 3.* Tua malefacta iterari multa possunt (id est, prædicari.) Idem *Pseud. sc. 3. a. 1.* Nolo bis iterare (i. iterum idem dicere.) *Gell. cap. 18. lib. 5.* Iterare quæ in bello gesta sunt, &c. pro narrare. Iterare æquor, apud Horatium *lib. 1. Carm. Ode 7.* pro iterum navigare. Iteratu ridiculum. *Plaut. Casin.* Itera dum eadem ista mihi. *Cic. ad Attic. lib. 14.* Iterare campum, terram, agrum, pro iterum proscindere. *Col. lib. 2. cap. 4.* Igitur uliginosi campi proscindi debent post Idus mensis Aprilis, quo tempore quum arati fuerint, diebus interpositis, circa solstitium, quod est nonum & octavum Calendas Julias, iteratos esse oportebit: ac deinde circa Septembriis Calendas tertiatos. Idem, Colles pinguis soli, &c. Februario statim proscindendi sunt: deinde de Aprili medio usque in solstitium ite- randi, tertiadique.

Iteratō, nis: Repetitio, resumptio. { Τονιτρού schenith. τὸν οὐρῆπον. **GAL.** Reprise & repetition de quelque chose. **ITAL.** Il replicare qualche M. m. n. 1042

cosa. GERM. Ein wiederholung. HISP. Obra de repetir algo la se-
cunda vez. ANGL. Repeating or doing agayne. } Cicer. in Orator.
Itémque si quæ verborum iterationes contemptionem aliquam, &
clamorem requirent, erunt ab hac summisione orationis alienæ. Iter-
ratio, orationis genus, qua ager secundò prosconditur, apud Plin.lib.
18.c.20. ¶ Iteratio præterea, secunda olearum pressura dicitur, apud
Col.lib.12.cap.50. ¶ Apud Gell.lib.3. cap.18. legitur iterare, pro
iter facere. Sed eos (inquit) Senatores qui Magistratum curulem
nondum acceperant, pedibus iteravisse in Curiam. Quo tamen in lo-
co omnino legendum puto itavisse.

¶ Iterativum verbum, sive frequentativum. Diomedes Grammat.
lib.1. Iterativum iterativi, ut à curro, cursito: vide Viso, vistito. ¶
Ité: atò, adverbium: Iterum. { ANGL. Agayne oft soone. } Justinus
lib.5. Quibus accitis iteratò præliantrur.

Itinératò: Descriptio itineris, hoc est, commentarius earum re-
rum quæ in itinere acciderunt, & locorum per quæ iter est facien-
dum. { edentem. GALL. Charte à voyage, livre pour montrer les
chemins & distances des lieux, description ou relation d'un voyage. ITAL. Carta del viaggio. GERM. Ein verzeichnung oder beschrei-
bung einer reys oder wegfaßt. HISP. Libro de los lugares del cami-
no. ANGL. A description of the way. } Adhuc extat Antonini itine-
rarium, de cuius ratione inscriptionis pronuntiandum puto.

Itinérariūs, adjективum: ut, Sumpitus itinerarius. Lamprid. in Commo-
do, Simulavit se in Africam iturum, ut sumptum itinerarium exige-
ret, id est, viaticum, iφόδιον.

Itinérör, aris: Iter facio. { ΠΡΑ arach. ὁδομέτω. GALL. Voyager. ITAL.
Far viaggio. GERM. Xeysen roandern. HISP. Hazer camino. ANGL. To
take tourney. } Utitur hoc verbo Apul. & recentiores quidam. Alio-
qui apud classicos scriptores non temere occurrit.

Ithacä. Ιθάκη. Insula est in mari Ionio, ante Epirum, in qua regnavit
Ulysses. Cicer. 1. de Orat. At si nos (inquit) quod maximè debet,
nostra patria delectat, cuius rei tanta est vis, ac tanta natura, ut Itha-
cam illam in aspermis saxulis, tanquam nidulum affixam, sapientissi-
mus vir immortalitati anteponeret: quo amore tandem inflamma-
ti esse debemus in ejusmodi patriam, quæ una in omnibus terris
domus est virtutis, imperii, dignitatis? Hæc ille. ¶ Ab Ithaca, Ulys-
ses Ithacus dicitur, & Ithacensis. Virg.lib.2. Eclog.

Hoc Ithacus velit, hoc magno merecentur Atrida.

Ovid. 13. Metam.

Conferat hū Ithacus Rhesum.

Id est, Ulysses. Tibull. lib.4.

Non Pylos, aut Ithace tantos genuisse feruntur.

Nestora & Ulyssem. ¶ In Ithaca urbs est eiusdem nominis; item
mons Neritos, Νερίτος, à quo tota insula interdum est Neritos ap-
pellata, ut annotavit Servius in illud Virg. 3. Æneid.

Iam medio apparet fluitu nemorosa Zacyntos,
Dulichiumque, Samique, & Neritos ardua saxis.

Ithomē, Ιθώμη. Oppidum est in Phthiotide Thessaliæ regione: cujus
meminit Homerius in Catalogo. ¶ Est & altera Ithome, in agro Mes-
seniaco, quam Lacedæmonii post decem annorum obsidionem in
ditionem accepert: ut refert Thucyd. lib.4. Theb.

Planaque Messene, montanaque nutrit Ithome.

¶ Ithymbus, Ιθύμος. Saltatio quadam in honorem Bacchi: etiam can-
tus: item ipse cantor Bacchicus. ¶

Itidem: Similiter, eodem modo, quasi iterum idem. { Τσέχην, Τσέγαμ.
nuγωθλίσιας. GALL. Pareillement, semblablement. ITAL. Medesi-
mamente, similmente, parimente. GERM. Zugleich. HISP. Otra y otra
vez, semejanamente. ANGL. So after the same sorte, likewise. } Plaut.
Pseud. sc. 2. a. 3. Non itidem condio, ut alii coqui. Ibid. sc. 1. a. 1.
Mibi atque itidem tibi. Idem Cure sc. 1. a. 3. In cavea conclusi itidem
uti pulli. Idem Amph. Solebas me salutare antechac, appellate itidem
ut pudicæ suos viros, quæ sunt, solent. Ibid. Ut filium bonum pat-
tri esse oportet, itidem ego sum patri. Idem Ibid. Idem Asin. sc. 3. a. 1.
Quasi pescis itidem est amator. Ibid. Itidem hic apud nos (in redi-
tione similitudinis.) Idem Pseud. sc. 3. a. 1. Ex ossibus illum itidem
ut murænam coquus. Et in Mostell. sc. 3. a. 1. Itidem olenit quasi quum
jura confundit coquus. Terent. Andr. Ibo ad eum, atque hæc eadem
quæ tibi dixi, dicam itidem illi. Suet. in Augus. Centurio statio-
ne deserta, itidem ut manipulates, capitali animadversione punivit.

Ito, nis: Profectio, actus eundi. { Τήπο hélech, Τήπο halichah.
πορεία. GALL. Partement, allée. ITAL. L'andare, il partirsi. GERM. Ein
gang/ein wandlung. HISP. Andadura, partida. ANGL. A going, a
walking. } Ter. Phorm. Hæcce erant itiones crebræ, & mansiones
diutinæ Lemni?

¶ Itiner: vide Iter. Gloss. ὁδομέτω, itiner.

Itius, est promontorium prope Bononiam maritimam, seu Gallicam.
Navale autem dicitur Gefforiacus, idem cum Navali Bononiensi. ¶

Ito, as: vide Eo, is.

Itonis, Ιτών. Oppidum est in Phthiotide Thessaliæ regione, ea in par-
te, qua Crocium campum Amphrysus fluvius irrigat. ¶ Hinc Itonia,
Ιτών, cognominata est Minerva, quod hoc in oppido eximium ha-
beret templum, summoque cultu veneraretur. Fait & Itoniæ Miner-
væ templum in Bœotia. Vide Strab.lib.5.

Itur. Plaut. Pseud. sc. 5. a. 1. Itur ad te Pseudole. Vide Eo, suprà.

Iturum, Ιτύρον. Umbriæ oppidum est, non procul ab Ispello. Author
Strab. lib.5.

Ituræi. { Ιτύραιjetur. Ιτύραι. } Populi Syriæ-Cæles in Arabiam ver-
gentis accolas, qui plana incolunt, perpetuis excursionibus infe-
stantes, teste Plin.lib.6. cap.23. & Strab. lib.16. Hos arcu plurimum
usos fuisse memorie traditur: unde Ituræi arcus, à Poëtis maximè
celebrantur. Virg. 2. Georg.

— Ituræo staxi curvantur in arcu.

Lucan. lib.7.

— Ituræis cursus fuit inde sagittis.

Cic. 5. Philipp. Ituræi barbari, cum sagittis.

Itus, us, & Ito. Suet. in Tib. cap.38. Ad extremum vota pro itu, & redditu
suo suscipi passus. Vide Eo.

Ituræsa, Ιτύραισα. Civitas est Hispaniæ citeriotis in tractu Vasconum,
cujus meminit Mela lib. 3. & Ptol. lib. 2. cap. 6.

Itylus, & Neis: Filii fuerunt Zethi ex Aëdone conjugé, quorum Ity-
lum mater noctu per errorem interfecit, putans cum esse Amica
Amphionis filium: invidebat enim uxori Amphionis, quod jam vi-
to filios sex mares peperisset. Quæ quum errorem suum cognovisset,
optavit mori, sed de coru commiseratione in carduelim versu Ity-
lum defecit. Itylus, pro Itys. Catull. ad Ortal.

— absumpti fatagemens Itylis.

Itymoneus, teste Homero, Hyperochi filius, vit in primis strenuus:
qui in bello Pyliorum cum Elidensibus à Nestore jaculo est inter-
fectus.

Ithyphallī. Ηύφαλοι. Dicti sunt in sacris Bacchi qui Phallum seque-
bantur, muliebri ueste induiti, & ad carminis Phallici, sive Ithyphal-
lici numeros saltantes. Erat autem Phallus, teste Suida, membra vil-
lis effigies, quæ primùm ex ficalno ligno, postea verò ex aluta rubi
fieri solebat, quem sibi ita inter femina adaptabant, ut inde enatus
videretur.

Itys, Ιτύς. Terci & Progne filius fuit, qui (ut est in fabulis) à Progne
matre discerpus, & patri epulandus appositus, in phasianum ma-
tatus est. Author Serv. apud Virg. in Silene. Ovid. ad Liv.

Deflet Threicium Daulias ales Itym.

Plaut. Capt. sc. 2. a. 1. Venare leporem, nunc Itym tenes. Itylus, pro
Itys. Vide Itylus, suprà. Vide Progne.

I U

Iva arthetica, ζευγνήνης, herba terræ dicta. Jun. ¶

Juba, Rex Mauritanie, Pompeianarum partium pertinacissimus assertor,
qui Curionem à Cæsare in Africam missum cum omnibus copiis de-
levit. Victo verò Pompeio cum Scipione copias conjunxit: comis-
sique prælio superatus, quum nulla jam spes reliqua esset, magnificè
epulatus, cum Petrio mutuis vulneribus concrevans, fortissime ce-
cidit. Plaut. in vita Cæsaris. De Juba (inquit) rege triumphavit. Ejus
filius Juba quoque nomine, puer admodum in eo deductus est trium-
pho: fortissima utique captivitate, qua effectum est, ut ex hu-
baro, atque impolito inter doctissimos scriptores connumeretur.

Jubæ, arum: Crines animalium à collo pendentes. { ζειν. GALL. In
crinis. ITAL. Crini. GERM. Die manne oder langen halshaar an den hu-
ren/als rossen/löwen/&c. HISP. Las crinejas o crines. ANGL. The
mane of an horse, or other beastes. } Plin.lib.10. cap.63. Equorum ju-
bas tondere præcipiunt. Cæsar 1. bell. Gall. Equorum jibus sublevat.
Plin.lib.8. cap.16. Leonis præcipua generositas tum quum colla-
mosque vestiunt jubæ.

Jubatūs, a, um, quod jubes habet. { οζεινυς ιχνος, οχυτης, χαλεψ. Gal.
Crinu, qui a des crins. ITAL. Zazzeruto, chi a crini. GERM. Das lang
halshaar hat. HISP. Cosa con aquellos crines. ANGL. That hat à ma-
ne. } Unde Jubati leones dicuntur, qui jubes habent, ad differentiam
eorum, qui jubes non habent. Χαλεψ. Jubati angues, id est, cristi
& cervicibus erecti. Plaut. in Amph. Devolant angues jubatideotus
in impluvium duo. Liv.lib.2. d. 5. Jubatus anguis.

Jubär, aris, à Juba, quod radii Solis similitudinem jubæ referant. Pri-
prie est splendor Solis, aliorumque syderum, jubarum quandam simi-
litudinem referens. { ιτυψιφθάρ, ζην λόχαρ. οιδας. GALL. Luu,
éclat de lumiere, comme du soleil & estoilles. ITAL. Lo splendor del
sole d'altra stella. GERM. Der schein vnnd glantz der sonnen stan
oder auch anderer dingten. HISP. La claridad del sol o otras estrelas.
ANGL. The brigtnesse of the sonnes or starres. } Virg. 4. Æneid.

It portis jubar exortæ delecta juventus.

Et non tantum de Solis, seu stellæ claritate dicitur, sed etiam de ca-
juscunque rei splendore, ut auri, argenti, gemmarum, aut simili-
um. Jubar Solis. Suet. in August. cap.94. Ovid. Jubar tollit dies.
¶ Hinc ad majestatem transferrur. Claudianus,

Per fratris regale jubar.

Jubēo, es, jussi, jussum: Impero, præcipio, mando, quasi jus habeo. { ιτυψιφθάρ, ζην λόχαρ, οιδας. GALL. Commander, enjoindre. ITAL. Com-
mendare. GERM. Heyssen/befehlen. HISP. Mandar como señor. ANGL.
To bidde. } Terent. in Eunuch. Jubēsne? c. H. Jubeo, cogo, atque im-
pero. Quint. 9. deel. Nam quanvis infestum latronibus mare jussus in-
travi; neque dissimulaverim magnas fuissæ causas patri, cut hoc mihi
imperaret. Plaut. Men. sc. 2. a. 5. Inter ancillas sedere (viros.) Ibid. Cot
accersi (me) jubes (6 filia.) Ibid. sc. 4. a. 2. Ut jussisti atque voluisti
paratum est. Idem Aul. sc. 3. a. 1. Face quod te soror juber. Idem Mil.
sc. 6. a. 2. Licetne, p. Inquiero, jubeo. Quasi dicat, Ego dominus facio
potestatem. Ibid. sc. 2. a. 2. Quin tu petruncari tibi istam lingnam
jubes? Ibid. Jube transire huc. Idem Cure. sc. 4. a. 4. Vapulare egote
vehementer jubeo. Idem Menach. sc. 4. a. 1. Jube ire accubitum/con-
vivas.) Idem Asin. sc. 2. a. 2. Jubeo te salvare voce summa. Ibid.
sc. 7. a. 5. Liber esto, vmpce jubes. Jubeo, si quid imperii est in te mihi.
Ibid. sc. 8. Liberum te abire jussi. ¶ Interdum ponitur pro Rogat.
Virg. lib.2. Æneid.

Infandum regina jubes renovare dolorem. Pro cogere.

Plaut. Milit. sc. 5. a. 2. Do fidem me intrò ituram quò jubes (suprà di-
xat Vi cogis.) ¶ Interdum pro Sinere. Idem Most. sc. 1. a. 2. Jube
venire nunc jam (senem, ut lados faciam.) Ibid. Potin' ut facias
quod jubeo, inquit servus hero minori, &c. Item Ovid. 13. Metam.

Ecce Iovis monitu deceptus imagine somni,

Rex jubes incepti curam deponere belli. al. dimittere.

Ibid.

— nec me fors ire jubebat.

¶ Interdum pro Precati, optareque: ut, Jubeo te salvere, Jubes me
benè sperate. Ter. in Andr. Jubeo Chremetem salvere. ¶ Inter-
dum pro decernere, Ψηφίζεσθαι, ut Populus jussit, id est, decrevit.
Salust. Iugurth. 118. Postquam ei populus Provinciam Numidianam
jussit. ¶ Invenitur aliquando hoc verbum cum accusatiyo. Lucan.
lib. 2.

— iamque secuturo jussurus classica Phæbo.

¶ Jubere est, inquit Fest. nonnunquam decernere. Hinc illud apud
Imperat. §. 6. de testam. ordin. Neque ii, quos leges jubent improbos
intestabilésque esse, possunt in numerum testium adhiberi: i. quos
statuant ac decernunt. Caius leg. 46. D. de testam. Cum lege quis in-
testabilis juberetur esse, eò pertinet, ut, &c. Horom, apud Cic. Sæp-
lex juberet, & quod illa contrarium est, lex yetat.